

Jayne Castle / Amanda Quick / Jayne Ann Krentz
Pe urmele vânătorilor

Notă a lui Jayne

Bine ați revenit în cealaltă lume a mea, Harmony. În urmă eu două sute de ani, o Cortină vastă de energie a fost deschisă în apropierea Pământului, făcând posibilă pentru prima oară călătoria interstelară. De o manieră tipic omenească, mii de coloniști nerăbdători și-au făcut bagajele, nu au pierdut nicio clipă și s-au îndreptat spre noile case și noile societăți ale lumilor neexplorate. Harmony era una dintre aceste lumi.

Coloniștii au adus cu ei tot confortul de acasă - tehnologie sofisticată, secole de artă și literatură și ultima modă. Comerțul prin Cortină a înflorit și le-a permis să păstreze legătura cu familiile rămase pe Pământ. De asemenea, le permitea coloniștilor să își mențină funcționale calculatoarele și dispozitivele de înaltă tehnologie. Lucrurile au mers bine o vreme.

Și apoi, într-o bună zi, fără niciun avertisment, Cortina s-a închis, dispărând la fel de misterios precum apăruse. Separați de Pământ, fără să mai poată obține echipamentele și proviziile necesare pentru a menține stilul de viață tehnologizat, coloniștii au fost aruncați brusc într-o existență mult mai primitivă. Au uitat ultimele mode ale Pământului; să rămână în viață a devenit, dintr-o dată, problema cea mai importantă.

Dar pe Harmony oamenii au făcut unul din lucrurile pe care le fac cel mai bine: au supraviețuit. Nu a fost ușor, dar, la două sute de ani după închiderea Cortinei, urmașii Primei Generații de Coloniști au reușit să își croiască drumul din prăpastie spre un nivel de civilizație aproximativ echivalent cu cel de la începutul secolului douăzeci și unu de pe Pământ.

Cu toate acestea, aici, pe Harmony, lucrurile erau puțin mai diferite, mai ales după lăsarea întinericului. Aveau vânătorii aceia de fantome, periculoși și sexi, ruinele înfiorătoare demult părăsite ale civilizației extraterestre și cel mai neobișnuit soi de animal de companie. În plus, în rândul populației se manifesta un fel de puteri psihice în creștere.

Cu toate acestea, când vine vorba de dragoste, unele lucruri nu se schimbă niciodată...

Dacă, la fel ca mine, uneori îți place ca suspansul romantic să fie condimentat cu o alură paranormală, Harmony este locul ideal.

Cu dragoste, Jayne

Capitolul 1

Elvis nu arătase niciodată mai bine. Își ținea noua pelerină, cea albă, cu guler înalt, evazat și margine strălucitoare, cu pietre false. Ochelarii de soare îi dădeau un aer hotărât și misterios.

Cu instinctul infailibil al unui star care știe unde sunt reflectoarele, reușise să își găsească locul cel mai dramatic luminat al încăperii, centrul biroului vast al șefului *Breslei*. Lumina lămpii din apropiere arunca puncte mici și strălucitoare pe pietrele false.

- Nu cred că am mai văzut un *pufos* purtând pelerină și ochelari de soare, spuse Fontana.

Numele lui complet era John Fontana, dar, din ceea ce reușise Sierra McIntyre să afle, nimeni nu îi spunea noului șef al *Breslei* vânătorilor din Crystal City altfel decât Fontana.

Se uită la notițele ei, tulburată, zâmbind în ciuda tensiunii care o cuprinsese. Dacă nu observa cele șase lăbuțe care abia se vedeau în blana gri, pufoasă și privirea inocentă de culoarea albastruiului strălucitor al luminii zilei, ar fi fost ușor să îl confunzi pe Elvis cu o minge mare de scame uscate; în acest caz, o minge de scame cu pelerină și ochelari de soare.

- Elvis are un simț foarte bun al modei, spuse ea cu mândrie. Știe ce i se potrivește.

Fontana se lăsă pe spate în scaun și bătu din degete.

- Văd asta. Cum ați ajuns să aveți drept animal de companie un *pufos*?

Inelul negru, cu chihlimbar, aflat pe mâna lui puternică, strălucea amenințător. Piatra de chihlimbar era gravată cu sigiliul biroului său. Ajunsese la cea mai înaltă poziție a *Breslei* Crystal cu numai câteva zile în urmă, dar părea să se simtă ca acasă aici, în apartamentul executiv. Dar, mai mult ca sigur că fusese pregătit pentru această poziție ani întregi. Să devii șef al unei *Bresle* însemna să ai abilitatea de a-ți asuma responsabilitățile unei strategii pe termen lung. Abilitatea de a depăși în intrigi oponentii și doza de cruzime erau cerințele minime pentru acest post.

Spre deosebire de ochii albaștri ca de bebeluș ai lui Elvis, ochii lui Fontana erau orice altceva numai inocență nu. Aveau culoarea pietrei inelului său, chihlimbar închis la culoare. Sierra era familiarizată cu politicile *Breslei*, pe cât poate fi cineva care este în afara ei. Era perfect conștientă că niciun bărbat - și până în prezent toate *Breslele* erau conduse de bărbați - nu ajungea atât de departe cum făcuse Fontana, cu inocența nepătată.

Sub puterea expresiei sale tulburător de gânditoare, se trezi că se foiește în scaun. Își desfăcu picioarele, apoi le încrucișă din nou. Senzația ciudată, spumoasă care o încercase din momentul în care intrase în cameră nu

se diminuase deloc. Părul de pe ceafa ei era încă ridicat. Energia o străbătea, atât cea fizică, dar și cea paranormală. Toate simțurile ei erau complet sensibilizate. Ce era în neregulă în imaginea asta?

Te-ai aștepta ca șeful Breslei să intimideze, dar nu te așteptai să arate la fel de gânditor cum părea Fontana. Șefii organizațiilor erau, în mod tradițional, bărbați puternici, atât fizic, cat și psihic, bărbați care își croiseră drumul până în vârf folosindu-se de orice mijloc necesar pentru a-și atinge obiectivele. Te așteptai să găsești la un șef de Breaslă viclenia unui cunoscător al străzilor, dar nu avea inteligență rece și avea aură de concentrare și control pe care le arăta Fontana.

Din nu se știe ce motiv, senzația că el este genul de bărbat care gândește bine înainte să acționeze nu făcea altceva decât să îl facă să pară și mai periculos.

Mai periculos și, din motive inexplicabile, mai interesant. Ea se afla aici pentru a face cel mai important interviu al scurtei sale cariere jurnalistice și nu se putea concentra. Nu voia decât să stea acolo și să se holbeze la Fontana - poate că pentru totdeauna.

Sau poate că o prindea gripa, sau ceva de genul acesta. Dacă stătea să se gândească, în mod sigur simțea o oarecare febră.

Ziua nu începuse tocmai bine, în ciuda promisiunii unui reportaj exclusiv cu Fontana. Mai întâi, avusese o noapte fără somn, neputând să scape de senzația înfiorătoare că cineva, cumva, o privea. Știa că este o senzație complet irațională, dar asta nu o ajuta deloc. Intuiția ei nu răspundea argumentelor logice.

Și Elvis păruse neliniștit, deși probabil pentru că îi simțise propria ei neliniște. Era foarte sensibil la stările ei. De nenumărate ori se ridicase din patul mototolit și se îndreptase spre fereastră. Elvis o urmărea de fiecare dată, sărind pe pervaz.

Împreună, urmăriseră strada îngustă care se întindea dedesubtul celor două etaje, dar era prea puțină lumină pentru a vedea ceva. Desigur, nu era o surpriză. Era o toamnă timpurie și ceața era densă în Cartier. Localnicii numeau acest sezon Marele Gri pe bună dreptate. Ceața, aparent nesfârșită, care acoperea orașul în această perioadă a anului, era legendară. În puținele momente în care ceața se ridica pentru scurt timp, ploaia venea să îi ia locul.

Lipsa somnului o afectase cu siguranță în dimineața aceasta, dar adevăratul dezastru se întâmplase în drum spre birourile Breslei. Luase un taxi pentru că era de notorietate faptul că locurile de parcare se găseau rar în Cartier, în apropierea birourilor Breslei. Șoferul o lăsase pe trotuarul opus intrării în clădirea colonială.

Nu văzuse imensul Oscillator 600 care se năpustise asupra ei din ceața grea. Numai intuiția ei și chicotitul neliniștit al Lui Elvis o făcuseră să sară înapoi în curbă, în ultimul moment. Acest eveniment îi zguduise și mai tare simțurile deja vitregite de lipsa somnului.

Ultima picătură fusese când intrase în biroul lui Fontana, puțin mai târziu, și descoperise că subiectul interviului ei avea puterea de a-i face părul să se ridice în vârful capului.

- Elvis nu este un animal de companie, spuse ea, adunându-se cu mare efort. Este un tovarăș. Acum, dacă nu vă deranjează, am o altă întrebare privind planurile pe care le aveți pentru Breasla Crystal City.

Fontana părea amuzat.

- Păreți obsedată de viitorul acestei organizații.

- Breslele exercită o putere foarte mare în toate orașele-state. Și acest lucru a fost foarte adevărat aici, în Crystal, sub administrarea predecesorului dumneavoastră. Este normal ca cititorii noștri să fie nerăbdători, să știe la ce să se aștepte acum, când există un șef nou.

Fontana ridică din umeri.

- Breslele sunt instituții respectate, bine structurate. Întotdeauna au jucat roluri active în afacerile politice și sociale ale comunităților lor. Nu văd niciun motiv ca acest lucru să se schimbe.

După Sierra, când era vorba despre Bresle era vorba numai despre putere și, cu siguranță, în biroul lui Fontana era multă putere - nu numai de genul politic și social, dar și cea care producea energie psi în formă pură. O parte din aceasta provenea de la Fontana însuși. Dar și camera tremura ușor din cauza energiei. De fapt, era atât de multă energie psi rotindu-se în atmosferă, încât știa că undeva în apropiere trebuie să fie o intrare secretă în tunelele subterane străvechi. Aici, în Vechiul Cartier, se zvonea că sunt sute de vechi găuri-în-perete, așa erau numite.

Se îndreptă puțin în scaun. Venise aici pentru răspunsuri și intenționa să le obțină.

- Recunosc faptul că Breslele sunt instituții bine organizate, spuse ea repede, dar nu credeți că mergem prea departe dacă spunem că sunt și respectate? Sunt sigură că sunteți conștient că toate organizațiile au probleme serioase când vine vorba de relații publice.

Elvis alege acest moment pentru a părăsi locul luminos. Alunecă peste birou, cu pelerina fluturând în urma lui și se opri direct în fața ceștii cu cafea a lui Fontana.

- Orice corporație mare are câteva probleme legate de relațiile publice, spuse Fontana. Îl privi pe Elvis cu o expresie ușor precaută. Pufosul este educat?

- Pufosii sunt în general foarte curați, iar Breslele nu sunt entități obișnuite de afaceri, sări Sierra. În cel mai bun caz se poate spune că sunt niște încrucișări instabile între miliții de urgență și corporații private secrete, strâns ținute.

Sprânceană întunecată a lui Fontana se ridică ușor.

- Vorbim despre pufosi sau despre Bresle?

Ea roși. *Încearcă să te manevreze. Nu îl lăsa.*

- Vorbesc despre Bresle, desigur.

- Corporații conduse ca organizații militarizate, repetă Fontana în felul acela înnebunitor. Își înclină capul. Este o descriere destul de corectă. Trebuie să recunoașteți faptul că Breslele sunt unice.

- Mulți oameni cred că ar fi mult mai corect să spună că sunt un pic mai bune decât mafiile legalizate de gangsteri. Șefii de Bresle s-au considerat în mod tradițional a fi mai presus de lege.

- Nimeni nu este mai presus de lege, domnișoară McIntyre, spuse delicat Fontana.

- Fostul șef, Brock Jenner, avea un punct de vedere diferit. Unii ar spune că era un punct de vedere mai tradiționalist. A condus Breasla Crystal City ca și cum ar fi fost fiiful său personal. Au fost zvonuri persistente cu privire la faptul că, sub administrația lui, organizația a schiopătat din greu într-o varietate de activități ilicite.

- Ar trebui să știți cel mai bine, domnișoară McIntyre. Poveștile dumneavoastră din *Cortină* au fost responsabile pentru mare parte din acele zvonuri.

- În mod normal, cititorii noștri vor să știe dacă trebuie să se aștepte în continuare la astfel de lucruri acum, când sunteți la putere.

- Cred că asta este ceea ce se numește o întrebare cu încărcătură.

- Veți răspunde ia ea?

- Sunteți sigură că cititorilor dumneavoastră le pasă de planurile mele pentru Breaslă? Am avut impresia că cititorii *Cortinei* erau mai interesați de reportajele investigative interioare despre oameni care au avut nefericirea de a fi răpiți de extraterestri și târați în catacombe pentru experimente sexuale ciudate.

Sierra își înghiți frustrarea. Făcuse treabă bună la *Cortină*. Problema este că, atunci când te ocupi de un articol cu titlul „Breasla ascunde descoperirile despre un laborator secret extraterestru” alături de o poveste intitulată „Femeie însărcinată cu un copil extraterestru”, credibilitatea poate deveni o problemă. Puțini oameni par să observe sau să le pese că îndrăznețul tabloid a fost singurul ziar care a îndrăznit să tipărească povești negative despre organizația Breslei locale.

- Dacă aveți o părere atât de proastă despre mine, ziarul meu și cititorii lui, de ce ați acceptat să răspundeți acestui interviu? Întrebă ea.

Elvis alege acest moment pentru a se ridica pe picioarele din spate. Se agăță cu labele din față de marginea cunii de cafea și își afundă capul înăuntru.

- Oh, dragă. Îngrozită, Sierra sări în picioare, cu pixul și carnețelul strânse într-o mână. Se aplecă peste birou, ridicându-l pe Elvis și se așază repede. Îmi pare rău pentru asta. Îi place un pic prea mult cofeina.

- Nicio problemă Fontana se ridică în picioare cu o mișcare ușoară și lină și traversează camera spre o tavă elegantă. Luă cafetiera și umplu o cană îi place cu frișca și zahăr?

- Hm, nu. Sierra îl strânse pe Elvis care se zbătea. Îi place cafeaua neagră. Dar nu este nevoie.

Fontana aduse cana înapoi și o așază pe colțul biroului.

- Servește-te, flăcăule, spuse el.

Elvis nu avea nevoie de o a doua invitație. Sări de pe genunchii Sierrei pe birou și își vârî capul în cană. Sorbituri ușoare urmară.

Sierra se uită la el cu jenă. De obicei, Elvis avea instincte excelente când era vorba de oameni. Dacă nu îi plăcea cineva, își arăta foarte clar sentimentele. Dar îl plăcuse pe Fontana de la început. Nu știa ce să înțeleagă din asta. Desigur, era posibil ca, la fel ca a ei, intuiția pufosului să nu fie infailibilă.

Fontana se uită la Sierra.

- O altă ceașcă pentru dumneavoastră, domnișoară McIntyre?

- Nu, mulțumesc. Se uită spre notițele ei, hotărâtă să preia conducerea. Sunteți la curent cu problema din ce în ce mai mare a drogurilor ilegale numite esență fantomatică?

- Am citit ceea ce ați scris despre asta, da.

- Atunci știți că, nu se știe de ce, majoritatea dependenților sunt foști bărbați ai Breslei care acum locuiesc pe străzile din Quarter?

Fontana se sprijini de marginea biroului și își încrucișa brațele.

- Cred că am citit asta în ultimul dumneavoastră articol cu privire la acest subiect, da.

- Este adevărat? Experții cred că, dintr-un anumit motiv, vânătorii de fantome pot fi mai susceptibili la acest drog din cauza profilului lor parapsihologic deosebit. Nu credeți că organizația din Crystal ar trebui să lucreze în mod activ pentru a scoate acest drog de pe străzi?

- Știți, oamenii mei de la relații publice m-au sfătuit să nu vă acord acest interviu.

- Sunt singură că așa au făcut. Sunt sigură că ar prefera să nu vorbiți deloc cu presa.

- Nu numai de presă, în general, se tem ei. Fontana zâmbi. Sunteți dumneavoastră, Miss McIntyre. Aveți o asemenea reputație.

- Oamenii dumneavoastră de la relații publice nu mă plac foarte mult, dacă asta vreți să spuneți.

- Asta este ceea ce vreau să spun. Își desfăcu brațele și se întinse în spatele biroului pentru a lua un exemplar al *Cortinei*. Ridică prima pagină în așa fel încât ea să poată citi.

- Asta este ultima dumneavoastră descoperire, cred, spuse el. Destul de ciudat, oamenii mei de PR au simțit că a fost puțin cam deplasat.

Ea se uită la ziar. Sub titlul principal cu sloganul familiar „Mergi dincolo de *Cortina* pentru a găsi adevărul”, era un titlu care urla: „Bărbatul misterios la cârma Breslei Crystal. Ce ascunde el?”

Titlul era însoțit de o fotografie a lui Fontana coborând dintr-o mașină sport Raptor, zveltă, neagră. Phil Trager, fotograful de la *Cortină*, prinsese imaginea din zbor, dar era una reușită. În fotografie, Fontana arăta mult așa cum era în realitate: periculos. Dar impresia nu era o funcție a imaginii sau a dimensiunilor sale. Fontana domina mediul său înconjurător printr-o aură lipsită de efort, de putere controlată.

Brock Jenner fusese un bărbat mare, gros, atât fizic, cât, în ceea ce o privea pe Sierra, și intelectual. Nu era nicio îndoială că exercita putere. Cu toate acestea, autocontrolul nu fusese punctul său forte. Fusese un nemilos bărbat al femeilor, iar temperamentul său era exploziv. Deși în mod oficial murise din cauze naturale, Sierra suspecta că motivul pentru care nu se mai afla printre cei vii era legat de obiceiul său de a-și înjunghia asociații pe la spate. Se întreba dacă nu cumva ultimul spate pe care îl avusese în vizor fusese cel al lui Fontana. Dacă era așa, înseamnă că greșise foarte tare calculele.

Dacă Jenner fusese un munte de om, Fontana era pisica-fantomă. Nu știai că te vânează decât atunci când îi vedeai colții, și atunci era prea târziu.

Era cu vreo doi centimetri peste înălțimea medie; nu atât de înalt încât să domine pe toată lumea din încăpere, cu toate acestea reușea întotdeauna să lase să se înțeleagă că el conduce. Nimeni nu ar fi putut afirma că este frumos, își spuse Sierra, dar asta nu conta; cel puțin pentru ea. El era fascinant. Adică cel mai ciudat bărbat pe care îl întâlnește vreodată. Nu era nicio mirare că părul de pe ceafă refuza să i se calmeze. Pulsul gonia cu viteză mare din momentul în care intrase în încăpere. Era intens, intim conștient de el într-un mod pe care nu și-l putea explica.

Nu era nimic nervos sau agitat la Fontana. Aveai senzația că ar fi nevoie, la maxim, de o erupție vulcanică chiar aici, în acest birou, pentru a-l lua prin surprindere. Și chiar și atunci probabil că ai fi descoperit că avea planuri de rezervă pentru un astfel de eveniment.

Vânătorii de fantome obișnuiți erau foarte serioși în ceea ce privea tradiția, începând cu garderoba lor. Preferau culoarea kaki și pielea, probabil pentru că se potriveau atât de bine cu lăudăroșenia. Dar cei care ajungeau în vârful Breslei preferau să se îmbrace ca un CEO, ceea ce și pretindeau că sunt. Astăzi Fontana era îmbrăcat în negru, mult negru. Pantalonii negri, cămașa neagră, cravata neagră și haina neagră s-ar fi potrivit mai degrabă în

sala de ședințe a tatălui său sau în oricare dintre cluburile fraților ei. Fiecare articol țipa din cauza materialului scump și a croielii senzaționale; în mod discret, desigur.

Diferența de croială se afla în detalii. Spre deosebire de accesoriile argintii sau aurii preferate de rudele sale de sex masculin, Fontana purta chihlimbar. Chiar și nasturii cămășii sale și butonii de la manșete erau din chihlimbar. La fel era și catarama curelei, cadranul ceasului și, desigur, inelul cu sigiliu.

Era sigură că fiecare bucățică de chihlimbar pe care o vedea era amplificată. Mai mult, bănuia că mai are chihlimbar și în altă parte asupra lui, de exemplu ascunsă într-un pantof sau pe lanțul cheilor. Bărbații din Bresle purtau mereu rezerve de chihlimbar, în același fel în care polițiștii își poartă armele ascunse. Știa că, într-o zi, viețile lor puteau depinde de un surplus de energie.

Dar vânătorii de fantome lucrau în subteran, în catacombe și în mijlocul ploilor misterioase extraterestre, unde curenții imprevizibili de energie psi tăceau ca armele de înaltă tehnologie și cele mai multe dintre mașinării să fie inutile. În adâncul tunelelor și în junglă, supraviețuirea depindea de abilitatea de a lucra cu chihlimbar amplificat

Abilitatea personală de a rezona fizic la chihlimbar și de a-l folosi pentru a concentra energia naturală a creierului începuse să își facă apariția printre coloniști la scurtă vreme după ce se așezaseră în Harmony. La început, fusese privită ca un fel de capriciu sau curiozitate biologică. Oamenii de știință ajunseseră la concluzia că ceva din mediul înconjurător al planetei stimula puterea latentă a minții omenești.

Dar adevărata valoare a talentului para-rezonzator devenise în curând evidentă. Acum, la două sute de ani după ce Cortina de energie se închisese, izolând coloniștii, chihlimbarul era sursa principală de energie. Era folosită pentru a da energie tuturor lucrurilor, de la mașini de spălat la computere.

Pentru majoritatea oamenilor, abilitatea de a genera și dirija curenții de energie psihică era un talent cu un nivel scăzut, generalizat. Cu toate acestea, existau și cei care arătau niveluri mai ridicate ale abilității para-rezonatorii. În astfel de situații, talentul lua întotdeauna o formă înalt specializată și era legat în mod direct de obiecte și artefacte lăsate în urma lor de primi i coloniști de pe Harmony, imperiul extraterestru de mult dispărut. Toate relicvele civilizației dispărute radiau o energie psi puternică.

Extraterestrii dispăruseră în urmă cu secole, înainte de sosirea pământenilor, dar lăseseră în urma lor o rețea vastă de catacombe care străbăteau planeta în subteran. De curând, masiva pădure tropicală subterană fusese și ea descoperită. La fel ca tunelele, jungla era plină cu curenți ciudați de energie psi. O parte din ei luau forme ciudate. Și atunci își făceau apariția vânătorii de fantome.

Vânătorii erau exemplele cele mai bune de para-rezonatori cu talente puternice, dar extrem de limitate. Abilitățile lor psihice, trebuie să recunoaștem că destul de impresionante, nu erau tocmai niște grupări de aptitudini multifuncționale. După ceea ce se putuse descoperi, singurul mod de întrebuițare a talentului vânătorilor era să manipuleze și să controleze mingile și incandescențele volatile, potențial mortale, de energie extraterestră acid-verde, cunoscute din punct de vedere tehnic ca manifestări instabile de energie disonantă (MIED).

Toată lumea le spunea furtunilor miniaturale *fantome*, pentru că păreau să plutească asemenea spectrelor rătăcitoare prin lumea subterană, transformând în primejdii serioase îndrăzneala celor care se aventurau dincolo de suprafața pământului.

Dacă erai ars de o fantomă nu era un dezastru mic. O întâlnire apropiată cu un câmp sălbatic de energie putea distruge simțuri le psihice ale unei persoane. De asemenea, putea face ca nefericita victimă să intre în comă, din care putea să nu își mai revină niciodată. Singurii oameni care puteau controla fantomele erau cei care puteau rezona cu disonanța haotică a energiei care le alimenta: vânătorii de fantome.

Explorările și excavările tunelelor misterioase și, de curând, și a pădurii tropicale, erau o afacere importantă. Corporații, echipe universitare de cercetare și indivizi particulari, cu toții se aflau în competiție pentru a descoperi și recupera secretele pe care extraterestrii le lăseseră în urma lor. Numai vânătorii puteau oferi protecția în subteran, în mediul încărcat de energie psi. Dacă voiai să angajezi câțiva pentru siguranța cercetărilor tale sau a echipei de explorări, trebuia să mergi la Breaslă.

Rezultatul era că Bresla exercita un control strict cu privire la cei care ajungeau să își desfășoare activitatea în subteran. Legea cererii și ofertei fiind ceea ce era, organizațiile au devenit extrem de puternice de-a lungul anilor. Tentaculele lor ajungeau adânc în subteran, și la fel și în rândul societății. Un bărbat cu poziția lui

Fontana putea exercita o presiune foarte mare asupra politicianilor, direcțiilor de companii și putea influența oamenii la orice nivel.

După părerea Sierrei, situația devenise mult mai rea în ultimul an, când pădurea tropicală fusese deschisă explorărilor, cercetărilor și tradiționalilor vânători de comori. Breslele, niciodată în întârziere de a recunoaște o oportunitate de afacere când o vedeau, se mișcaseră repede pentru a face uz de autoritatea lor asupra junglei ciudate, îngropate, la fel cum făcuseră și cu catacombele.

Nici vorbă că explorarea junglei era riscantă. Alături de o mulțime de plante și specii de animale noi și ciudate, curenți înșelătoare de energie pluteau prin pădurea tropicală. Se dovedise că anumiți vânători puteau naviga prin așa-zisele râuri fantomă. Breslele descoperiseră un segment de piață extrem de profitabil.

Puterea era putere și, indiferent dacă recunoștea sau nu, Fontana exercita foarte multă.

Își ridică privirea de la articolul pe care ea îl scrisese despre el, cu o expresie neutră în mod politic.

- Mi se pare că dumneavoastră credeți că, în zilele lor bune, vânătorii de fantome sunt numai o adunătură de gărzi de corp mult prea bine plătite. În zilele noastre proaste, suntem adevărați criminali.

- Nu am scris niciodată că sunteți criminali, spuse ea repede. Ivor Runtley, director și editor al *Cortinei*, spusese foarte vehement că, deși era dispus să îi permită libertatea de acțiune, în mod clar nu voia ca ea să atragă mânia completă a noului șef al Breslei asupra ziarului său iubit.

Fontana aruncă ziarul într-o parte.

- Bine, accept că nu ați folosit chiar termenul *criminali*. Dar este evident că nu aveți o părere prea bună despre cei care au profesia mea.

- Cred că Breslele au prea multă putere când este vorba de ceea ce se întâmplă în subteran. Foarte multă putere în mâinile oricărei organizații este întotdeauna periculoasă.

- Chiar credeți că ar fi o idee bună să li se ridice Breslelor autoritatea din subteran? întrebă el.

- Nu spun că un oarecare control și organizare nu sunt necesare. Toată lumea știe că oamenii cu aptitudini ca ale dumneavoastră sunt necesari pentru siguranța explorărilor.

- Aptitudini ca ale mele? întrebă el delicat. Ce știți dumneavoastră despre aptitudinile mele?

- Este evident că sunteți un vânător, unul puternic, sunt sigură. Nu ați fi ajuns la conducerea Breslei dacă nu ați fi fost un talentat și puternic para-rezonator de energie disonantă. Făcu o pauză. De un anume fel.

Sublinie ultima propoziție în mod deliberat. Din punct de vedere istoric, Breslele susținuseră întotdeauna că există un singur fel de talent de vânător: abilitatea de a lucra cu lumina verde fantomatică. Dar, de-a lungul noii sale cariere ca reporter de investigații, auzise niște zvonuri interesante care susțineau că unii vânători puteau lucra și cu altfel de energie extraterestră psi, în special cu lumină argintie și albastră. Dacă era adevărat că existau câteva talente exotice printre vânători, acesta era încă un alt secret deținut de Breaslă. Avea îndoieli foarte mari că îl putea păcăli pe Fontana să recunoască, dar merita să încerce.

- Să presupunem pentru o clipă că știți tot ce trebuie să știți despre mine, spuse el, ignorând săpăturile subtile despre talente care nu erau făcute publice. Cum rămâne cu dumneavoastră?

Ea îngheță. Elvis, simțindu-i tensiunea, își lăsă cafeaua și sări peste masă. Sări direct pe genunchii ei și se cațără pe braț pentru a i se așeza pe umăr. Ea se întinse și îl atinse pentru a-1 liniști.

Fontana nu avea cum să știe despre celălalt dar al ei, își spuse ea. O punea la încercare, o provoca în același fel în care încercase și ea să îl provoace. Își căutau reciproc secretele.

- Sunt reporter, domnule Fontana, spuse ea cu răceală. Orice alte aptitudini aș avea, sunt în domeniul jurnalismului.

El îi aruncă un zâmbet calm, cunoscător, zguduitor de intim.

- Nu cred asta nici măcar o clipă. Recunosc puterea când o simt, domnișoară McIntyre.

- Nu am venit aici pentru a vorbi despre mine. Se presupune că este un interviu despre dumneavoastră. Își închise carnetul și îl strecură în geantă. Dar se pare că nu se va întâmpla, așa că pot la fel de bine să plec.

- Mă surprindeți. Nu credeam că veți renunța atât de repede.

Ea se ridică în picioare.

- Nu mă deranjează să vă fac să pierdeți timpul, dar nu sunt foarte interesată să îl pierd pe al meu.

- Așezați-vă, domnișoară McIntyre.

- De ce?

- Pentru că, așa cum spune o veche zicală, vă voi face o ofertă pe care nu o puteți refuza.

- Mă amenințați?
  - Sper să nu o considerați în acest fel.
  - Și dacă refuz?
- El zâmbi.
- Nu o veți face.
  - De ce?

-Pentru că vă voi da posibilitatea unui adevărat interviu exclusiv, cea mai mare poveste din cariera dumneavoastră.

- Sigur.
  - Nu aveți încredere în mine, nu-i așa?
  - Nu atât încât să nu renunț.
- El o privi nemișcat, fără să clipească.
- Sunt al naibii de serios.
- Cuvântul *al naibii* îi stârni instinctele jurnalistice. Bine, poate că era serios.
- Va fi o poveste despre Breaslă? întrebă ea cu prudență.
  - Da.
  - Și ce anume, mai exact, trebuie să fac pentru a obține acest interviu fierbinte, exclusiv?
  - Să vă căsătoriți cu mine.

Capitolul 2

Ea se așeză din nou jos. Cu putere. Atât de tare, încât pufosul de pe umărul ei se balansa puțin și fu nevoit să se cațere pentru a se agăța de ea.

Expresia uluită, vag îngrozită de pe fața Sierrei ar fi fost mult mai satisfăcătoare dacă nu ar fi fost provocată de ideea de a se căsători cu el, își spuse Fontana. Și ce dacă se cunoscuseră numai cu patruzeci și cinci - se uită la ceas - mai exact patruzeci și șapte de minute în urmă? Și ce dacă ea fusese foarte clară în privința faptului că îi consideră pe șefii Breslelor, ca specie, o mafie legalizată? Faptul că era practic șocată, fără cuvinte, de noțiunea de a se căsători cu el se dovedea puțin cam dur pentru egoul său, probabil pentru că, atunci când ea intrase pe ușă în urmă cu patruzeci și șapte de minute, aproape că fusese pus la pământ de dorință.

Avusese nevoie de multă voință numai pentru a purta o simplă conversație. Mai experimentase în trecut partea lui de atracții foarte rapide. La dracu, îi plăceau femeile. Dar această fascinație copleșitoare pe care o avea pentru Sierra McIntyre era îngrijorătoare, tulburătoare, intrigant de diferită.

Efectul îl lovise cu toată puterea atât pe plan normal, cât și paranormal, scuturându-l până în străfunduri. Simțurile sale psihice erau amețite, la fel ca cele fizice, și nu era nimic unic în această experiență a lui. Întotdeauna, *întotdeauna*, reușise să separe cele două sfere, când era vorba de relațiile lui cu femeile. Dar, de data aceasta, era ca și cum ceva din lăuntrul său o recunoscuse imediat și îi răspunsese Sierrei McIntyre, ca și cum ar fi așteptat-o fără să fie conștient de acest lucru.

Nu era vorba numai de felul în care arăta. Văzuse multe femei mult mai frumoase în viața lui. Asta nu însemna că Sierra nu era atrăgătoare, își spuse el. Cu toate acestea, farmecul ei nu era convențional, ci complet neașteptat, cel puțin pentru el. De obicei, îi plăcea genul aranjat, neted, sofisticat, genul acela de femeie care știa cum să joace un joc sexual. Îi plăceau femeile înalte. Sierra McIntyre era genul scund, chiar și pe tocurile ei înalte. Îi plăceau femeile mlădioase. Sierra avea în mod evident tendința spre rotunjime. Îi plăceau blondele care își purtau părul lung, într-un stil dramatic ridicat.

Părul Sierrei avea culoarea frunzelor în toamnă. Ondulat sălbatic, arăta ca și cum ar fi pierdut controlul asupra lui și pur și simplu renunțase să îl mai îmblânzească. Fața ei era inteligentă. Ochii aveau culoarea ispititoare albastră-verde a lagunelor tropicale, foarte mari și foarte cunoscători. Erau încadrați de o pereche de ochelari care păreau serioși.

Deși era prima oară când se întâlneau în carne și oase, știa multe lucruri despre Sierra McIntyre. Așa cum obișnuia, făcuse cercetări despre ea înainte de a-și țese strategia.

La început, hotărârea curajoasă a Sierrei fusese cea care îi atrăsese atenția. Nu erau mulți oameni în Crystal, bărbați sau femei, care să dorească să critice Breasla și politica ei, în afară de Brock Jenner. Îi veniseră în minte două posibile explicații. Fie obsesia Sierrei pentru a dezvălui secretele Breslei era condusă de o vendeta personală, fie era unul dintre acei binefăcători iritanți, naivi, hotărâți să îndrepte greșelile și să vorbească în numele celor ce nu puteau fi auziți.

Acum, după ce o cunoscuse, știa cu certitudine că ultima era varianta corectă. Nu era de mirare că Jenner fusese atât de supărat pe ea. Era dificil să îi zdrobești pe făcătorii de bine. Nu îi puteai cumpăra, iar amenințările erau riscante, mai ales pentru un bărbat cu poziția lui Jenner. Nu ar fi dat bine ca un șef de Breaslă să trimită doi bătauși la ușa unei doamne jurnaliste, mai ales când jurnalista în cauză s-ar fi dus direct la poliție și apoi ar fi răspândit povestea pe prima pagină a tabloidului. În sfârșit, Sierra își închise gura.

- Ce ați spus despre căsătorie? întrebă ea cu foarte mare grijă

- Va fi nevoie de o mică explicație, spuse el.

Sprâncenele ei se adunară deasupra ramelor ochelarilor ei serioși.

- Așa aș spune, da.

El se îndreptă spre fereastră și se uită spre peretele verde, înalt, care împrejmua ruinele străvechi extraterestre ale Orașului Mort. Urme de energie înconjurătoare șopteau pretutindeni în Vechiul Cartier. Le simțea aici, în acest birou, și mai știa că și Sierra le simte.

Asta nu înseamnă că trebuia să fii para-rezonator la un nivel înalt pentru a răspunde chestiilor acestea. Chiar și cei cu o sensibilitate medie simțeau curenții care se strecurau afară din ruine și din tunelele de dedesubt. Aproape toată lumea era amețită din cauza energiei psi extraterestre. Din acest motiv, Vechile Cartiere ca vai de lume din toate orașele-state erau renumite printre turiști și mulțimile din cluburile de noapte.

În urmă cu două sute de ani, coloniștii de pe Pământ își stabiliseră primele orașe în penumbra ruinelor celor patru Orașe Moarte care fuseseră descoperite pe Harmony. Crystal nu era o excepție. Structurile construite de om, care aveau deja două sute de ani, păreau solide și neîndurător de funcționale în comparație cu turnurile eterice și cupolele fantastice lăsate în urma lor de extraterestri.

Dar, spre deosebire de extraterestri, coloniștii de pe Pământ se aflaseră de la început acasă pe Harmony. Chiar și după ce Cortina de energie care făcuse posibilă călătoria între Pământ și Harmony se închisese în mod misterios, coloniștii nu numai că supraviețuiseră, chiar prosperaseră.

Era evident că lucrurile fuseseră diferite pentru extraterestri. Experții ajunseseră la concluzia că ceva din însăși atmosfera planetei era otrăvitor pentru antici. Oamenii demult plecați fuseseră siliți să își încercuiască orașele cu pereți înalți de cuarț verde care emanau energie psi de care probabil aveau nevoie pentru supraviețuire. Apoi, se retrăseseră în subteran. În sfârșit, au fost nevoiți să părăsească planeta, altfel ar fi murit pur și simplu. Nimeni nu știa cu siguranță ce se întâmplase cu Ceilați. Era unul dintre numeroasele mistere care îi înconjurau.

- Aștept o explicație, domnule Fontana, spuse Sierra.

Simțea în tonul rece al vocii că își recăpătase controlul. Mai simțea și faptul că din nou curiozitatea ei de reporter își croia drum la suprafață. Era un lucru bun. Întregul său plan conta pe acest lucru.

- Ceea ce vă voi spune va rămâne între noi și este complet neoficial până când spun eu altceva, spuse el.

Ați înțeles?

- Nu fac nicio promisiune până când nu știu în ce mă bag.

El se întoarse cu fața spre ea.

- Chiar nu aveți încredere în nimeni care are legături cu Breasla, nu-i așa?

- Nu.

- Deoarece credeți că există o conspirație în interiorul organizației.

- Da.

El se întoarse la birou și ridică exemplarul din *Cortină*.

- O conspirație pentru a tăinui descoperirile unui laborator extraterestru aflat undeva în pădurea tropicală.

- Îhî!

- Vreți să îmi spuneți de ce sunteți atât de sigură că a existat o descoperire cu o semnificație atât de monumentală și de ce Breasla ar vrea să o tăinuiască?

- Hmm, nu, nu prea cred.

- Pentru că ar însemna să vă demascați sursele?

Ea ezită câteva clipe înainte să răspundă.

- Corect.

De ce oare existase acea mică pauză înainte de a da un răspuns care ar fi trebuit să fie unul previzibil din punct de vedere profesional? se întrebă el. Poate că nu avea nicio sursă solidă, la urma urmei. Dacă așa stăteau lucrurile, planul lui era sortit eșecului.

Dar nu avea niciun sens. Nu făcuse numai să relateze niște zvonuri vagi despre laboratorul extraterestru. Îl legase cu traficul de droguri numite esență fantomatică și dăduse referințe despre dispariția câtorva oameni ai străzii care deveniseră dependenți. Știa mai mult despre nenorocita asta de conspirație decât el. Avea nevoie de ea.

Se așază pe colțul biroului, cu un picior pe podea.

- Știi, spuse el, probabil că această conversație nu va ajunge departe, în afară de cazul în care unul dintre noi riscă și decide să aibă încredere în celălalt.

Ea ridică sprâncenele. Și așteaptă.

- Cred că va trebui să fiu eu, spuse el în sfârșit. Bine, iată. Se întâmplă să fiu de acord cu dumneavoastră, domnișoară McIntyre. Este vorba de o conspirație. Mai mult, predecesorul meu era implicat în mușamalizarea ei.

Ochii ei se făcură mari.

- Recunoașteți?

- Da.

- Așteptați. Își desfăcu geanta și făcu săpături pentru a scoate pixul și carnetul.

El se întinse și îi prinse mâna. Îi simțea oasele încheieturii, delicate și grațioase.

- Fără notițe, spuse el.

Gura ei se crispa. Se uită ascutit spre degetele lui care îi înconjurau mâna.

El își dădu seama că nu voia să îi dea drumul. Cu părere de rău, o eliberă.

Se lăsă un moment de tăcere plină de tensiune. Elvis, decidând că în mod clar nu plecau, sări de pe umărul Sierrei și se întoarse la cana de cafea de pe birou.

Reticentă, Sierra se lăsă pe spate în scaunul ei, bătând cu degetele în brațele lui.

- În regulă, spuse ea. Fără notițe. Spuneți-mi despre mușamalizare.

- Din nefericire, nu știu mai multe decât dumneavoastră. Poate mai puțin.

Ea asimila informația cu un sunet mic, de neîncredere.

- Încercați din nou, domnule Fontana.

- În urmă cu câteva luni, împreună cu câțiva membri ai Consiliului Crystal am început să suspectăm că Jenner era implicat în afacerea cu esență fantomatică.

- Poliția crede că esența este distribuită de Cavalerii Negri, o bandă de motocicliști, sublime ea.

- Așa este, dar asta nu înseamnă că Jenner nu este implicat. Și-a ascuns foarte bine urmele, dar s-au auzit zvonuri. Am angajat un anchetator din afară pentru a fi sub acoperire.

- Ați adus un detectiv privat în mod clar era intrigată.

- Un fost vânător.

- Și ce s-a întâmplat?

- După ce s-a ocupat de chestia asta timp de trei săptămâni, a murit

- Nathan Harder. Sierra era dintr-odată foarte concentrată. Mă întrebam ce este cu asta. Povestea oficială spune că a fost prins într-o cascadă fantomatică și că, atunci când au reușit să îl scoată, avea creierul mort

- Ca urmare a morții lui Harder, asociații mei și cu mine am decis că ceea ce se întâmplă este mult mai întins și mai periculos decât crezusem noi. Ne-am spus că este momentul ca Jenner să se retragă.

- Conform declarației de presă, Jenner a suferit un atac de cord și a murit. Aceasta este ideea Breslei de parașută aurită?

- Credem că Jenner a fost ucis.

Ea rămase nemișcată în scaun.

- De dumneata?

El își arătă zâmbetul slab, periculos.

- Știi că asta va fi o mare dezamăgire pentru dumneavoastră, domnișoară McIntyre, dar răspunsul la întrebarea dumneavoastră este nu. Nu l-am omorât pe Jenner. Cred că cineva i-a pus ceva letal în sonda intravenoasă.

- Înțeleg. Mda, nu te puteai aștepta ca omul să se confeseze unui reporter.

- Strategia pe care o pusesem la cale împreună cu ceilalți membri ai Consiliului nu implica moartea lui Jenner, adăugă Fontana, răbdător. Nu voiam decât să îl scoatem din birou. Ne-am gândit că asta ar fi de ajuns.

- Și care era așa-numita strategie pe care o aveau pentru a scăpa de el?

- Una demodată. L-am provocat la duel. A pierdut.

- Dumnezeuule mare! Breasla încă se mai folosește de dueluri cu energie fantomatică pentru a stabili următorul șef? Dezgustul se simțea în fiecare cuvânt. Auzisem zvonuri, dar am bănuit că o astfel de abordare arhaică pentru a conduce organizațiile a fost abandonată demult.

- Din când în când, se mai spune câte ceva despre modul demodat de acțiune.

Ea ridică ochii spre tavan.

- Să mai zici ceva despre comportament primitiv, condus de testosteron.

- În cadrul Breslei preferăm să îi spunem tradiție.

- Corect. Tradiție.

- Jenner nu era căsătorit. Acest lucru a făcut ca totul să fie mai simplu.

- Era între două Căsătorii de Conveniență, spuse ea scurt. Toată lumea spunea că încearcă să își cumpere cea de-a cincizecea nevastă.

- Așa cum am mai spus, situația a făcut ca lucrurile să fie mai simple.

- De ce? întrebă ea, uimită.

- Teoretic, oricine din cadrul Breslei poate provoca șeful la duel cu lumină fantomatică. Dacă există aprobarea Consiliului, duelul are loc.

- Seamănă cu o versiune a Breslei, a votului de neîncredere dat unui CEO.

El zâmbi iară umor.

- Așa este. Dar soția șefului Breslei are anumite privilegii. Poate merge înaintea Consiliului și poate cere ca provocarea să fie refuzată. Nimeni nu poate să nu țină seama de ea. Este o altă tradiție veche, menită să stabilizeze structura puterii Breslei și să protejeze șeful de neatenția pe care i-ar putea-o cauza provocările constante.

Sierra fluieră ușor.

- Măi să fie, asta explică sigur de ce șefii Breslelor sunt aproape întotdeauna căsătoriți.

- Tradiția tinde să întărească valorile familiale.

- Ce mai valori familiale! Jenner a avut multe soții, dar nu s-a implicat niciodată într-o Sfântă Căsătorie. Relațiile lui au fost întotdeauna Căsătorii de Conveniență.

Dezaprobarea din vocea ei îl amuză. Căsătoriile de Conveniență erau legale, chiar dacă erau contracte pe termen scurt, dar mulți oameni bine educați, conservatori nu le vedeau decât ca pe niște aventuri sociale aprobate. Cu toate acestea, existau diferențe importante și el era foarte conștient de cât de mult costau aceste diferențe.

Când Prima Generație de coloniști se trezise ruptă de Pământ, înțelesese că supraviețuirea micii lor societăți depindea de stabilitate. Datorită faptului că celulele constructive de bază ale oricărei civilizații sunt familiile, Fondatorii tăcuseră tot ce le-a stat în putință să facă aceste legături cât mai puternice cu putință.

Stabiliseră două feluri de căsătorie. Sfintele Căsătorii erau oficiale și permanente. Să ieși dintr-o Sfântă Căsătorie devenea un adevărat coșmar legal și financiar. Dacă erau implicați și copiii, era imposibil să desfaci contractul până când toți descendenții nu împlineau vârsta de optsprezece ani.

A doua formă a căsătoriei, cea preferată de Jenner, era cunoscută drept Căsătorie de Conveniență. Erau angajamente care, în timp ce ofereau toată protecția căsătoriei, puteau fi desfăcute într-o clipă de oricare dintre parteneri, *dacă nu existau copii*. Nașterea unui copil transforma imediat Căsătoria de Conveniență în Sfântă Căsătorie.

Fondatorii făcuseră cum putuseră mai bine, dar toată ingineria legală și socială din lume nu putuse preveni nașterea ocazională a unora ca el însuși, își spuse Fontana. Un bastard.

- Credem că Jenner și-a încheiat ultima căsătorie pentru că nu credea că putea conta pe soția lui să îl apere, dacă ar fi fost provocat, spuse Fontana.

Încruntarea ochilor Sierrei slăbi.

- Se zvonea că o maltratează.

- Din câte îmi amintesc, acest zvon a apărut numai în *Cortină*. Unul dintre articolele tale, bănuiesc.

Ea ridică din umeri.

- Nu era niciun secret.

- De fapt, era. Nimeni din Consiliu nu știa că o maltratează până când a apărut povestea ta în ziar.

- Și să mai spui ceva despre ignoranță premeditată. Fosta doamnă Jenner și-a petrecut câteva zile recuperându-se într-un spital particular după ce soțul ei și-a pierdut cumpătul și a bătut-o ultima oară. Evident, a fost ultima picătură. Voia să le avertizeze și pe celelalte femei despre el. Din acest motiv a fost de acord să vorbească cu mine.

El dădu din cap, ridicându-se de pe birou și ducându-se înapoi lângă fereastră.

- Sunteți uimitoare, domnișoară McIntyre. Cum naiba ați reușit să o găsiți pe Alison în clinica aceea particulară? Cu toții credeam că a plecat să petreacă o vreme într-un salon spa din Resonance City. Apoi toată lumea a aflat că a depus dosarul de divorț și a dispărut.

- De fapt, ea este cea care a luat legătura cu mine.

- Probabil pentru că știa că veți fi dornică să publicați povestea. Mă îndoiesc că alt ziar din oraș s-ar fi atins de ea.

- Probabil. De ce ați fost dumneavoastră cel ales pentru a lupta în duel împotriva lui Jenner?

Studiât, el făcu o pauză de câteva clipe pentru a hotărî cât de mult să îi spună. La sfârșit, făcu un compromis.

- Jenner nu era un vânător obișnuit. Era foarte puternic. Toată lumea știa că nu mai este altcineva din Consiliu care să aibă o șansă împotriva lui.

- Cu excepția dumneavoastră.

- Cu excepția mea, recunosc el liniștit.

- Ce anume vă face atât de special?

- Este complicat.

- Cu alte cuvinte, nu îmi veți spune.

- Nu, spuse el.

- Un alt secret al Breslei?

- Da

- Știți, într-o bună zi cineva va trebui să introducă ideea de democrație și pentru voi. Este vorba de modul acesta detașat de a conduce lucrurile. Voi vă alegeți proprii conducători.

El zâmbi.

- Pare destul de ineficient.

- Este o porcărie, dar funcționează și în mod clar depășește duelul cu lumină fantomatică. Lăsați, să ne întoarcem la Jenner. Ați spus că nu l-ați ucis dumneavoastră?

- Am câștigat duelul, dar Jenner nu a murit din cauza rănilor sale. Pentru o vreme a avut creierul prăjit, dar și-ar fi revenit Făcu o pauză. Deși aptitudinile sale para-rezonatoare nu ar mai fi fost niciodată la fel de puternice ca înainte de duel. De fapt, ar fi fost inexistente, dar el nu a văzut niciun motiv ca să îi dea importanță.

- Cu alte cuvinte, chiar l-ați ars.

El nu spuse nimic. Duelul fusese o chestiune idioată care aproape că îl costase viața. Nu numai că Jenner era un foarte bun para-rezonator, dar lucra și cu lumină albastră ucigașă, nu cu energia fantomatică obișnuită, de culoare verde. Dar nu avea cum să explice asta Sierrei. Însăși existența energiei psi de albastru închis de la capătul spectrului era, ca multe alte lucruri, un important secret al Breslei.

Simți o ușoară mișcare neliniștită la picioarele lui. Se uită în jos și îl văzu pe Elvis. Pufosul sărise pe pervazul ferestrei, cu pelerina în vânt

- Cine a ajuns la Jenner? întrebă Sierra.

El se uită la ea peste umăr.

- Nu știm. Dar faptul că cineva a riscat ucigând un fost șef de Breaslă ne spune că această conspirație este o problemă mai mare decât am presupus.

- Cât de mare este acest risc? În fond, era un *fost* șef de Breaslă.

- Jenner avea încă secretele lui. Iar eu le doream.

- O clipă, credeți că acești indivizi conspiratori l-au omorât pentru a-l împiedica să îi trădeze?

- Da.

- Aveți idee cine ar putea fi acești indivizi? întrebă ea repede.
- Am o bănuială despre unul dintre ei, dar pot fi mai mulți. Pe moment, nu pot demonstra absolut nimic.
- Dar dumneavoastră? întrebă ea. Poziția dumneavoastră ca nou șef al Breslei este și ea oarecum, hm, discutabilă?

- Cred că este puțin probabil să fiu lovit de un camion în după-amiaza aceasta, dacă asta vreți să întrebați.
- De ce nu?

El se întoarce cu fața spre ea.

- Nu este prima oară când există o problemă în interiorul unei Bresle.
- Îmi imaginez.

Sarcasmul începea să îl enerveze, dar își spuse că era destul de mare să îl treacă cu vederea, cel puțin pentru moment.

- Există proceduri stabilite pentru a contracara astfel de lucruri, spuse el. Datorită puterii emanate de comandantii Breslelor, posibilitatea abuzului acestei puteri este întotdeauna prezentă. Conducătorii organizațiilor au recunoscut acest lucru de la început Acesta este motivul pentru care a apărut Camera.

Camera era prescurtarea pentru termenul mai dezvoltat Camera Consiliului Reunit al Breslelor Pararezonatorilor de Energie Disonantă, organizația de guvernare a Breslelor.

- Sunt perfect conștientă de existența Camerei, dar toată lumea știe că Breslele funcționează în mod autonom, spuse Sierra. Individual, șefii își respectă unul altuia teritoriul.

- Asta așa este, numai dacă nu este ridicată o problemă care ar putea influența siguranța și bunăstarea orașului pentru care o anumită Breaslă este responsabilă. Știu că nu apreciați rolul Breslelor în societate, domnișoară McIntyre, dar adevărul este că principala lor treabă este să vă protejeze pe dumneavoastră și pe toți ceilalți, nu numai de dezastrele naturale din subteran, ci și de posibili tirani cum ar fi Vincent Lee Vance.

Ea înlătură posibilitatea cu un gest al mâinii.

- Mi-am învățat lecția în clasa a patra, la fel ca toată lumea. Credeți-mă, știu că în urmă cu zeci de ani vânătorii de fantome au salvat orașele-state de Vance și adepții acestuia. Este puțin probabil ca Breslele să ne lase să uităm vreodată acest lucru. Și mai cunosc o zicală veche conform căreia Breslele se supraveghează singure. Dar cu siguranță nu am știut că uneori Camera se implică atunci când sunt probleme în cadrul organizațiilor.

- Pentru mare parte dintre ele, se așteaptă ca Breslele să își rezolve individual problemele. Dar, când asta nu funcționează, Camera își face apariția.

- Cum? Avea un ton sceptic.

- Camera are un birou de investigații. Își strânse palmele la spate. Oficial este numit Biroul Afacerilor Interne, dar neoficial este numit simplu Biroul.

- De ce nu am mai auzit de acest Birou?

- Probabil pentru că este de preferat de către Camera să se mențină secretul în privința lui.

- Corect încă un secret al Breslei. Și atunci de ce îmi spuneți mie asta?

- Pentru că eu cred că pot avea încredere în dumneavoastră, domnișoară McIntyre. Și pentru că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. În urmă cu patruzeci și opt de ore m-am întâlnit cu ceilalți membri ai Breslelor într-o ședință secretă de urgență a Camerei. Le-am explicat ce se întâmplă în Crystal și cum intenționez să rezolv problema. Mi-au oferit sprijin și asistență, dacă am nevoie, dar toată lumea ar prefera să rezolv problema pe cont propriu și cât mai liniștit cu putință.

Ea părea speriată.

- Ceilalți șefi de Breaslă știu că aveți o problemă de rezolvat?

- Acum știu. Credeți-mă, cu toții vor răspunsuri, nu numai despre operațiunea cu droguri, dar, și mai critic, despre posibilitatea ca ceva foarte important să fi fost descoperit în pădurea tropicală și acest ceva să fi fost tăinuit

Ea analiză o clipă și apoi aprobă.

- Bine, înțeleg de ce ceilalți șefi de Breaslă ar vrea să vă rezolvați problema de aici, din Crystal, cât mai repede și cât mai liniștit cu putință. Faptul că i-ați implicat pe ceilalți șefi vă oferă vreun fel de protecție față de cel care l-a eliminat pe Jenner?

- Dumneavoastră sunteți cea care mă face să fiu îngrijorat.

Ea tresări atât de violent, încât aproape că lovi cana de cafea a lui Elvis.

- Eu? icni ea.

- Ați fost vreodată în subteran, domnișoară McIntyre?

- Am fost o dată, într-o excursie la școală. Se cutremură. Nu mi-a plăcut. Sufăr de claustrofobie. Iar felul în care catacombele se ramifică în mii de direcții diferite, ca un labirint, este pur și simplu ciudat

- Nu este pentru toată lumea, recunosc eu el. Dar, în afară de natura extraterestră a designului și faptul că te poți pierde cu ușurință în subteran, sunt două feluri fundamentale de pericole: energia fantomatică și capcanele iluzorii.

- Toată lumea știe asta.

- Când ați început seria de investigații despre activitățile Breslei locale, ați început să vă jucați cu o capcană iluzorie foarte neplăcută, spuse el. Puse un accent semnificativ pe ultimele cuvinte. Sunt șanse foarte mari să o faceți să explodeze.

Ochii ei se măriră în spatele lentilelor ochelarilor ei. Când o capcană antică era detonată în mod accidental, victima era aruncată instantaneu într-un coșmar extraterestru. Imaginile febrile erau prea bizare pentru ca mintea omenească să le țină piept. Experiența nu dura prea mult pentru că îi urma în curând inconștienta și, în cazurile extreme, coma și moartea.

Înghiți cu greu și își strânse mâinile pe brațele scaunului.

- Chiar credeți că cineva din interiorul Breslei va încerca să mă omoare?

- Nu voi încerca să îndulcesc situația, domnișoară McIntyre. Răspunsul este poate.

- Nu există nimic la fel de solid ca un *poate* care să liniștească pe cineva.

- Ați putea încerca să vă faceți bagajele și să plecați din oraș...

- *Nu*. Nu pot pleca acum. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu bărbații care au dispărut

- M-am gândit că veți spune asta. Oricum, nu sunt sigur că dacă ați pleca din Crystal ați fi în siguranță.

Ați ajuns prea departe. Eu sunt singurul care vă poate oferi protecție.

- Așa? spuse ea cu răceală.

- Credeți sau nu, de obicei oamenii se gândesc de două ori înainte să o ucidă pe soția șefului de Breaslă.

- Pentru că ar atrage atenția celorlalți șefi?

- Camera are obiceiul de a se încrunta din cauza lucrurilor de felul ăsta, spuse el cu delicatețe.

- O, iisuse. Se agăță din nou de brațele scaunului. Vorbiți serios, nu-i așa?

- Foarte. În plus, la amenințarea pe care o implică, mai este un alt motiv pentru care, căsătorindu-vă cu mine, veți mai căpăta puțină protecție.

- Care anume?

- Mulți oameni, inclusiv toți cei din Breasla Crystal, vor presupune că m-am căsătorit cu dumneavoastră pentru a vă închide gura.

Ea se zbârli.

- Adică ei vor presupune că veți face ceea ce trebuie pentru a păstra secretele Breslei, nu-i așa?

- Ceva în sensul acesta,

- Dacă fie și numai pentru o clipă credeți că mă puteți face să tac după ce voi deveni soția...

- Nu acesta este obiectivul.

- Sincer? Și atunci care este scopul?

- Ideea este să ne unim forțele, domnișoară McIntyre. Am sursele mele în interiorul Breslei. Este evident că dumneavoastră le aveți în afara organizației. Avem nevoie de ajutor reciproc pentru a conduce această investigație și trebuie să lucrăm împreună sub acoperire.

Ea se afundă din nou în scaunul ei, de data asta mai degrabă uimită decât furioasă.

- Nu înțeleg. Jenner își bătea joc de articolele mele. Nimeni din altă zonă importantă a media nu mi-a preluat subiectele, așa că niciodată nu am atras atenția cu ele. Nimeni nu se teme de mine.

- Jenner v-a acordat mai multă atenție decât credeți. Acum, că nu mai este, cred că trebuie să presupunem că ceilalți implicați în mușamalizare vă vor considera și ei o problemă

Emoția și hotărârea îi aprinseră fața expresivă.

- Deci chiar este vorba de ceva important.

- Da.

Ea se aplecă puțin înainte și își coborî vocea, deși nu era nimeni în preajmă să îi audă.

- Este vorba de o conspirație pentru a tăinu descoperirea laboratorului extraterestru? întrebă ea.
- Să vă spun adevărul, domnișoară McIntyre, nu știu ce naiba este ascuns în afară de problema cu drogurile. Ceea ce știu cu siguranță este că au fost cel puțin câteva morți suspecte, inclusiv detectivul particular angajat de Consiliu și Jenner. În acest moment, sunt foarte, foarte puțini oameni în care am încredere în rândurile înalte ale organizației.

- Ce vă face să credeți că puteți avea încredere în mine?

El zâmbi ușor.

- Când știi ce vrea cineva, știi și dacă poți avea încredere în această persoană. Și mai știi cât de mult poți avea încredere în el sau ea.

Ea îi cercetă chipul, intrigată.

- Credeți că știți ce vreau?

- Vreți răspunsuri. La fel și eu. Asta înseamnă că putem lucra împreună.

Ea respiră adânc, liniștit

- Bine, în ciuda câtorva păreri care sunt contrare, nu sunt idioată. Dacă dumneavoastră credeți că sunt în pericol, vreau toată protecția pe care o pot primi. Și aveți dreptate. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu bărbății care au dispărut.

El simțea curenții de energie care scânteiau nevăzuți în jurul ei. Era clar că este o femeie puternică. Întrebarea era, în ce fel?

Nu purta chihlimbar, prin urmare nu părea să fie o persoană dotată cu puteri para-rezonatorii standard. Dar întotdeauna existaseră povești despre alt fel de aptitudini, care nu aveau nicio legătură cu energia extraterestră psi și nici nu necesitau chihlimbar, aptitudini care la unii oameni erau naturale. Se spunea că astfel de abilități psihice existau din vremuri de demult, cu mult timp înainte ca oamenii să traverseze Cortina.

- Am făcut o rezervare pentru a obține licența pentru Căsătorie de Conveniență la biroul registrului în după-amiaza aceasta, la ora cinci, spuse el.

Ea arăta ca și cum ar fi căzut de pe scaun.

- Erați sigur că voi coopera?

- După cum spuneam, știu ce vă doriți. Treaba mea era să vă conving că această căsătorie este cel mai bun mod de a obține ceea ce vreți.

Ea dădu din cap, uluită.

- Nu-i de mirare că ați devenit noul șef al Breslei. Sunteți bun.

- Dacă stau să mă gândesc, vă veți întoarce la birou cu senzația săptămânii. „Noul șef al Breslei se căsătorește cu o reporteră”.

Ea strâmbă din nas.

- Este puțin cam domestic pentru *Cortină*. Sunt sigură că editorul meu va veni cu ceva mai palpitant.

- Nu-mi pasă cum va suna titlul, atâta vreme cât nu mă lăsați să stau singur la biroul registrului în după-amiaza aceasta.

- Colegii mei de la ziar și prietenii mei vor avea o mulțime de întrebări.

- Trebuie să clarific un lucru, spuse el uniform, acest aranjament va funcționa cel mai bine dacă vom convinge oamenii că este adevărat.

Pentru prima oară, părea amuzată.

- Vă așteptați să sugerez tuturor celor pe care îi știu că noi am fost împreună în secret o vreme și că tocmai acum am decis să ne căsătorim?

- Cred că ar fi cea mai simplă abordare, da.

- Fiți serios.

-Nimeni nu va crede că este ciudat că am ținut relația secretă până acum. Este puțin bizar ca un membru al Consiliului să recunoască faptul că se întâlnește cu o ziaristă specializată în dezvăluiri legate de Breaslă.

Ea clipi și apoi se încruntă puțin.

- Bine, înțeleg asta.

- Având în vedere opiniile dumneavoastră asupra organizației, sunt sigur că nu vor fi surprinși cât de puțin că ați păstrat tăcerea cu privire la legătura noastră.

Se gândi o clipă și apoi dădu din cap.

- O să îmi dau toată silința, dar este mai bine să vă avertizez că mă îndoiesc foarte mult că voi reuși să îmi păcălesc editorul. Ivor Runtley are instincte grozave dacă trebuie să simtă o poveste.

- Dacă trebuie să îi spuneți lui Runtley adevărul, încercați să îl faceți să înțeleagă importanța păstrării secretului.

- Bine, o să încerc. Se ridică în picioare și își aruncă geanta pe umăr. Sper că știți ce facem. Se uită spre Elvis. Este vremea să plecăm, prietene.

Elvis sări de pe pervaz. Traversă podeaua și sări pe spătarul scaunului. Sierra îi întinse mâna. El sări și se cațără până ajunse pe umărul ei.

- Ne întâlnim la biroul registrului la cinci fără un sfert, spuse Fontana. Ați venit cu mașina?

- Nu, am venit cu un taxi.

El deschise ușa și se uită spre tânărul nervos așezat la biroul cel mai mic dintre cele două existente. Dray Levine era noul asistent secund al noului asistent executiv, Harlan Ostendorf. Cu o săptămână în urmă, Dray era funcționar în departamentul de înregistrări. Încă se mai adapta atmosferei rarefiate din biroul executiv.

- Dray, te rog să o duci pe logodnica mea la parter și la o limuzină a Breslei.

Dray se uită, evidentului! Gândul lui se tăcu simțit

- Logodnică, domnule? reuși el să îngaime.

- Corect Fontana zâmbi. Domnișoara McIntyre și cu mine ne vom căsători astăzi.

- Hm, felicitări, domnule.

- Mulțumesc, spuse Fontana.

- Sincer, nu este necesară o limuzină, spuse Sierra. Fontana zâmbi.

- Sigur că da. Nu îmi trimit viitoarea soție acasă într-un taxi, când o flotă de limuzine în stare excelentă stă jos, în garaj.

Expresia uimită a lui Dray se liniști în sfârșit spre o înfățișare mai obișnuită lui, de nervos-să-placă. Sări în picioare.

- Voi fi fericit să o însoțesc pe domnișoara McIntyre până la parter, domnule, spuse el. Mai doriți altceva?

- Da. Fontana se uită spre biroul gol. Când se întoarce Harlan?

Dray se uită spre ceas.

- Domnul Ostendorf a plecat mai devreme să ia prânzul. Trebuie să se întoarcă în aproximativ zece minute.

- Bine. Când se întoarce, te rog să îi spui că vreau să îl văd imediat

- Da, domnule.

Fontana studie uimirea prost ascunsă a lui Dray. Zvonurile și bârfele se auzeau rapid în cadrul Breslei. Vestea căsătoriei lui se va împrăști în mai puțin de o oră. Zâmbi, mulțumit.

- Treaba mea aici s-a terminat, spuse el.

Închise ușa, se întoarce la birou și se așază. Dray nu era singurul care încă era puțin uimit

Nu intenționase niciodată să îi sugereze Sierrei un contract de căsătorie. Planul inițial fusese să îi ofere o gardă de corp permanentă și protecție permanentă până când reușea să rezolve problema

Dar își revizuiuse strategia într-o clipă, când ea intrase pe ușă. Rezultatul era că astăzi, la ora cinci, își va lua o soție.

Până acum nu mai avusese una. Nu avusese niciodată timp pentru nimic altceva decât afacerile lui. Fusese prea ocupat. Avusese nevoie de toată atenția lui pentru a supraviețui în cariera de la Birou și urcușului fulgerător în ierarhia Breslei Crystal.

În seara aceasta se va duce la culcare ca bărbat însurat. Adevărat, era numai o Căsătorie de Conveniență care, să admitem, abia dacă era un pas de la a avea o aventură. Și mai știa că noua lui mireasă vedea această mișcare ca pe un aranjament de afaceri.

Cu toate acestea, părea atât de real.

Capitolul 3

- Ce dracu se-ntâmplă, Sierra? Ivor Runtley, mai cunoscut personalului său drept Runt, își flutura mâinile mari pe biroul Sierrei, amenințătoare. Și să nu îmi spui că te-ai întâlnit cu Fontana în secret luni întregi, pentru că nu cred povestea,

Sierra se uită repede înjur. Din fericire, era vremea prânzului. Sala de știri era numai a lor.

Runtley era oricum, dar nu pipernicit (runt). Avea șazececi și unu de ani, era chel ca o minge de golf și construit ca un bloc de două tone. Simpla lui greutate determina adesea oamenii să facă greșeala de a considera că este prost ca piatra. Era o concepție foarte greșită.

Odinioară, Runtley fusese jurnalist de investigații. Lucrase la un ziar important, *Crystal Herald*. Dar undeva pe drum devenise obsedat de misterele lăsate în urmă de extraterestri. Se zvonea că fusese bine prăjit de o fantomă în timp ce făcea cercetări asupra unui subiect. El învinovățise Breasla, pretinzând că încercase să îl reducă la tăcere. Oricare ar fi fost adevărul cu privire la această poveste, experiența îl lăsase cu o fixație ilogică care îl determinase să prezinte povești bizare și lipsite de substanță la *Herald*. într-un final, fusese concediat.

Ca răspuns, adunase suficienți bani pentru a cumpăra *Cortina*, un săptămânal aproape muribund care era gata să își dea duhul. În câteva luni, îl transformase într-un tabloid senzațional, care aducea bani și care acum se publica zilnic. Sierra știa că nu dă doi bani pe bârfele despre celebritate sau scandalurile care erau sufletul ziarului. Nu-i păsa decât de faptul că avea posibilitatea de a-și publica ceea ce el considera că este adevărul despre extraterestri și despre secretele Breslei.

Ca toți ceilalți care lucrau la *Cortină*, Sierra era destul de sigură că Runtley era nebun când era vorba de subiectul extraterestrilor de mult dispăruți, dar îl plăcea, oricum. În fond, îi dăduse o slujbă, chiar dacă venise la el fără absolut nicio referință jurnalistică. Tot ceea ce avusese cu șase luni în urmă fusese convingerea din ce în ce mai mare că ceva foarte rău se întâmplă pe străzile din Vechiul Cartier și că Breasla era implicată în acest lucru. Runtley o angajase pe loc. Când venea vorba despre Breaslă, amândoi aveau aceeași neîncredere pe care unii o considerau la margine de paranoia.

Șeful ei nu era singura persoană pe care o plăcea aici, la ziar. După o carieră depresiv de diversificată într-o varietate de slujbe, în sfârșit era într-un loc în care se simțea în regulă; poate că nu perfect, dar care slujbă este perfectă? Poate că aici se simțea acasă deoarece colegii ei de redacție, de la Runtley în jos, erau și ei niște inadaptați, în felul lor. Cu siguranță, nici unul dintre ei nu se gândise să își înceapă cariera ca reporter la un ziar de scandal. Cu toții ajunseseră la *Cortină* după multe drumuri rătăcitoare și excentrice.

Împreună înfruntau disprețul colegilor din media și aveau aceleași povești continuu penibile de familie. *Unde lucrează fiica ta? O, este jurnalistă? La ce ziar? Cortina? Nu este unul dinspre ziarele acelea nesuferite de scandal?*

Ea se lăsă pe spate în scaun.

- L-am avertizat pe Fontana că nu am să vă pot păcăli, domnule.

Runtley se aplecă mai mult peste birou. Chiar dacă nu era nimeni în preajmă, își coborî vocea, care de obicei era răsunătoare, până când deveni o șoaptă.

- Această decizie subită a ta de a semna o Căsătorie de Conveniență cu Fontana are vreo legătură cu investigația mușamalizării laboratorului extraterestru de către Breaslă, nu-i așa?

- Da, domnule. Mi-a cerut ajutorul la cercetări. Vă cer să aveți încredere în mine.

- Nicio problemă. Ochii lui Runtley sclipeau cu o febră familiară care îl cuprindea de flecare dată când avea o pistă pentru o lovitură adevărată care implica Bresla sau când apăreau relicve extraterestre. Ești sigură că poți avea încredere în Fontana?

Se gândi, verificând din nou cu ajutorul intuiției ei.

- Nu tocmai. Continuă să aibă secrete. Dar a recunoscut că există o conspirație în interiorul Breslei care are legătură cu drogurile și poate cu disparițiile. Îl cred când spune că vrea să afle ce se întâmplă.

- Hm! Runtley nu se chinuie să își ascundă scepticismul.

Ea se uită la Elvis. Era așezat pe colțul biroului ei, ronțăind sandvișul cu unt de arahide și banane pe care i-l făcuse. Cana de cafea pe care femeia de serviciu a redacției i-o adusese în urmă cu câteva săptămâni era în apropiere. Avea desenat pe ea o imagine străveche de pe Pământ cu un chip care cântă. *Elvis*, se citea scris cu litere strălucitoare pe fond întunecat

- Elvis l-a plăcut pe Fontana, spuse ea. Se pricepe destul de bine să simtă caracterele.

- Lasă-l pe pufos. Nu dau doi bani pe ce crede el. Dar tu? Tu ești cea care posedă intuiție mega-rezonantă. Care este părerea ta despre Fontana?

Ea ezită. Runtley era unul dintre puținii oameni care știau despre aptitudinile ei ciudate și chiar credea în ele. Ca toți ceilalți membri ai familiei ei care posedau abilități paranormale ce nu depindeau de chihlimbar, învățase de multă vreme să nu aibă încredere în ceilalți. Când încerca să vorbească despre intuiția ei, de obicei o senzație din două erau neplăcute. Cei mai mulți nu o credeau și râdeau de această idee. Astfel de cazuri se vedeau a fi ciudate din punct de vedere social, dar nu extraordinar de devastatoare.

Cei din al doilea grup - oamenii care chiar o credeau - erau cei față de care trebuia să aibă grijă. Adesea decideau că le poate fi de folos. Ce afacerist, broker sau cartofor nu putea folosi o asistentă sau, și mai bine, o soție înzestrată cu aptitudini intuitive extrem de precise? Își învățase lecția cu ajutorul lui Jonathan Pemberly. Nu avea nicio intenție să repete povestea.

Nu îi spusese niciodată lui Runtley că puterile ei intuitive erau ieșite din comun sau că nu avea nevoie de chihlimbar pentru a le accesa, dar el ghicise adevărul în timpul interviului ei. Ea suspecta foarte tare că propria lui intuiție era destul de ridicată peste limita normală.

- Nu am primit unde negative de la Fontana, spuse ea. Nici nu m-aș fi gândit la această Căsătorie de Conveniență, dacă aș fi făcut-o.

- Dar este șeful Breslei. Mai mult, judecând după ceea ce tocmai mi-ai spus, el l-a eliminat pe Jenner.

- Nu am spus că Fontana nu poate fi periculos în anumite împrejurări; am spus că sunt de părere că voi fi mai în siguranță cu el. Cel puțin pentru moment. Făcu un gest ușor cu mâna. Are nevoie de mine.

Ușa redacției se deschise cu un pocnet. Kay Alcantara se afla în cadrul ușii Phil Trager și Matt Delaney erau chiar în spatele lui

Kay își puse o mână peste inimă și îi aruncă Sierrei o privire chinuită.

- Să nu-mi spui că este adevărat, o rugă Kay. Să nu-mi spui că intenționezi cu adevărat să te căsătorești cu noul șef al Breslei Crystal și că ai uitat să spui celor mai buni prieteni din întreaga lume că te întâlnești cu el în secret de cine știe când.

Kay era de vârsta Sierrei, o femeie înaltă, răutăcioasă, cu o coamă de păr ușor roșcat și corp de amazoană. Sierra simți că roșește.

- Păi, nu este tocmai așa.

Kay se strâmbă.

- Sigur că nu. Ca și cum te-ai căsătorit cu cineva care are vreo legătură cu Breasla. Totuși zvonurile vor fi o lovitură mâine în *Cortină*.

- La naiba, spuse Matt. Își frecă mâinile una de alta și se uită plin de speranță spre Runtley. Pot să scriu eu articolul, șefu? Te rog. Te voi face mândru, promit.

- Hei, eu am titlul perfect, anunță Phil. „Șeful Breslei se căsătorește cu Femeia Misterioasă într-o ceremonie secretă”.

Sierra se încruntă.

- Nu este nimic secret în asta. Trebuie să mergem la biroul registrului la ora cinci după-amiaza și, apropo, este articolul meu.

- Nu poți să îl scrii tu, spuse Runtley răspicat. Tu ești subiectul.

- Nu este corect. Sierra se ridică în picioare. Eu sunt cea care se sacrifică aici, hm, oricum, pentru povestea asta. Merit să o scriu.

- Kay scrie despre nuntă, spuse Runtley. Și rămâne bătut în cuie.

- Mulțumesc, șefu', spuse Kay, cu fața luminată în avans. Abia aștept să mă întorc la calculatorul meu.

- Nu poți scrie încă articolul, spuse Sierra. Se uită la ceas. Nu am de gând să mă mărit în următoarele două ore.

Kay râse.

- De când un lucru atât de lipsit de importanță ca timpul real a oprit un ziarist nerăbdător de la *Cortină*? În fond, voi primi toate detaliile de la tine, corect? Desigur, voi vrea și detalii amănunțite despre noaptea nunții, dar bănuiesc că asta mai poate aștepta până mâine.

Poate aștepta o veșnicie, își spuse Sierra, pentru că nu va fi o noapte a nunții.

- Sfinte pufos, spuse Phil, mângâindu-l pe Elvis. Va fi cea mai mare poveste de când am bătut recordurile cu faptul că ai reușit să treci prin Cortină, Rege.

Elvis chirăi vesel și mai luă o îmbucătură din sandvișul lui. Kay se așeză pe un colț al biroului Sierrei și își încrucișa picioarele lungi.

- Spune-mi totul. De când te întâlnești pe ascuns cu Fontana?

- Nu de foarte multă vreme, spuse repede Sierra.

- Cum naiba ați ajuns să vă cunoașteți? întrebă Matt.

- În timpul cercetărilor mele, spuse Sierra cu ceea ce spera să fie o sinceritate degajată. Era membru puternic al Consiliului, după cum știți, și eu voiam câteva răspunsuri de la el.

- Și? Phil ridică din sprâncene. Ai primit?

Toată lumea se încruntă la el.

- Răspunsuri, vreau să spun, spuse Phil cu ezitare.

Sierra își încrucișa mâinile pe birou.

- Hai să spunem că sunt convinsă că Fontana nu este Brock Jenner. Va conduce o Breaslă cu totul diferită.

Se lăsă o tăcere scurtă, neașteptată. Phil, Matt și Kay se uitară unii la alții. Apoi se întoarseră spre Runtley, care abia dacă ridică din umerii lui grei.

Kay se uită la Sierra cu o expresie de mirare crescândă.

- La naiba, vorbești serios, nu? spuse ea. Nu este o glumă. Chiar ai de gând să te căsătorești cu Fontana?

-Da, spuse Sierra.

Matt fluieră ușor.

- Să mă prindă cineva. Cred că voi leșina.

Kay se încruntă.

- Fără supărare, dar de ce s-ar căsători Fontana cu tine, Sierra? Ai fost un ghimpe în coasta Breslei în ultimele șase luni.

- Poate el crede că așa o va face să tacă, interveni cu răspunsul Phil, părănd mai degrabă puțin îngrijorat La urma urmei, când va fi soția șefului Breslei, se va aștepta ca ea să păstreze secretele Breslei.

Matt aprobă neliniștit.

- Mda, înțeleg de ce ar vrea să o prindă într-o Căsătorie de Conveniență, cât timp el preia controlul. În plus, șefii de Breaslă sunt aproape întotdeauna căsătoriți. Este ceva legat de tradițiile lor.

Sierra simțea că ia foc.

- Haideți să clarificăm un lucru. Fontana nu se căsătorește cu mine pentru că ar crede că în acest fel mă va reduce la tăcere.

- Bine, bine. Matt își ridică ambele mâini, cu palmele în sus. Era doar o teorie.

- Încearcă o altă ipoteză.

Phil îi aruncă o privire rapidă, de verificare, din cap până în picioare.

- Ei bine, un lucru este sigur.

- Care anume? sări Sierra.

- Este evident că vei fi pe coperta ediției de mâine a *Cortinei*. Asta înseamnă că trebuie să te duci acasă să te schimbi.

Ea se uită în jos spre costumul sobru cu fustă și se umflă.

- Care-i problema cu hainele astea?

- Ești prea plicticoasă pentru o amantă secretă care urmează să devină soția noului șef de Breaslă, îi explică Kay.

- Are dreptate, hotărî Runtley. Du-te acasă și pune pe tine ceva sexi. Putem vinde multe exemplare dacă avem o fotografie bună.

- Ai grijă ca ceea ce vei purta să fie foarte scurt și decoltat, spuse Phil. Avem nevoie de decolteu.

- Mă duc acasă să mă schimb, spuse Sierra. Dar uitați de chestia cu decolteul. Iubesc *Cortina*, dar refuz să mă umilesc pe prima pagină.

- Distrugătoare de petreceri, spuse Kay.

Capitolul 4

- Ce știi despre Sierra McIntyre? întrebă Cooper Boone la celălalt capăt al firului. Fontana se duse spre fereastră, cu telefonul la ureche, și privi afară spre ruine, în timp ce analiza întrebarea.

Cooper, șeful Breslei Aurora Springs, era unul dintre puținii lui prieteni apropiați. Legătura dintre ei se stabilise cu câțiva ani înainte când, din cauza arjtitudinilor lor speciale, se treziseră făcând câteva treburi destul de neortodoxe pentru Birou.

Amândoi erau vânători foarte tehnici, adică puteau manipula energia disonantă, darnici unul dintre ei nu lucra cu lumina fantomatică verde, tradițională. Echipele care mergeau în subteran erau de obicei tradiționaliste. Vânătorii care lucrau cu lumina din alte locuri ale spectrului nu erau bineveniți în aventurile de explorare. Vânătorii exotici aveau tendința de a urma una din două căi. Fie deveneau criminali, fie erau angajați de Birou. Însă, din când în când, cum era cazul lui Cooper și al lui, ajungeau în vârful uneia din organizații.

- Ce știi despre Sierra? repetă Fontana. Păi, cred că este mai sigur să mă căsătoresc.

- Ce înseamnă asta?

- Este fiica lui Jason McIntyre.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere.

- Vreo legătură cu McIntyre Industries din Resonance? întrebă într-un final Cooper.

- Este fiica cea mică a lui Jason McIntyre.

- Glumești.

- Mă căsătoresc în două ore. Crede-mă, nu am chef de glume.

- Ce dracu face o McIntyre lucrând la un ziar de scandal cum este *Cortina*? Femeile ca ea se află în comitete ale fundațiilor de caritate și iau prânzul în cluburile lor.

- Am făcut ceva cercetări. Provine dintr-un șir lung de femei care au făcut alte lucruri pe lângă fundațiile obișnuite de caritate și chestia cu prânzul.

- Cum ar fi? întrebă Cooper.

- Mama ei predă filozofie la Colegiul Resonance. Una dintre bunicii ei este medic. Cealaltă a condus o afacere de succes legată de arhitectură mulți ani înainte de a se pensiona. Mai este o mătușă care pictează și o altă mătușă care scrie. Și mai este și partea masculină a arborelui genealogic.

- Știi câte ceva despre ei. Tatăl este CEO la McIntyre Industries. Doi dintre frații ei lucrează în cadrul afacerii. Celălalt cred că predă.

- Matematică.

Cooper izbucni în râs.

- Se pare că, prin căsătorie, intri într-o familie de oameni de mare succes. Ți se potrivește, având în vedere că și tu te califici ca un astfel de om. Felicitări.

- Poți să lași deoparte felicitările. Mă îndoiesc de faptul că această căsătorie va dura multă vreme după ce rudele Sierrei vor afla că s-a căsătorit cu șeful Breslei, care se întâmplă să fie și un bastard pur-sânge.

- Nu te grăbi să tragi concluzii, îl sfătui Cooper. Din câte am auzit, clanul McIntyre rezonează pe o frecvență diferită.

- Nu-mi pasă cât de independenți sunt Oamenii care sunt atât de bogați și atât de influenți nu își lasă fiicele să se căsătorească cu cineva din afara cercului lor social, fără să mai punem la socoteală bastarzii.

Nu mai era nevoie ca vreunul dintre ei să mai comenteze, își spuse Fontana. Deși, teoretic, legile îi protejau pe copiii născuți în afara unei căsătorii și erau menite să încerce să determine rjărînții să își asume responsabilități egale pentru creșterea copiilor lor ilegitali, nu putea fi evitat faptul că, dacă te nășteai bastard, purtai totuși un stigmat. Într-o societate care pune un accent important pe căsătorie și legături familiale, rămânea foarte puțin loc pentru cei ca el.

Povestea lui era una dintre cele mai vechi din cărți. Mama lui fusese chelneriță la cocktailuri. Tatăl lui fusese un bărbat bogat, implicat într-o Sfântă Căsătorie, care căuta să se distreze puțin.

- Sierra a fost de acord să coopereze la investigațiile tale? îl întrebă Cooper.

- Da.

- Deci această Căsătorie de Conveniență este numai un simplu aranjament de afaceri?

- Corect.

- Probabil că este foarte dornică de un subiect, dacă este dispusă să se căsătorească pentru el, spuse Cooper gânditor. Ai vreo idee ce anume a intrigat-o de la început în legătură cu Jenner și cu operațiunea drogurilor?

- A început cu câteva reportaje negative pe care le-a făcut despre Breaslă. Au fost multe povești despre câți bărbați care s-au retras din Breaslă locuiesc pe străzile din Crystal și cum de Breasla ignoră starea jalnică în care se află aceștia.

De obicei, bărbații din Breaslă își începeau timpuriu cariera, în ultimii ani ai adolescenței; nu este un lucru surprinzător, din moment ce aptitudinile legate de energia disonantă para-rezona-toare este puternic legată de testosteron și alți hormoni masculini. Acest simplu fapt biologic merge mai departe și explică existența unui număr mic de vânători femei, deși era considerat incorect din punct de vedere politic să sublimezi această legătură.

Pensiile și așa numitele „compensații pentru prăjire” - beneficii pentru dizabilități - erau de o importanță vitală în organizarea Breslei. Vânătorii nu numai că începeau devreme, dar de obicei își încheiau cariera în douăzeci de ani; mulți chiar înainte. Nu era niciun secret faptul că distrugerea fantomelor ca mod de câștigare a existenței oferea o variantă de carieră limitată pe termen lung. În plus, această meserie constituia o cale de uzare psihică. Bărbații care făceau parte din Breaslă și care petreceau prea multă vreme în jurul catacombelor își pierdeau sensibilitățile și deveneau neglijenți. Dacă deveneau neglijenți în subteran nu numai că te ajuta să fii în mod urât, dar îți pune și clienții în pericol. Și acesta nu era un lucru bun pentru imaginea organizației.

Rezultatul final era că, dacă un vânător nu reușea să înainteze în managementul Breslei, de obicei se retrăgea înainte de patruzeci de ani. Asta însemna că o mulțime de vânători uzați se trezeau fără slujbă, fără abilitățile necesare muncii. Planurile de beneficii pentru pensie erau generoase, dar foștii vânători aveau vechiul obicei prost de a-și arunca alocațiile lunare pe aceleași vicii tradiționale de care se bucuraseră în timpul muncii lor, ani de zile: femei, jocuri de noroc și băutură. Și acum, aici, în Crystal, pe esență.

- După atacurile asupra eșecurilor Breslei de a avea grijă de cei pensionați, Sierra a început să facă reportaje despre problema esenței fantomatice, continuă Fontana A arătat că cei mai mulți dintre cei dependenți erau foști vânători. Apoi au venit poveștile despre dispariții. Titluri le din *Cortină* pretindeau că bărbații erau răpiți de pe stradă de extraterestri. Din fericire, restul mediei a ignorat articolele ei

- Trebuie să recunoști că este greu să iei în serios un astfel de ziar de scandal, spuse Cooper.

- Am făcut ceva cercetări. Articolele Sierrei au fost corecte, cel puțin până la un anumit punct. Aproape o duzină de foști vânători, poate mai mulți, au dispărut în ultimele șase luni. Cu toții erau prinși de esență și locuiau pe stradă sau în clădiri abandonate din Quarter. Nu genul de cetățeni onești, a căror lipsă ar fi observată.

- Sunt al naibii de sigur că nu au fost răpiți de extraterestri, spuse Cooper.

- Nu, dar ceva s-a întâmplat cu ei toți. Acum ei sunt oamenii mei. Eu sunt responsabil pentru ei.

- Am înțeles. Cooper rămase tăcut o vreme. Chiar crezi că Sierra McIntyre te poate ajuta să afli ce se întâmplă în Crystal?

- Își ia informațiile de undeva. Sunt destul de sigur că are contacte pe străzi, contacte pe care eu nu le am. Și mai este ceva.

- Ce?

- Pentru moment, este aproape singura persoană, în afară de Ray, care poate fi de încredere aici, în Crystal.

Ray Takashima era unul dintre ei, un alt fost angajat al Biroului. Legătura dintre ei toți fusese călinită în focul fantomelor și nu va fi niciodată distrusă.

- Tu și Ray ați făcut întotdeauna o echipă bună, spuse Cooper. Dar, dacă aș fi în locul tău, aș sta cu ochii pe noua mea soție. Nu știi chiar așa de multe despre ea. Se pare că obținerea unei povești fenomenale și loviturile date Breslei simt pe primele locuri în lista priorităților ei și nu să se joace de-a soția șefului de Breaslă.

- Dacă aș fi crezut că o pot convinge să lase baltă acest subiect, aș fi tăcut-o. Dar și-a înfipt dinții în el și pot să îți spun că nu îi va da drumul. Singura mea altă variantă este să încerc să o protejez aruncând mantia Camerei în jurul ei.

- Mi se pare mie că a fost o bază solidă pentru o căsătorie, dacă a existat vreodată una, spuse Cooper. Abia aștept să văd prima pagină a ediției de mâine din *Cortină*. Să nu uiți de inel.

Capitolul 5

Șoapta slabă de energie ridica părul fin de pe ceafa Sierrei în momentul în care parcă Float-ul uzat în curbă. Ceața se diminuase oarecum în această după-amiază, dar Cartierul era încă învăluit într-o pătură gri, zdrențuită. Nu vedea decât până în intersecție.

Deveni precaută, cu Elvis agățat de umăr. El mormăia ușor.

- Și tu simți, nu-i așa? întrebă ea ușor.

Elvis părea alarmat, dar nu în mod nejustificat. Răspunsul lui calm o liniști. Dacă ar fi fost o amenințare iminentă, nu ar mai fi arătat ca ceva care a ieșit din aspirator. Ar fi neted, în stilul gata de luptă, cu al doilea rând de ochi, cei pe care îi folosea la vânatoare, larg deschiși.

Rămase o clipă în curbă, supraveghind strada îngustă. Se făcea simțită atmosfera obișnuită extraterestră care copleșea Cartierul, dar era o senzație plăcută, ușor excitantă. Nu această senzație era cea care îi stârnea simțurile intuitive. Ceea ce simțea era același lucru care o făcuse să îi fie imposibil să doarmă noaptea trecută; senzația înfricoșătoare că era observată din umbră.

Se uită în jurul ei, dar nu văzu nimic ieșit din comun. În timpul zilei, *Jade Street* era întotdeauna impregnată cu o atmosferă ușor jerpelită, uzată. Impresia era sporită în această amiază din cauza strălucirii de rău augur a cetii neînduplecate. Cu toate acestea, nu se afla într-o zonă periculoasă din Cartier.

Clădirile coloniale de două sute de ani, care se întindeau de-o parte și de alta a străzii, adăposteau un amestec de ceea ce presa numește apartamente „disponibile”, cum ar fi cel în care locuia ea, câteva magazine de antichități specializate în relicve extraterestre și din Prima Generație, un magazin cu mărfuri de uz casnic și o tavernă numită Poarta Verde.

Spre deosebire de alte străzi din Cartier, aici nu se vedeau activități evidente de trafic de droguri în cadrul ușilor și nici târfe care să hoinărească sau să rățărească în lumina felinarelor demodate. Femeile nopții preferau vecinătățile mai imorale din partea de est și de vest a peretelui verde care înconjura ruinele.

- În regulă, prietene, îi spuse ea lui El vis. Să mergem.

Elvis ciripi fericit și se aplecă înainte spre intrarea clădirii de apartamente. Îi plăcea să meargă repede. De fapt, se entuziasma în legătură cu orice lucru care promitea un nivel puțin mai ridicat de adrenalină. Probabil că era numai din cauza cafelei, își spuse Sierra. În fond, poate că în interiorul lui era un animal de pradă. Sub toată masa aceea adorabilă de blană gri bătea inima unui vânător înnăscut. Aflase că pufoșii erau omnivori, dar în mod clar nu erau vegetarieni.

Dezactiva încuietoarea, deschise ușa și intră în holul îngust, întunecat Administratorul, Sacker sau Slacker (pierde-vară), așa cum era cunoscut chiriașilor, încă nu înlocuise lumina pentru noapte. Singura lumină venea de la aplicile oarbe de pe peretele palierelor de deasupra. Se opri din nou, așteptând o clipă să vadă dacă senzația de a fi privită scăzuse de data aceasta, acum, după ce intrase. Nu se întâmplase așa.

- Crezi că sunt foarte tensionată și că am devenit cu adevărat paranoică? spuse ea cu voce tare lui Elvis. Nu-mi place să cred că, atunci când mă uit la Runt, mă văd pe mine în viitor.

Elvis mormăi ceva. Fie o liniștea, fie îi cerea ceva de mâncare. Uneori era greu să spună care dintre cele două variante era cea corectă.

Urcă repede pe treptele întunecate ale scării, până la etajul al treilea, și deschise încuietoarea propriei uși. Apartamentul mic cu un singur dormitor era tăcut și primitiv. După ce intrară, Elvis sări de pe umărul ei și dispăru în bucătărie. Când ajunse și ea acolo, el era pe masă, în fața borcanului lui cu bunătați.

Ea desfăcu capacul și așteptă. Lui Elvis îi plăcea să aleagă singur. El se ridică și se așeză pe marginea borcanului. Ținându-l strâns cu etichetele din față, se aplecă și alese o prăjitură cu ciocolată din grămada aflată înăuntru.

- Atât pentru moment, Rege. Ea închise borcanul. Trebuie să mă duc să mă schimb. Mă întreb ce ar trebui să poarte o fată la o Căsătorie de Conveniență de prost gust Acest subiect nu a fost abordat la Academia domnișoarei Pendergast pentru tinere doamne. Cred că am șters-o înainte să ajungă la acest subiect.

Perioada scurtă la ceea ce mama ei numise „școală idioată de terminat” fusese propria ei idee. În acel moment păruse o idee bună. Mai multe fete din clasa ei își petrecuseră un an fiind „lustruite” la școala domnișoarei Pendergast. Fiind o persoană care nu își atinge scopurile, de un succes notoriu, într-o familie care își

atingea scopurile, plină de un succes notoriu, fusese atrasă instantaneu de promisiunea de sofisticare. In fanteziile ei de șaptesprezece ani se văzuse pe sine ieșind din academie cu aptitudini sociale elegante și o atitudine spirituală care o vor catapulta imediat într-o viață plină de succes, *de împliniri*.

Dar plictiseala se instaurase după prima săptămână. În curând descoperise că temele născocite pentru petreceri elegante și atenția exuaordinară pentru detaliile de decor interior și aranjatul mesei prezintă o atracție limitată. Fusese „consiliată să plece”, așa cum se spunea, la sfârșitul primului semestru. Suspecta că singurul motiv pentru care nu i se ceruse să plece mai devreme fusese numele familiei ei. Directorul fusese foarte reticent în a jigni un McIntyre.

Întregul episod devenise însă o glumă de familie, una dintre multe altele fondate pe incapacitatea ei de a-și descoperi pasiunea, așa cum îi plăcea să spună bunicii ei Larken. Bunica Larken, de la care Sierra moștenise aptitudinile intuitive, era singura care o înțelegea cu adevărat Când lucrurile nu mergeau bine, așa cum în mod invariabil se întâmpla, Sierra știa că poate căuta la femeia în vârstă alinare și sfaturi. Dar, în după-amiaza aceasta, nu avea nici un sens să o sune. Ca toată lumea din familie, bunica Larken nu era de acord cu Căsătoria de Conveniență.

Sierra se îndreptă spre dormitor, scoțându-și haina și fusta în timp ce mergea. Deschise ușa dulapului și îi cercetă conținutul.

Garderoba ei era un amestec de câteva haine elegante pe care le adusese cu ea din Resonance și mai multe straie adecvate pe care le cumpărase pentru noua ei viață din Crystal. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îi lase pe colegii de la *Cortină* să creadă că era o persoană mondenă care se distrează puțin cu o carieră jurnalistică pe termen scurt. Nimeni de la *Cortină* nu știa că era legată de McIntyre de la McIntyre Industries și intenționa să păstreze lucrurile la fel.

Nu se știe din ce motiv, hotărârea legată de ceea ce va purta la biroul registrului era mult mai dificilă decât ar fi trebuit, având în vedere circumstanțele. Când Elvis intră, cu prăjitura în lăbuță, și își ocupă locul pe pervaz, se întoarse spre el pentru a se sâni.

- Este un aranjament de afaceri, îi explică ea. Asta înseamnă că trebuie un alt costum? Dar se presupune că trebuie să pară o nuntă adevărată. Poate că ar trebui să port ceva mai puțin formal. Dumnezeu știe că vor fi fotografii. Eu și Fontana vom sta pe prima pagină de mâine din *Cortină*. Sper că își dă seama în ce se bagă acum, după ce a decis să treacă în partea întunecată a jurnalismului.

Elvis își ronțăi prăjitura. Ei i se păru că încearcă să fie un sprijin și să ajute, dar nu era sigură.

O privire aruncată spre ceas îi spuse că nu mai avea timp prea mult Trebuia să ia o decizie finală și chiar acum. Smuci de pe umeraș rochia simplă, lungă, zveltă și neagră, pentru-toate-ocaziile, și o trase peste cap. Lăsa o senzație discretă, moderată și elegantă; nici prea plină pentru după-amiază, dar destul de înzestrată pentru a se potrivi pentru seară. Știa acest lucru pentru că verișoara ei Tamsyn o ajutase să o aleagă. Tamsyn avea gusturi de netăgăduit la haine.

-Tamsyn spune că niciodată nu dai greș cu o rochiță neagră, îi explică ea lui Elvis.

Găsi o pereche de pantofi negri pe podeaua dulapului, își vârî o pereche de tortițe de aur în urechi și se grăbi în baie să își dea cu ruj și să se pudreze. Când se uită în oglindă, îi veni în minte un singur cuvânt.

- Ah! spuse ea lui Elvis, care sări să vină să o privească. Părul meu.

Cu disperare, scoase o bandă pentru păr din grămadă și o așeză pe cap. Era singurul mod de a îmblânzi marea curgătoare de bucle.

Grăbindu-se în hol, se strecură într-o haină ușoară, își înșfacă geanta și alergă spre ușă, cu Elvis așezat din nou pe umărul ei. Simțindu-i sentimentul agitat, el chițai entuziast.

Coborî din nou treptele și ieși în stradă. Ceața devenise mai groasă. Acest lucru va încetini traficul și mai mult. Acum chiar erau șanse să întârzie la nuntă. Nu știa de ce, dar credea că Fontana nu va aprecia acest lucru. Șefii Breslelor probabil că sunt obișnuiți cu punctualitatea celorlalți.

Păși pe strada pustie. Când ajunsese la jumătatea ei, simțurile îi fură străbătute de teamă rece și panică înghețată, un vârtej de forță invizibilă îi luă până și respirația.

Instinctiv, se opri. Elvis se transformă imediat din minge de puf într-un răpitor mic, neted, arătându-și toți patru ochii. Mormăia ușor în urechea ei. Ea se uită în jur cu frenezie. Era aceeași senzație pe care o avusese în această după-amiază, chiar înainte să fie aproape zdrobită de acel Oscillator 600. Dar nu se vedeau vehicule și nici nu auzea vreun motor.

Cercetă mai întâi un capăt al străzii, apoi celălalt, întorcându-se pe călcâi. Nu se mișca nimic în ceața gri.
Ce se întâmplă cu mine? Poate că o iau razna. Prea mult stres. Nu dorm suficient de mult.

Elvis șopti din nou, de data aceasta mai insistent își dădu seama că toții cei patru ochi ai lui erau ațintiți în spatele ei.

Se răsuci și în sfârșit îl văzu: o siluetă neagră, de umbră, ieșind din cadrul unei uși. Veni direct spre ea Blvis urlă din nou și se întoarse să se uite spre o aha ușă de pe cealaltă parte a străzii. Un al doilea bărbat ieși dintr-un alt hol și alunecă spre mașina ei.

Erau suficient de aproape, încât le vedea hainele de piele, pantalonii de piele și căștile negre de motocicletă pe care le purtau ambii bărbați. Vizoarele căștilor erau coborâte, ascunzându-le trăsăturile.

Cavalerii Noptii. În ultima vreme, în presa principală apăruseră o mulțime de reportaje despre această bandă. Poliția constituise patrulă speciale în anumite zone, dar nu și în aceasta. Aici nu fuseseră probleme.

Evident, situația se schimbăse.

Își cântări opțiunile. Nu va reuși niciodată să ajungă în siguranță la mașina ei. Era la fel de imposibil să se reîntoarcă la clădirea cu apartamente. Îi mai rămânea o singură alternativă.

- Ține-te, îi spuse ea lui Etlvis.

Strângându-și geanta, alergă spre ușa tavernei Poarta Verde. Pantofii ei cu tocuri înalte scrâșniră trădători pe pavaj, dar reuși să ajungă pe trotuar.

Cavalerii nu anticipaseră această variantă a destinației ei, dar își schimbă cu repeziciune traseul. Amândoi începură să alerge. Tunetele amenințătoare ale ghetelor lor răsunau în ceață.

Elvis se agățase cu putere de umărul ei, cu dinții dezgoliți. I ia simțea că, dacă ar fi fost încolțiți, ar fi încercat să atace Cavalerii. Acesta era ultimul lucru pe care îl dorea. Nu s-ar fi putut împotrivi celor doi bărbați sau armelor lor magneto-rezonatoare pe care, fără îndoială, le aveau cu ei. Teoretic, era ilegal pentru toată lumea, cu excepția anumitor membri autorizați ai unei agenții de menținere a legii, să poarte arme magneto-rezonatoare, dar acest lucru nu reușise prea bine să le țină la distanță de criminali.

Unul dintre bărbați își ridică parțial apărătoarea căștii.

- Prinde-o, strigă el însoțitorului său.

Celălalt nu trebuia să fie zorit. Se deplasau amândoi spre ea din două direcții. Ea își dădu seama, vag, că nu fuseseră trase încă focuri. Probabil că asta era un semn bun. Era evident că nu intenționau să o împuște în plină stradă.

Și atunci ce voiau? Conform celor citite, smulsul genților nu era stilul acestei bande. Se îndeletniceau cu afaceri mai sofisticate: speculă și droguri.

Era la numai câțiva metri distanță de ușa din față de la Green Gate, când tocul pantofului stâng cedă, aruncând-o violent într-o parte. Căzu cu putere pe trotuarul umed. Haina o proteja de o julitură urâtă, dar știa că mâine dimineață va avea vânătăi. Elvis sări de pe umărul ei.

Ea se uită spre ușa localului Green Gate, dornică să o deschidă.

- Ajutor... Ceea ce intenționase să fie un strigăt puternic după ajutor ieși ca un scâncet firav.

Adrenalina o făcu să se ridice din nou în picioare, într-o clipă. În mod miraculos, ochelarii se aflau încă pe nas. Se clătină pe tocul rupt și aproape căzu pentru a doua oară.

Cel mai apropiat Cavaler înainta repede. Tovarășul lui nu era nici el prea departe.

- A dracu' ticăloasă, urlă primul Cavaler. Întinse spre ea o mână învelită în mănușă neagră. O să îți arăt ce se întâmplă cu femeile care îmi creează probleme.

Ea era conștientă de mișcarea pe care o prinse cu colțul ochiului. Apoi îl văzu pe Elvis. Se repezi spre piciorul îmbrăcat în piele al Cavalerului, cu mantia în vânt. Își dădu seama că se îndrepta spre singura zonă a corpului Cavalerului care nu era acoperită cu piele: zona mică, vulnerabilă, a gâtului lui.

O clipă mai târziu, Cavalerul urla de durere și uimire. Își dădu pe spate vizorul și se dădu înapoi clătinat, lovindu-și nebunește gâtul.

- M-a mușcat ceva, scânci el. Ia-1 de pe mine. La dracu, *sângerez*.

Celălalt Cavaler se opri.

- Pe iadul cel verde, ce este asta?

Sierra, pe jumătate se clătină, pe jumătate alergă spre Poarta Verde.

- *Elvis*. Vino aici. Repede.

El deja cobora pe piciorul Cavalerului. Atinse trotuarul, evitând cu dexteritate o lovitură a ghetei mari și grele de piele neagră, și sări spre ea.

- Tocmai am fost mușcat de un șobolan, țipă Cavalerul rănit. O să am nevoie de injecție.

Celălalt bărbat îl ignoră. Porni după Sierra.

Ea deschise cu putere ușa tavernei și intră împleticindu-se.

Trei bărbați îmbrăcați în kaki și piele erau așezați alene pe scaunele de la bar. Simon Lugg, proprietarul, se uită la ea.

- Sierra? spuse el. Ce s-a întâmplat?

- Cavalerii Noptii, reuși ea să îngaimă, răsucindu-se să trântescă ușa. Cheamă poliția. Repede.

Era prea târziu să închidă ușa, fără să mai spunem de încuiat. Unul dintre Cavaleri o deschise cu o forță atât de mare, încât Sierra a fost aruncată lângă primul separeu.

Cavalerii intrară în cameră. Unul se ținea cu mâna de gât. Amândoi aveau vizoarele ridicate, pentru a vedea în întunericul etern din Poarta Verde.

- Nu mișcă nimeni și nimeni nu va fi rănit, lătră primul Cavaler. Nu vrem decât femeia.

- Îmi pare rău, aici, la Poarta Verde, avem un cod foarte strict în privința codului vestimentar, spuse Simon. Dacă nu ai cravată, nu ești servit.

- Taci, bătrâne, mârâi al doilea Cavaler. Căută ceva în buzunarul hainei.

- Măi, chiar nu îmi place deloc să mi se spună bătrân, spuse Simon.

- Ai grijă, strigă Sierra. Cred că are o armă.

- Cine nu are? întrebă Simon, scoțând o armă magneto-rezonantă de sub bar.

Se lăsă o clipă de nemișcare totală, pe măsură ce amândoi contemplau momentul înghețat. Cei trei clienți se răsuciră pe scaunele lor. Îi studiară pe noii veniți cu interes avid.

- Măi, măi, măi, spuse Mitch Croizer. Ce avem aici? Doi candidați motocicliști, crezi tu?

- Na! Jeff Duvall dădu din cap. Par mai degrabă ieșiți dintr-un platou de filmare.

- Indiferent cine dracu sunt, anunță Andy Bunt cu un zâmbet larg, au ajuns într-un cartier nepotrivit.

Mitch chicoti în așteptare. Bucățița de cristal încrustată în dintele său din față sclipi.

- Chiar așa.

Cavalerii începură în sfârșit să înțeleagă că o încurcaseră foarte serios.

- Nu vrem să avem probleme cu voi, băieți, spuse primul. Așa cum v-am spus, suntem aici pentru femeie.

- Nu o puteți avea, îi anunță Simon. Este o prietenă. Nu știu cum stă treaba la voi, Cavaleri, dar vânătorii au grijă de prietenii lor.

Atmosfera din barul întunecat scânteie brusc, plină de energie. Patru mingi mari, arzânde, de foc verde, se materializă direct în fața celor doi Cavaleri și începură să meargă direct spre ei.

- Lumină fantomatică, spuse Cavalerul rănit, dând înapoi repede spre ușă. Părea sincer intimidat. La dracu'!

- Da, cine ar fi crezut că niște vânători ponosiți încă mai pot să aducă la suprafața pământului atâta flacără verde? spuse Simon cu o voioșie amenințătoare.

Nici cei mai puternici vânători nu puteau manevra cu repeziciune o minge arzândă de energie disonantă. În cel mai bun caz, o fantomă putea fi determinată să meargă cu viteza unui mers rapid. Dar focul psi ciudat, de culoarea acidului, era o chestie înspăimântătoare, mai ales în acel spațiu strâmt Sierra știa că și cea mai mică urmă de MIED ar fi suficientă pentru a-i face pe Cavaleri inconștienți.

Intrușii înțelesesă și ei acest lucru. Înjurând cu furie, aproape că se împiedică unul de celălalt în drum spre ieșirea din tavernă, în câteva secunde dispărură în ceață.

Înăuntru fantomele dispărură cât ai clipi.

Tunetul motoarelor se stinse în stradă. Două motociclete negre trecură în goană pe lângă fereastră și dispărură.

Simon făcu să dispară arma magneto-rezonantă, ilegală, înapoi sub tejghea.

- Ești bine, Sierra?

- Da, așa cred. Se prăbuși pe cel mai apropiat scaun de vinii, tremurând ca reacție. Nerăbdătoare, se uită în jur. Elvis? Unde ești?

El țopăi la picioarele ei, din nou foarte pufos, arătându-și numai ochii lui cei albaștri. Ea se aplecă, îl prinse cu ambele mâini, îl ridică și îl sărută în apropierea creștetului, pe capul îmblănit

- Eroul meu, spuse ea. Oh, dragă, ți-ai pierdut ochelarii de soare.

- Jake poate să îi facă o altă pereche, spuse Andy.

- Așa sper. Elvis iubește ochelarii aceia negri. Îl așeză pe umărul ei și îi cercetă pe cei patru bărbați. De fapt, cu toții sunteți astăzi eroii mei. În numele lui Elvis și al meu, aș vrea să vă mulțumesc foarte, foarte mult.

Ei zâmbiră.

- Nu am făcut decât să ne ocupăm de problemă, doamnă, spuse Simon cu modestie. Așa cum Regele, aici de față, se așteaptă să facem.

Ea le zâmbi tuturora. În cursul ultimelor șase luni, ajunsese să cunoască destul de bine micul grup al vânătorilor în vârstă, pensionați. Erau clienți obișnuiți aici, la Poarta Verde, în după-amiezi când se adunau să bea bere, să joace cărți și să își amintească zilele glorioase petrecute în catacombe.

Mitch și Jeff erau parteneri de viață care își formalizaseră relația prin Sfânta Căsătorie la scurtă vreme după ce părăsiseră breasla. Aveau un mic magazin de antichități în capătul Jade Street Andy juca des cărți și participa mult la curse. Simon deținea Green Gate. Noaptea, taverna era locul de întâlnire al foștilor vânători. Într-un fel sau altul, toate poveștile pe care le scrisese despre Breaslă erau rezultatul prietenilor ei de aici, de la Poartă.

- De unde dracu' au apărut tipii ăia? întrebă Andy, întinzându-se să își ia berea. Până acum nu am mai avut probleme aici cu Cavalerii.

- Nu știu, spuse ea. Acum era în siguranță, dar tensiunea care o făcuse neliniștită în ultimele două zile era mai puternică decât oricând. Parcă m-ar fi așteptat când am ieșit din apartament.

Simon se încruntă.

- Crezi că are vreo legătură cu vreuna dintre poveștile tale de la *Cortină*?

Ea se cutremură.

- Nu văd cum. Nu am scris niciodată nimic despre Cavalerii. Toate articolele mele de investigații au fost concentrate pe Breaslă și dispariții.

- Ai menționat pericolul pe care îl prezintă pentru Cartier traficul de esență, îi aminti Mitch. Se spune că în spatele afacerii sunt Cavalerii. Poate au vrut să te sperie. Să îți spună să îți ții gura.

- Am făcut reportaje despre victimele esenței, dar nu despre Cavalerii, ca atare, spuse Sierra. De fapt, am învinovățit Breasla pentru că nu a făcut mai multe pentru a avea grijă de vânătorii care deveneau dependenți.

- Apropos, spuse Simon, cum a mers astăzi interviul tău cu noul șef?

Un nou val de panică o străbătu. Sări în picioare și aproape că se răsturnă dincolo când, în mod automat, își lăsă greutatea pe tocul rupt.

- Sfinte Sisoe, aproape că am uitat.

Fruntea lui Mitch se încruntă.

- Ce ai uitat?

- Trebuia să mă întâlnesc cu Fontana la cinci fără un sfert. Se uită la ceas. Am mai puțin de cincisprezece minute. Haide, Elvis, trebuie să ne grăbim.

Plecă șchiopătând spre ușă.

- Stai, spuse Simon. De ce te întâlnești din nou în după-amiaza asta cu noul șef al Breslei?

Ea deschise ușa.

- Am uitat să vă spun că mă mărit cu el.

Au fost câteva clipe de uimire tăcută în urma ei. Apoi auzi răsunetul picioarelor scaunelor de la bar. Ghetele lovind podelele vechi de lemn de culoarea chihlimbarului.

Se opri și se uită înapoi. Mitch, Jeff, Andy și Simon se grăbeau să o urmeze la ușă, aproape împiedicându-se unul de altul în acest timp.

- Ce? spuse ea.

- Ai nevoie de martori, spuse Mitch.

- Și de șofer, adăugă Simon, zornăind cheile în mână. După acest mic incident cu Cavalerii, ești prea zguduită ca să conduci.

Ea se încruntă.

- Sunt?

- Cu siguranță, spuse Jeff, dând din cap plin de înțelepciune. Simon nu a băut nimic altceva decât cafea. Scrie pe el că este șoferul tău.

- Și, în drum spre nuntă, ne poți spune cum dracu' ai ajuns să îl prinzi pe Fontana, spuse Simon.

Capitolul 27

Micul Float se clătină după colț, cauciucurile scrâșniră și se opriră în fața turnului cu birouri care găzduia numeroși birocrați ai orașului. Clădirea avea o structură gri, neinspirată, bună la toate. Îți puteai plăti taxele la etajul doi, puteai semna un contract de Căsătorie de Conveniență la etajul patru și puteai face un proces-verbal pentru a te prezenta în instanță la etajul al cincilea.

De pe locul din față, unde era așezată, Sierra vedea grupul mic de oameni adunați la intrare. Ivor Runtley, Kay, Matt și Phil erau îngrămădiți în jurul lui Fontana și al unui al doilea bărbat cu păr negru și ochi negri, pe care îl recunoștea din fotografiile din ziare. Ray Takashima era noul șef al Departamentului de Securitate al Breslei Crystal City. Ca și Fontana, acesta parcă se materializase de nicăieri în urmă cu doi ani și urcase repede în ierarhia organizației.

- La dracu', spuse Simon. Fontana a ajuns deja. Asta înseamnă că am întârziat în mod oficial.

- Este în regulă, spuse Jeff. Era pe locul din spate, strivit de Mitch și Andy. Spatele Float-ului nu fusese creat pentru a transporta trei vânători vânjoși. Noi avem mireasa. Mireselor li se permite să întârzie.

- Din câte am auzit, nimeni nu întârzie la o întâlnire cu Fontana, adăugă Andy sumbru. Cel puțin, nu mai mult de o singură dată.

- Oh, pentru Dumnezeu, nu vă faceți griji, spuse Sierra. Este vorba de o Căsătorie de Conveniență. În plus, avem o scuză foarte bună.

- Corect, Cavalerii, spuse Andy luminându-se. Poate Fontana va înțelege.

- Păi nici nu are altă variantă, spuse Sierra cu răceală.

Respectul pe care vânătorii păreau să îl arate față de Fontana începea să devină foarte supărător.

-Toată lumea jos, ordonă Simon. Nu avem loc să parcăm în stradă. O să las mașina în garajul din oraș și vin și eu în câteva minute.

Sierra deschise ușa mașinii și coborî cu grijă pe tocul ei rupt. Elvis se agăță de umărul ei, încă tremurând de entuziasm în urma călătoriei prin Cartier.

Phil se îndepărtă de grup și se îndreptă în grabă spre Float. Își potrivi camera în timp ce alerga.

Fontana îl urmă fără grabă. Era îmbrăcat cu haina, cămașa și pantalonii negri pe care îi purtase mai devreme în cursul zilei. Expresia de pe fața lui dură era de necitit, dar acest lucru nu reprezenta o piedică pentru intuiția Sierrei. Dintr-odată se simți complet energizată, exact ca atunci când intrase în biroul lui Fontana din clădirea Breslei.

Revino-ți, femeie. Nu era nimic personal în toată afacerea aceasta. Fontana intenționa să se folosească de ea, la fel cum ea intenționa să se folosească de el. Nu era vorba decât despre a afla ce s-a întâmplat cu bărbații care dispăruseră. Trebuia să se concentreze.

Rămase într-un echilibru precar pe tocul cel bun și așteptă ca Jeff, Mitch și Andy să se strecoare afară de pe bancheta micuță.

- Tare, spuse Phil, aranjând iar și iar camera. Este ca una dintre mașinile acelea mici de la circ, pline de clovni.

Jeff se uită urât spre Phil.

- Pe cine numești tu clovn, fiule?

- Îmi pare rău, spuse Phil, făcând mai multe fotografii. Mi-a scăpat porumbelul. Sierra, întoarce-te spre mine. Cu bărbia sus, așa. Acum zâmbește. Se presupune că arăți ca și cum ai fi îndrăgostită, nu ca și cum te-ai duce la o înmormântare.

Sosi Fontana.

- Haide să lăsăm fotografiile pe mai târziu, spuse el.

Nu era o sugestie. Sierra fu uimită să îl vadă pe Phil cum, într-adevăr, coboară camera.

- Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule, spuse Simon, aplecându-se înainte pentru a vorbi cu Fontana prin fereastra deschisă a mașinii. Sierra a avut o mică problemă. Tovarășii pot să vă explice.

- Să sperăm că da. Fontana o cercetă pe Sierra. Ești în regulă?

- Da, reuși ea, încântată să audă vocea relativ calmă, în ciuda simțurilor în alertă. Cât de rău arăt?

Îi trecu prin minte că nu se privise într-o oglindă de mărime naturală de când căzuse pe stradă și de la fuga nebună pentru a scăpa în Poarta Verde. Probabil că părea venită dintr-un război.

- Nu-mi pasă cum arăți, spuse Fontana. Întreb dacă ai fost rănită.

- Oh! Ea observă că ochelarii ei erau ușor înclinați. Îi aranjă și se uită în jos spre haina murdară. În acest timp, văzu că avea ciorapii rupți. Cred că sunt câteva vânătăi și pantofii sunt distruși, dar cam asta este.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Este o poveste lungă, spuse ea. O să îți spun mai târziu.

- Vreau povestea acum, spuse el încet.

Probabil că nu putea să se abțină să nu aibă acel aer poruncitor, își spuse ea. Cu toate acestea, nu avea chef.

- Dacă nu ai observat până acum, spuse ea, toată lumea ne așteaptă pe noi.

Informația nu păru procesată. Fontana nu făcu nicio mișcare să o conducă spre spectatori care așteptau.

Andy își drese vocea,

- Doi Cavaleri ai Noptii au încercat să îi ia geanta în fața apartamentului, șefu'. A căzut destul de urât pe stradă.

- I-am alungat pe ticăloși cu ajutorul câtorva fantome, îi explică Mitch.

- Nu vă faceți griji, spuse Jeff. Nu se vor mai întoarce curând. Le-am explicat că Jade Street este teritoriul vânătorilor.

Sierra clipi.

- Mda, ce să spun. Cred că, în fond, a fost o poveste destul de scurtă. Deși aș fi putut jura că va dura mai mult să o povestesc.

Fontana își spori strânsoarea de pe mâna ei. Ea se cutremură și respiră sacadat.

- Ce este? spuse el și îi slăbi strânsoarea.

- Pe partea asta am căzut atunci când am alunecat, îi explică ea. Încă mă mai doare puțin.

El o eliberă și îi luă celălalt braț. De data aceasta mâna lui se strânse delicat în jurul ei cu o tandrețe care o surprinse.

- Ești sigură că erau Cavaleri ai Noptii? întrebă el.

- Sau cel puțin o imitație destul de bună a acestora, spuse ea dur. Aveau costumația completă. Căști negre și multă piele neagră.

- Și motoare negre Wave, se oferi Jeff. Aceasta este marca folosită de Cavaleri.

Fontana se uită la cei patru bărbați.

- Vă sunt dator fiecăruia dintre dumneavoastră, domnilor. Oricând. Oriunde.

Era un jurământ sobru. Jeff, Mitch, Simon și Andy îl acceptară ca atare. Noul șef al Breslei își declarase deschis datoria față de ei. Sierra știa destul de multe despre tradițiile Breslei pentru a-și da seama că era un lucru foarte serios. Celor patru bărbați tocmai le fusese dat dreptul de a cere o favoare celui mai puternic bărbat din organizație, în orice moment din viitor.

- Ne bucurăm că am putut fi de ajutor, spuse Jeff. Sierra este prietena noastră.

Fontana dădu din cap. Arăta ca și cum ar dori să discute problema în profunzime, dar, spre surprinderea Sierrei, aruncă o privire rapidă spre ceas.

- Trebuie să mergem la oficiu, spuse el. O să am grijă de asta mai târziu.

Speriată de asprimea cuvintelor, Sierra își ridică ochelarii pe nas.

- A fost o simplă tentativă de furt a genții, spuse ea. Aproape niciodată poliștii nu îi găsesc pe acești infractori, dacă nu sunt prinși în flagrant

- Sunt și alte surse mai bune decât poliția, spuse Fontana ușor.

O străbătu un fior pe șira spinării, dar, înainte să mai pună altă întrebare, el o întoarse spre intrarea unde așteptau colegii ei.

Fontana făcu un semn spre Ray Takashima, care purta și el culoarea neagră a Breslei.

- Ray, dă-mi voie să ți-o prezint pe viitoarea mea soție, Sierra McIntyre, spuse Fontana. Sierra, el este Ray Takashima. Îmi este prieten.

- Bună ziua, domnule Takashima. Îi întinse mâna. V-am văzut la știrile de seară de vreo două ori.

Ray îi arătă un zâmbet simplu, prietenos, care dezmințea complet puterea pe care știa că o posedă.

- Este o plăcere, domnișoară McIntyre, și vă rog să îmi spuneți Ray, spuse el. Îl ochi pe Elvis. Este un pufos?

- Da, spuse ea. Numele lui este Elvis.

- Nu știam că pot fi animale de companie.

- Nu sunt Elvis este un tovarăș, nu animal de companie.

- Am înțeles, spuse Ray. Sper că nu te deranjează că particip la nuntă. Mi-am imaginat că Fontana ar putea avea nevoie de cineva care să îl sprijine, dacă ar fi avut o criză nervoasă. Este prima Căsătorie de Conveniență, știi?

- Da, știu, spuse ea fără să se oprească să se gândească la acest aspect. Am verificat înregistrările.

Ray râse.

- Ai grijă, Fontana, te căsătorești cu un jurnalist. Asta înseamnă că știe cum să facă săpături.

Fusese puțin surprinsă când văzuse că nu găsește Căsătorii de Conveniență în trecutul lui Fontana. La vârsta lui, nu ar fi fost deloc ieșit din comun să aibă la activ cel puțin vreo două. Ca grup, bărbații din Breaslă erau cunoscuți ca fiind necugetați când era vorba de viața lor amoroasă. Când, în sfârșit, se conformează unei Sfinte Căsătorii, au obiceiul de a se căsători cu Breasla. Poate că Fontana preferă libertatea care vine odată cu aventurile ocazionale.

Acest gând o făcu să tresară. Din câte putuse afla în verificarea ei grăbită, Fontana fusese incredibil de discret cu privire la viața lui personală. Nu descoperise niciun indiciu despre vreo amantă în acest moment, dar asta nu însemna că nu există una. Dacă există o femeie misterioasă, probabil că nu era foarte încântată de ideea că Fontana încheie o Căsătorie de Conveniență cu o altă femeie, chiar dacă aranjamentele erau strict de afaceri.

Ivor Runtley se încruntă spre ea.

- Ce dracu' ți s-a întâmplat?

- Poveste lungă, spuse din nou Sierra. Cel puțin, așa părea în acel moment

- Arăți de parcă te-a lovit un camion, spuse Matt, îndatoritor.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

-Vai, mulțumesc, Matt Chiar știi cum să ridici moralul unei fete.

- Lasă-l pe el. Kay o apucă de mână. Vino, trebuie să mergem la toaletă și să facem niște reparații capitale.

- Nu acum, spuse Fontana, deschizând ușa din față. Și așa suntem în întârziere. Hai să terminăm cu asta.

Poți să te aranjezi pe urmă.

Sierra intră în hol, se răsuci cu fața spre el și se sprijini pe singurul ei toc solid.

- *Hai să terminăm cu asta!* repetă ea amenințător.

Ray îi făcu cu ochiul.

- După cum vezi, Fontana are suflet de adevărat romantic.

Sierra își ridică bărbia.

- Vreau ca mai întâi să merg la toaletă.

- Sigur că vrea, spuse Kay. Îl ridică pe Elvis de pe umărul Sierrei și îl dădu lui Matt. Uite, ia-l tu pe Rege.

Vă vom reîntâlni în birou, la etajul patru.

O împinse pe Sierra spre cel mai apropiat lift.

- Nu, așteaptă, spuse Sierra.

- Corect, scuze, spuse Kay. Am uitat că suferi de claustrofobie.

Schimbă traseul, trăgând-o pe Sierra spre scări. Ultimul lucru pe care îl văzu Sierra înainte de a urca treptele a fost expresia de pe fața lui Fontana. Nu părea furios, își spuse, nici măcar supărat. Părea năucit.

- Am impresia că Fontana nu este obișnuit ca cineva să îi contrazică ordinele, observă Kay, oprindu-se pentru a-și recăpăta respirația.

- Și eu am aceeași impresie, spuse Sierra.

Când ajunseră la etajul patru, Kay o conduse spre încăperea pe a cărei ușă scria „Femei”.

- Scoate-ți haina, spuse ea. Hai să vedem cu ce avem de-a face.
 Ascultătoare, Sierra își scoase haina murdară. Ochii lui Kay se măriră de oroare.

- Sierra McIntyre, spune-mi că nu porți negru la propria nuntă.
 Derutată, Sierra se uită în jos la rochia neagră, serioasă, cu mâneci lungi.

- Care-i problema cu ea?
 - Este o nuntă, nu o înmormântare, se văită Kay.
 - Mirele este îmbrăcat în negru, spuse Sierra, simțind că intră în defensivă.
 - Și ce dacă? Este în regulă ca mirele să poarte negru. Oh, lasă. Este prea târziu acum. Dar așteaptă să vezi cum o să arate asta în ediția de mâine a *Cortinei*. O să îți pară rău.

- De ce?
 - Parcă văd deja titlurile. „Noul șef al Breslei și Femeia Misterioasă se căsătoresc într-o ceremonie secretă, extraterestră, de vampiri”.
 Sierra își îngustă ochii.

- Dacă în titlu va apare cuvântul *vampir*, îți promit că va urma răzbunarea.
 - Nu știi, spuse Kay cu seriozitate, mie mi se pare că seamănă a răpire.
 Simon tocmai ieșea din lift când ele ieșiră din toaletă.

- Minunat, spuse el. M-ați așteptat. Îi oferi Sierrei brațul și tăcu o plecăciune surprinzător de grațioasă.
 Permite-mi să însoțesc mireasa.

- Îți mulțumesc, spuse ea.
 Personalul registrului era într-o stare vecină cu exaltarea. Șefii Breslelor erau întotdeauna personaje importante și Fontana era calificat drept celebritate. Faptul că echipa de la *Cortină* era aici pentru a face un articol despre nuntă sporea elementul emoție pentru toată lumea. Phil făcea fotografii cât de repede mergea aparatul.

Și Elvis stârni un mic val de senzație.

- Uită-te la pufosul acela mic, ganguri un funcționar. Nu este foarte drăguț?
 - Mantia lui mică este pur și simplu adorabilă, spuse un alt membru al personalului.
 Nefiind genul care să piardă o clipă în afara luminii reflectoarelor, Elvis poza pe masă.

- Fără supărare, șopti Kay spre Sierra, dar el arată mai bine decât tine.
 - Păi, sigur, spuse Sierra. El este Elvis.

Era mai multă birocrație decât se așteptase și, acum, când adrenalina se evaporase, începea să simtă zgârieturile de la căzătură. Brațul ei stâng și umărul probabil că vor fi foarte colorate mâine dimineață.

Când a fost nevoită să rupă un rând de documente pentru că își pusese vechea adresă din Resonance în locul celei din Crystal, își dădu seama că scrâșnea din dinți.

Nu putea să nu observe că Fontana nu părea să aibă dificultăți cu formularele lui. Nimic de refăcut pentru șeful Breslei.

În sfârșit, au ajuns la forma finală. Judecătoarea spuse că se numește Maryann Partridge și, la fel ca personalul registrului, se arătă absolut încântată să execute ceremonia civilă a noului șef de Breaslă.

Folosindu-se de conversația zumzăită drept scut, Sierra se aplecă să-i șoptească la ureche lui Kay.

- De ce se poartă toată lumea ca și cum ar fi un eveniment romantic major? Întrebă ea. Oamenii aceștia încheie Căsătoria de Conveniență în fiecare zi. Ei știu mai bine decât oricine că nu sunt decât afaceri pe termen scurt, ca niște capcane legale.

Kay părea sincer șocată.

- Nu este adevărat. Sunt nunți adevărate.
 Sierra încercă să o contrazică, dar se opri când își dădu seama că încăperea era cufundată în tăcere și toată lumea se uita la ea.

Kay îl prinse pe Elvis și îl ținu ca și cum ar fi fost un buchet de mireasă, în timp ce judecătorul Partridge se cufunda în ceremonie.

- Vă rog să îmi dați inelele, spuse Partridge cu veselie. Sierra tresări violent. Nu se gândise deloc la inele. În mod tradițional, inelele de argint erau folosite în cadrul Căsătoriilor de Conveniență. Aurul era rezervat celor Sacre.

- Nu am inel, spuse ea.
 Fontana păru ușor amuzat de stânjeneala ei.

- Am eu unul, spuse el.

El își scoase inelul negru cu chihlimbar. Ea îl privi, puțin șocată, în timp ce el îi strecura inelul pe deget. Era prea mare și mult prea greu. Automat, închise mâna foarte strâns, ca să nu cadă.

Este numai o Căsătorie de Conveniență. Nu intra în panică.

Lista juramentelor era scurtă, mai succintă și mult mai puțin categorică decât cele rostite la celebrarea unei mult mai lungi Sfinte Căsătorii. Și păreau mai comerciale. Cu toate acestea, Sierra simți un fior când se auzi repetându-le lui Fontana.

- Promit să rămân fidelă atâta vreme cât amândoi suntem uniți de acest legământ...

- Înțeleg că toate bunurile lumești care mi-au aparținut înaintea acestui legământ sunt numai în proprietatea mea și vor rămâne așa când acest legământ se va încheia...

- Înțeleg că, dacă se va naște un copil din această uniune, acest legământ va deveni de îndată o legătură deplină și coercitivă a Sfinte Căsătorii, supusă tuturor legilor și normelor care fac referire la aceasta...

În sfârșit, au ajuns la final. Sierra respiră adânc. Simțea o ușoară neliniște, și nu din cauza tocului rupt Ce naiba făcuse, de dragul poveștii secolului?

- Poți săruta mireasa, anunță judecătoarea Partridge, zâmbind spre Fontana.

Sierra simți că nu mai are aer în plămâni. *Ar fi trebuit să îmi dau seama că asta urmează.*

Era prea târziu să găsească o cale de ieșire politicoasă din această situație delicată. Mulțimea înveselită aștepta finalitatea tradițională a unei ceremonii de căsătorie. Fontana deja o trăgea în brațele lui.

La atingerea lui, rămase nemișcată. Șoaptele excitate de energie pe care încercase să le suprima au izbucnit brusc într-o explozie îmbătătoare. O străbătu un tremur de anticipare. Această reacție intensă era o nebunie. Era rezultatul efectelor finale ale tuturor momentelor de excitație. Nu exista o altă explicație.

Amuzament și șoc, fierbințeală hipnotizată îi sclipeau în privire.

- Ține-te, draga mea, și gândește-te la Pământ, șopti el numai pentru urechile ei.

Vechea glumă îi smulse ca răspuns un hohot de râs de undeva din interiorul ei.

Și atunci a sărutat-o, un sărut lent, narcotic, care pretindea și care îi extenua toate simțurile. Uită că erau martori în jurul lor. Gura lui era cel mai bun lucru pe care îl gustase în toată viața ei și voia mai mult, mult mai mult El răspundea înțelegând strânsoarea, strivind-o de peretele larg, solid al pieptului său.

Fiori strălucitori îi străbătură spatele. Curenți delicioși, fierbinți, se ridicau. Căldura lichidă o invada în interior. Undeva, la nivel paranormal, energia pulsa. Intuiția sa psihică făcea dansul fericirii

Se auziră aplauze și urale, spărgând aura cristalină a intimității în milioane de fragmente. Realitatea o izbi din nou.

Amețită, Sierra își deschise ochii. Era încă lipită strâns de Fontana, dar el nu o mai săruta.

- Acum poți să îi dai drumul, Sierra, strigă cu voce tare Phil. Am făcut destule fotografii bune.

Hohote de râs răsunară în birou.

Era uimită să descopere că brațele ei se răsuciseră singure în jurul gâtului lui Fontana. Se agățase de el ca și cum ar fi fost pierdută în catacombe și el era busola ei de chihlimbar, ca și cum nu ar fi îndrăznit să îi dea drumul de teamă să nu se piardă pentru totdeauna.

Îngrozită, îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, apucând marginea mesei pentru a-și păstra echilibrul pe tocul rupt.

Imediat, vânătorii se îndreptară spre Fontana pentru a-i strânge mâna.

- Felicitări, domnule, spuse Simon. Aveți o doamnă foarte curajoasă. Bună alegere ca soție a unui șef de Breaslă.

- Și poate găti, adăugă Jeff. Așteptați să încercați fulgii ei de ciocolată.

Fontana îi făcu cu ochiul Sierrei.

- Abia aștept această experiență.

Părea mai relaxat, acum că afacerea fusese încheiată. Fontana nu era ceea ce s-ar putea numi un mire în extaz, își spuse Sierra, clar în mod sigur era mai puțin încruntat. Căută cuvântul potrivit și în sfârșit îl găsi. Părea *satisfăcut*, așa cum un jucător de șah ar fi după o mișcare importantă în cadrul unei strategii complicate. În ciuda stresului și dezorientării produse de sărutul amețitor, intuiția ei observă asta.

Faptul că reușise să o convingă să accepte această căsătorie lusesse important pentru el, poate chiar mai mult decât își dăduse ca seama. Era suficient pentru a o face să se întrebe dacă nu cumva el nu îi spusese torul în

ceea ce privea planurile lui pentru lucru lor ca echipă. Posibilitatea ca el să o considere o unealtă folositoare, și nu un partener egal, o tulbura. Și în același timp o înfuria.

Kay conduse micul grup afară din birou și în jos spre scări.

- Ascultați, toată lumea, anunță ea când ajunseră în hol. Sunteți cu toții invitați la *Cortină*. Doar nu în fiecare zi se căsătorește cineva care lucrează acolo. Vom da o petrecere. Avem șampanie ieftină. Avem mâncare ieftină. Avem baloane.

- Ne invitați și pe noi? întrebă Simon, făcând un semn cu bărbia spre Mitch, Jeff și Andy.

- Desigur, spuse Kay. Își deschise larg brațele. Sunteți cu toții invitați. Nu putem lăsa un membru de la *Cortină* să se căsătorească fără o sărbătorire importantă.

Sierra se uită spre Fontana, așteptând ca el să găsească o scuză pentru a evita petrecerea. Cam ce ar putea fi? se întrebă ea. *Trebuie să mă întorc la birou. Am o întâlnire mai târziu. Am o întâlnire la cină cu primarul. Am o întâlnire cu femeia cu care mă culc.*

Nu se știe din ce motiv, această ultimă variantă făcu să dispară tot amuzamentul momentului.

Gura lui Fontana se curbă ușor, ca și cum ar fi știut exact ce este în mintea ei.

- Pare o idee minunată, spuse el, cu ochii fixați asupra Sierrei. Orice bărbat trebuie să își sărbătorească nunta.

Capitolul 32

Multă vreme mai târziu, Sierra îl văzu pe Fontana uitându-se la ceas. Se uitase și ea la ceasul de pe perete în urmă cu câteva minute și știa că se făcuse ora nouă. Din nefericire, versiunea de recepție nupțială de la *Cortină* era în toi și nu dădea niciun semn că ar fi pe terminate. De fapt, părea să fi prins și mai mult suflu după ce oamenii de la evenimente secrete plecaseră să mai ia bere, iar cei de la marketing comandaseră al doilea rând de pizza.

Sierra era așezată în spatele biroului ei, cu coatele sprijinite pe suprafața lui, cu bărbia odihnindu-i-se în palme. Fontana era sprijinit de el alături, cu brațele încrucișate. O invitase mai devreme la dans, dar ea obiectase acestei propuneri având ca dublă motivație tocul rupt și vânătăile care își făceau simțită prezența. El nu insistase.

Redacția era îngropată în panglici de hârtie și baloane. Coșurile de gunoi de lângă fiecare birou erau burdușite cu sticle goale de vin ieftin Spectrum Sparkling, farfurii de hârtie folosite și șervețele. Resturile unui tort uriaș erau așezate pe biroul lui Kay. Literale *La Mul* din ceea ce inițial voise să spună *La Mulți Ani George* erau încă vizibile. Kay le explicase mai devreme că, datorită termenului foarte strâns, nu găsise niciun tort de nuntă la brutărie.

Muzica rock ce pocnea din sistemul audio ajunsese la un nivel dureros. Birourile fuseseră împinse la o parte pentru a face loc pentru dansatori. Răcneau versurile unui hit cunoscut.

O să îmi duc iubita în subteran în seara asta

Și o să ne încingem cu puțină lumină fantomatică

Cei patru prieteni ai ei de la Poarta Verde erau cu toții în mod fericit beți. Andy dansa cu Liz, blonda cu forme care era asistenta lui Runtley. Ray Takashima și Kay vorbeau ușor într-un colț. Amândoi păreau complet absorbiți unul de celălalt. Mitch și Jeff îi înveseleau pe Phil Trager și banda de la Serviciul Abonamente cu povești ale muncii lor din zilele de glorie, când lucraseră cu fantele în catacombe. Matt termina ultima sticlă de bere Green Ruin. De mult abandonase folosirea paharului de carton.

- Probabil că nu este visul oricărei femei privind recepția nunții sale, spuse Fontana, analizând scena.

- A fost foarte drăguț că prietenii mei au dat o petrecere pentru noi, spuse ea, defensivă.

Fontana o aprobă, surprinzând-o.

- Da, așa este.

Elvis alese acest moment ca să zboare la nivelul ochilor. Energizat de cafeaua și tortul de care abuzase întreaga zi, era evident că se distra de minune.

- Am senzația că de acum înainte voi investi foarte mult în baloane, spuse Sierra.

- Mi se pare mie că pufosul s-a născut ca să zboare, recunosc Fontana.

La scurtă vreme după al doilea rând de vin ieftin, Mitch și Phil au fost loviți de strălucita idee de a-1 pune pe Elvis în aer. Planul implicase o tavă ușoară de carton folosită pentru a duce paharele de carton și mai multe baloane umflate cu heliu pe care Kay le adusese pentru a decora redacția.

Drăcia asta se dovedise a fi de succes. Elvis sărise în nacela improvizată, jubilând de încântare. Cu statura lui micuță, aeronava în miniatură levita delicat la o înălțime de un metru și jumătate de la podea. Încântat să privească din această nouă perspectivă, își petrecu mare parte din seară plutind regește printre cei care sărbătoreau.

Elvis era extaziat. Fontana îl trimitea amabil să plutească în diverse direcții. Practic, Elvis aproape că își ieșea din piele de bucurie.

- Ceva îmi spune că nimănui nu îi vor lipsi mirele și mireasa, dacă vor pleca, spuse Fontana.

- Cred că ai dreptate. Sierra se ridică în picioare. A fost o zi lungă. Să fiu sinceră, am fost surprinsă că ai rămas atât de mult în seara asta. A fost foarte drăguț din partea ta.

Bărbia lui se încorda și ochii i se îngustară ușor ca răspuns la mulțumirea ei politicoasă.

- Este și nunta mea, îți amintești? spuse el. Ea simți că fierbințeala i se ridică în obraji.

- Păi da, dar, din moment ce nu este o nuntă adevărată, am bănuțat că vei pleca mai devreme. Cu siguranță nu așa vede un șef de Breaslă distracția.

- Asta arată cât de multe știi despre viața mea particulară. El se dezlipi de birou. Îți aduc haina.

- Îl iau eu pe Elvis.

Elvis îi permise să îl ia din nacela de carton și să îl așeze sub brațul ei. Când se întoarse, îl văzu pe Fontana așteptând lângă ușă cu haina ei. Se gândi că aveau șanse să ajungă în hol fără a fi observați, dar nu avu noroc. Se auzi un strigăt tocmai când mâna lui Fontana se rotunjea pe clanță.

- Pleacă, anunță Matt cu voce tare. Are cineva orez?

- Nu avem orez, spuse Simon, dar nicio grijă. Noi, vânătorii, folosim alt fel de urări în momente ca acestea. Nu-i așa, băieți?

- Sigur că ai dreptate, declară Jeff, cuvintele auzindu-se destul de înfundat. Este o nuntă a Breslei. Trebuie să urmărim tradiția.

Andy se opri pe ringul de dans, cu blonda cuibărită în brațe.

- Nu ar fi corect dacă nu am urma tradiția vânătorilor.

Panica o electriza pe Sierra. Vânătorii erau foarte legați de tradiții și multe dintre acestea - duelul îi veni acum în minte - erau extrem de misogine și lamentabil de arhaice. Orice tradiție a vânătorilor care avea legătură cu noaptea nunții nu avea cum să fie un lucru bun.

- Nu, este în regulă, spuse ea în grabă. Își ridică mâna liberă într-un gest de avertisment. Este numai o Căsătorie de Conveniență.

Ar fi putut jura că vede falca lui Fontana contorsionându-se. Jeff se uită chiorâș.

- Nimeni nu a spus că o Căsătorie de Conveniență nu este o nuntă adevărată. Se întoarse spre mulțime. Ce spuneți, oameni buni? Nunta asta nu vi s-a părut reală?

Se auzi un freamăt de aprobare din partea mulțimii.

- Asta stabilește cum stau lucrurile, anunță Simon. A fost o nuntă adevărată, legală și tot tacâmul. Asta înseamnă că trebuie să urmărim tradiția. Dă-te la o parte, Sierra.

- De ce? întrebă ea, devenind foarte suspicioasă.

- Fă ce ți-au spus, o avertiză Fontana.

O împinse cu blândețe la o parte de el. Ea cedă spațiul nu fără supărare. El făcu câțiva pași înapoi, făcând și mai mare distanța dintre ei.

La început, simți un impuls ușor de energie. Câteva secunde mai târziu, în cameră se răsuca suficientă energie psi pentru a-i face pielea să i se încrețească. Elvis se fațăia sub brațul ei și scotea sunete emoționate.

Patru mingi fierbinți de foc fantomatic prinseră formă, fiecare având un diametru de aproximativ o jumătate de metru. Audiența icni. Un murmur scăzut străbătu mulțimea.

- Dacă dai foc redacției, o să dau Breasla în judecată, îl avertiză Runtley.

Andy chicoti.

- Nu-ți face griji, avem lucrurile sub control. Este un test pentru Fontana.

Manevrate cu abilitate de Jeff, Simon, Andy și Mitch, fantomele se aliniară între Fontana și Sierra.

A cincea minge de energie țâșni și își facu loc direct în fața Sierrei. Involuntar, ea mai făcu un pas rapid înapoi. Nu era expertă, dar era evident că noua fantomă era mai puternică și mai concentrată decât celelalte.

- Eu sunt cavalerul de onoare, spuse Ray. Nu ar fi corect dacă nu aş da o mână de ajutor.
- O, la dracu, spuse Sierra.

Fontana se sprijini cu un umăr de perete, își încrucișă brațele și contemplă fantomele, ca și cum acestea ar fi fost niște invenții nou-nouțe, cum nu mai văzuse în viața lui.

- Asta este pentru tine, Sierra, îi explică Jeff cu nerăbdare. Șefu' va arăta că este demn de tine.
  - Singurul mod de a ajunge la tine este să treacă mai întâi de fantomele noastre, spuse Simon.
- Kay chicotea. În cameră se auzeau și alte hohote înăbușite, majoritatea de femeie.

Nu era vorba de a demonstra ceva miresei, își spuse Sierra. Se punea problema creării de energie fantomatică. Era de notorietate în anumite cartiere - de exemplu în saloanele de coafor sau în toaleta doamnelor - faptul că vânătorii erau excitați din punct de vedere sexual după ce lucrau cu lumină fantomatică. Avea legătură cu încărcătura de testosteron, hormonii bio-psi care le inundau organismul când își foloseau puterile. Zvonurile despre îndemânarea lor sexuală când se aflau în mijlocul efectului post-distrugere a fantomei nu erau tocmai nefondate, conform femeilor care se întâlneau cu bărbați ai Breslei. Acesta era și motivul pentru care tavernele și barurile unde veneau vânătorii erau de asemenea populate cu studenți aflate în vacanța de vară și petreceri ale burlacelor.

Exista o zicală străveche a vânătorilor - una dintre multe altele - cu privire la faptul că era nevoie de o fantomă pentru a omorî o fantomă. Vânătorii se așteptau ca Fontana să detoneze fantomele materializând o fantomă proprie pe care să o folosească pentru a neutraliza mingile de foc verde care se așezaseră între el și Sierra.

- Fără supărare, spuse Sierra, străduindu-se să arate o autoritate fermă, dar cu toții ați băut un pic prea mult în seara asta. Sincer, nu cred că ar trebui să vă folosiți de lumină fantomatică în spațiu închis.

Ei o ignorară, urmărindu-l pe Fontana pentru a-i vedea reacția.

- Ce spui, șefu'? întrebă Andy. Merită Sierra să îți croiești drumul spre ea prin cinci fantome?

Fontana se uită la ea pe deasupra fantomelor care pluteau între ei.

- Oh, da, spuse el, foarte serios. Merită.

Căldura controlată din ochii lui era mai fierbinte decât MIED-urile din fața ei. Înțepeni, devenind conștientă de dorința pe ambele planuri, atât cel normal, cât și cel paranormal. Mai devreme în cursul zilei, în biroul lui, simțise o parte din această energie masculină, dar acum părea că tocmai a coborât o barieră și o lasă să vadă cât de puternică este aceasta.

Din nou, părul i se zbârli pe ceafă, dar reacția ei nu avea nimic de-a face cu fantomele strălucitoare care îi separau. îi răspundea lui Fontana cu fiecare fibră a ființei sale. Căldura i se revărsa în vene. Și arunci știu că, indiferent care ar fi fost motivele lui pentru această căsătorie, un lucru era clar: soțul ei cel pe termen scurt o dorea.

Dumnezeu să o ajute, dar și ea îl dorea. Probabil că acesta nu era un lucru bun. În cel mai bun caz, era un lucru foarte periculos.

Fontana nu se mișcă, nici măcar nu își desfăcu brațele. O privea cu intensitatea aceea întunecată, inumană, care transmitea prin ea fior după fior.

În cameră se răsuca și mai multă energie; de data aceasta nu era lumină verde fantomatică; altceva, ceva ce nu mai văzuse niciodată. Auzi în jurul ei găfâieli speriate și murmure.

Apăru un râu involburat de umbre negre, care pulsau. În lung și în lat, plutea într-un model ondulat, ciudat Elvis vibra emoționat. Era în continuare foarte pufos, dar cel de-al doilea rând de ochi clipea. Și aceștia luceau ca niște chihlimbare calde.

Simon, Jeff, Andy și Mitch erau uluiți. Toți ceilalți, cu excepția lui Ray care zâmbea, păreau să fi rămas fără cuvinte.

- A dracu' treabă, respiră Simon. Este lumină neagră. Zvonurile sunt adevărate.

- Iisuse, șopti Jeff. Nu este de mirare că a reușit să îl doboare în duel pe Jenner.

- Ce dracu este lumina neagră? întrebă Runtley, făcându-și loc printre cei care priveau. Vreo tehnologie secretă extraterestră?

- Nu, spuse Ray calm. Este energie disonantă, cum este lumina fantomatică. Dar vine din capătul întunecat al spectrului. Foarte puțini vânători reușesc să o aducă

Râul de noapte pluti deasupra uneia din cele patru fantome, formând un vârtej. Fantoma verde fu absorbită în întunericul care se rotea și dispăru.

Una câte una, mingile strălucitoare de lumină fantomatică au fost atrase în vârtej și au dispărut. Când ultima se făcu nevăzută, undele negre de energie psi se evaporară.

Fontana merse direct spre Sierra și o ridică în brațe. Elvis sări pe umărul lui.

- Acum plecăm, spuse Fontana mulțimii.

Cei patru vânători de la Green Gate scoaseră un chiot plin de veselie. Toată lumea li se alătură. Cineva deschise ușa.

Fontana o duse pe Sierra în hol. Ușa se închise în urma lor.

Sierra reuși să își regăsească vocea.

- Acum mă poți lăsa jos.

- Nu ești foarte grea. El se îndreptă spre lift.

- Nu, așteaptă, spuse ea. Nu-mi plac lifturile. Te rog. El o lăsă jos. Porniră pe scări. Ea îi aruncă pe furiș o privire.

- Care este treaba cu lumina neagră? Un alt misterios secret al Breslei?

Fontana îi prinse brațul cu o mână pentru a o ajuta să își mențină echilibrul.

- Hai să spunem că Breslele au preferat, în mod tradițional, să acorde puțină importanță faptului că unii vânători pot lucra cu energie din diferite puncte ale spectrului.

- Da, spuse ea, simțind că freamătă. Un secret foarte fierbinte al Breslei. Știam eu. Îți dai seama că este posibil să apară mâine în *Cortină*?

- Da.

Părea mult prea fără griji.

Ea îi aruncă o altă privire cercetătoare.

- Dar?

El zâmbi ușor.

- Dar va fi în *Cortină*. Cine, în afară de cititorii tăi, va crede? Nimeni din media consacrată nu va lua acest lucru în serios. Ea suspină.

- Ai dreptate aici. Probabil că Runtley va da un titlu de genul „Breasla descoperă tehnologie secretă extraterestră”.

Zâmbetul lui Fontana se lărgi.

- Pe asta mizez.

Ajunseră în hol. Fontana deschise ușile de sticlă și îi permise să treacă pe lângă el în noaptea umedă, cețoasă.

- Există un motiv pentru care Breasla are secrete, spuse el. Aptitudinile neobișnuite au tendința de a-i speria pe oameni.

Nu putea să îl contrazică în această privință.

- Îmi dau seama, recunosc eu.

- Când astfel de talente exotice aparțin vânătorilor, elementul teamă se multiplică de mai multe ori, spuse el.

- Bine, am înțeles. Breasla are destule probleme cu relațiile publice chiar și așa. Înțeleg de ce organizațiile preferă să nu facă prea mult paradă de aptitudinile para-rezonatorii.

- O să îți mai dezvălui un alt mic secret Cercetătorii Breslei au ajuns la concluzia reticentă că energia psi extraterestră poate, cel puțin teoretic, să fie extrasă din orice punct al spectrului din energia paranormală.

Ea se opri alături de mașina ei și își căută cheia.

- De ce reticentă?

El îi deschise ușa.

- Se pare că fiecare fascicul de lumină psi are proprietăți distincte, individuale. Dar nimeni nu a putut să cartografieze întregul spectru, fără să mai vorbim de numeroasele proprietăți ale fasciculelor în sine.

- Iar despre unele se spune că sunt foarte periculoase. Asta este?

- Toată energia psi înseamnă putere.
- Și toată puterea prezintă un potențial pericol. Sprâncenele lui se arcuiră.
- Sau folos, depinde din ce unghi privești. În acest moment, sunt multe necunoscute. Până când vom avea mai multe răspunsuri, Breslele intenționează să își păstreze secretele.

Ea alunecă pe scaunul din față al mașinii ei. El i-l dădu pe Elvis și închise ușa. Ea coborî geamul, nesigură de ceea ce urma. Cum poți să spui noapte bună în mod relaxat bărbatului cu care tocmai te-ai căsătorit?

- Păi, noapte bună, spuse ea politicos.
- O să conduc în urma ta până la apartamentul tău, spuse el.
- Nu este nevoie.
- Sigur că este. Vei vrea să împachetezi câteva lucruri.

Ea încremeni.

- Poftim?

- Îți vei petrece noaptea la mine acasă. Bănuiesc că ai nevoie de câteva lucruri.

Simțea că oxigenul fusese eliminat din atmosferă și înlocuit cu energie psi pură. Se simțea amețită. Reuși să se adune.

- Uite ce, Fontana, dacă tu crezi fie și pentru o clipă că ceremonia asta falsă a nunții îți dă vreun drept nupțial sau că aș fi interesată să descopăr dacă sunt adevărate zvonurile despre vânătorii cuprinși de momentul de după detonarea unei fantome, ar fi mai bine să te gândești la altceva.

El își ridică ușor sprânceana.

- Și despre ce fel de zvonuri ar fi vorba?

- Lasă. Se zburli. Nu merg acolo. Se presupune că este vorba de un aranjament de afaceri, îți amintești?

El își puse o mână pe capota mașinii.

Ea devenea nervoasă. Cel de-al șaselea ei simț nu sesiza semnale periculoase, dar în atmosferă era foarte multă energie, și nu era vorba de energie psi extraterestră.

- Se presupune că suntem căsătoriți, spuse el calm. Am avut o mulțime de martori, mulțumită ție, și mâine dimineață vom fi peste tot în *Cortină*.

- Și? Acesta era și planul.

- Planul nu va funcționa prea bine dacă insiști să locuim separat, spuse el răbdător.

De ce nu se gândise puțin mai atent la acest aspect al situației? Pentru că se grăbise ca o nebună toată ziua, de-asta. Fontana îi lăsase foarte puțin timp de gândire. Gândind la rece, probabil că acest lucru nu fusese accidental. El devenise stăpân, subtil, dar hotărât, pe relația lor. Dar asta tăceau șefii de Breaslă. Preluau comanda.

- Nu-mi pasă cum pare totul presei, spuse ea, continuând să fie încăpățânată. Deci se va bârfi despre relația noastră? Și ce dacă? Tu ai spus că principalul lucru este ca toată lumea să știe că sunt soția ta.

- Nici mie nu îmi pasă de bârfe. După incidentul cu Cavalerii din după-amiaza asta, trebuie să presupunem că toți acei actori proști nu sunt numai în cadrul organizației.

Zdruncinată, ea se uită în sus spre el.

- Crezi că tipii aceia care m-au atacat au vreo legătură cu conspirația?

- Cred că trebuie să o luăm cape o posibilitate rezonabilă. Pe cine ai mai reușit să deranjezi în ultima vreme, în afară de Jenner? întrebă el.

Ea înghiți cu greu.

- Nu pe Cavaleri. Nu am scris niciodată un articol despre ei. Conducerea de la Underworld Exploration nu a fost foarte fericită când le-am expus afacerile dubioase legate de Breaslă, dar s-au plâns în stilul vechi. Avocații lor au amenințat că dau în judecată ziarul. Nu văd cum o companie mare ca aceasta să angajeze o grămadă de membri de joasă speță ai unei bande pentru a elimina un reporter neînsemnat de la un tabloid.

- Cred că ai mai multe probleme decât îți dai seama. Până când ne dăm seama ce se întâmplă, nu mai petreci nicio noapte singură.

- De ce la tine? mormăi ea.

- La mine vei fi mai în siguranță. Am instalat o capodoperă de sistem de securitate pe bază de chihlimbar, la scurtă vreme după ce am cumpărat casa, luna trecută. Nimeni nu poate nici măcar să pășească în curte fără ca alarma să pornească.

Ea se gândi la neliniștea ciudată care o ținuse trează noaptea trecută. Intuiția îi spusese că o urmărea cineva. De obicei, intuiția ei nu dădea greș. Poate Cavalerii fuseseră cei care o urmăriseră.

Luă o decizie.

- Ai dreptate, spuse ea, pornind motorul mic al mașinii. Trebuie să îmi iau câteva lucruri de acasă.

Capitolul 37

Ieși din dormitor cu o valiză în mână și îl găsi pe Fontana studiind căsuța de vedetă care se afla pe masa de cafea. Părea foarte intrigat

- De unde ai asta? întrebă el.

- A fost construită de un fost vânător, pe nume Jake Tanner, pentru Elvis. Bietul Jake este un dependent de esență care locuiește pe o alee la distanță de câteva străzi de aici. Când nu este prins în visul provocat de esență, făurește cele mai minunate miniaturi din obiecte și materiale aruncate pe care le găsește în tomberoane.

- Este incredibil.

Ea zâmbi.

- Da, așa este.

Căsuța era o piesă de artă minunat detaliată. Pereții aveau o înălțime de aproximativ 25 de centimetri. Nu avea tavan, așa că puteai privi direct înăuntru.

Camera era completă, până la măsuța acoperită cu catifea roșie și oglinda înconjurată de lumini mici. Mai era și o chitară mică. Pereții erau acoperiți cu lambriuri și aveau cuiere pentru a susține costumele pe care Jake le făcuse pentru Elvis. Alături de mantia albă, strălucitoare, mai era o cămașă cu mâneci scurte, desenată cu flori exotice, tropicale. O cunună de flori havaiană era agățată alături de cămașa tropicală.

Elvis sări în căsuță, folosind ușa mică. Se învârti puțin, verificând, ca să fie sigur că nu se schimbase nimic de când plecase de acolo. Mulțumit, ieși din nou și chicoti spre Sierra.

- Chitara chiar funcționează, spuse Sierra. Ascultă.

Se aplecă spre căsuță și își folosi vârful degetului pentru a atinge o coardă a micului instrument. Se auzi un zbârnâit, slab, dar distinct

Fontana zâmbi.

- Uimitor.

Ea se ridică și își strânse mâna în jurul mânerului valizei cu roți.

- Sunt gata, spuse ea.

- Nu trebuie să arăți ca și cum ai merge la o înmormântare.

- Îmi pare rău. A fost o zi lungă. Sunt epuizată.

El îi luă valiza și se îndreptă spre ușă. Ea îl luă pe Elvis și îl urmă.

- Și ai de gând să ieși sau ceva? întrebă ea, încercând să nu pară prea preocupată.

- La ora asta din noapte? Nu prea cred.

Dacă avea destulă minte, ar trebui să își țină gura, își spuse ea.

- Aveam impresia că detonarea fantomelor are efecte secundare, spuse ea cu prudență. Sau este altfel când manipulezi energia neagră?

- Este tot energie disonantă, spuse el. Deschise ușa. Sunt aceleași efecte secundare.

- Înțeleg. Nu știa ce trebuie să înțeleagă din asta.

Fontana închise ușa și se întoarse cu fața spre ea. A fost silită să se oprească direct în fața lui. El nu o atingea, dar ea observă că dintr-odată îi era foarte greu să respire.

- Ar trebui să știi un lucru, spuse el. Își folosi mâna pentru a-i ridica bărbia.

Ea reuși să încropească un zâmbet luminos, politicos.

- Da?

- Un bărbat nu ajunge prea departe în cadrul Breslei dacă nu se poate descurca cu ceva efecte de după luptă.

Căldura îi inundă fața.

- Nu am vrut să insinuez că tu, hm...

- Că aş fi nebun de dorinţă pentru că am dezactivat cele cinci fantome mici?

Ea roşi.

- Nu mi-a trecut niciodată prin minte aşa ceva.

- Sigur? Mie mi-a trecut. Răspunsul este da, apropo.

- Da, ce?

- Da, sunt nebun de dorinţă. Asta nu înseamnă că mi-am pierdut controlul.

- Oh, Dumnezeule. Păi, este minunat. Mă bucur să aud asta.

- O să ţi-o dovedesc, spuse el.

Ea rămase încremenită.

- Cum?

- Aşa.

Îşi înclină capul şi îi prinse gura. Căldura o înconjură, la fel ca în biroul registrului. În atmosferă trosnea energia. Ameţită de propriul răspuns uşuratic, ea se balansa puţin, sprijinindu-se de el. Simţi că Elvis sare pe umărul lui Fontana, ca să nu se prăbuşească. Era o mişcare inteligentă. Pieptul lui Fontana era tare ca chihlimbarul şi ea era foarte tare lipită de el.

Voia ca sărutul să continue pentru totdeauna, dar Fontana puse capăt acestui plonjeu în pasiune o clipă mai târziu, îşi înălţă capul şi o îndepărtă de el cu delicateţe.

- Este vremea să mergem acasă, spuse el.

Capitolul 38

Fontana încetini până când opri maşina în faţa a două porţi masive şi tastă un cod pe dispozitivul mic de pe bord.

Porţile erau construite într-un stil elaborat care le făcea să pară mai degrabă nişte obiecte de artă din metal, decât element de securitate, dar Sierra era aproape sigură că erau făcute din oţel masiv. Un zid înalt de piatră înconjura proprietatea.

Porţile se deschiseră şi văzu casa. Se întindea ca un castel de poveste, în ceaţa verde, strălucitoare. Nu era căminul unui prinţ, decise ea, mai degrabă domeniul ameninţător al unui vrăjitor.

- Probabil că este nevoie de un personal numeros pentru a avea grijă de locul acesta, observă ea, încercând să se concentreze pe discuţii mărunte.

- Eu cred în transmiterea responsabilităţilor. Am un administrator care se ocupă de îngrijirea casei. Vine aici cinci zile pe săptămână şi supraveghează tot ce este nevoie. O las să se ocupe de angajatul grădinarilor, cameristelor şi oricăror altor servicii pe care le consideră necesare.

- Dar nu locuieşte aici?

- Nu. Îmi place intimitatea mea. Când mă întorc acasă seara, vreau să fiu singur.

Aleea era atât de scaldată în ceaţă strălucitoare, încât abia zărea umbrele întunecate ale copacilor care se aliniau în apropierea casei uriaşe.

Fontana conduse maşina pe alea pavată şi apoi în garaj. Uşa garajului se închise în urma lor cu un zăngănit puternic ca al unei case de bani. Sierra îl luă pe Elvis şi ieşi din maşină. Aşteptară împreună în timp ce Fontana îi scotea valiza mică din portbagaj.

Folosi un alt cod pentru a deschide o a doua uşă ca de seif.

- Bine, înţeleg ce voiai să spui despre faptul că sistemul de siguranţă este puţin mai elaborat decât al meu, spuse ea. Toţi şefii de Breaslă simt că este nevoie să investească în astfel de echipamente sofisticate sau faptul că eşti şeful Breslei Crystal înseamnă că este o idee bună?

- Sugerezi că aş fi un paranoic încuiat?

- Doar o nuanţă.

- Este o trăsătură bună de caracter pentru un şef de Breaslă.

- Te cred pe cuvânt, spuse ea.

Intrară în casă într-un hol din spate. Fontana aprinse câteva lumini. Se uită în jur în timp ce înaintau prin casă.

- Este frumoasă, șopti ea.
- Nu prea este genul de loc pe care te-ai fi așteptat să îl aibă un bărbat al Breslei?
- Nu te pune cu mine, Fontana. Am avut o zi lungă.
- Îmi pare rău.

El se opri. Avea senzația că se regrupă, căutând o cale să întoarcă discuția în direcția dorită de el.

- Casa a fost construită cu vreo cincizeci de ani înainte de Era Discordiei, spuse el. Incrustațiile și mozaicul sunt originale.

- Frumos. Ea studie o bucată de culoare albastru închis, galben și alb din mozaicul de pe podea. Este atâta istorie în casa aceasta.

- Asta a fost atracția, spuse el. O privi. Nu am o istorie de familie proprie, așa că am cumpărat una.

- Ce vrei să spui?

- Sunt bastard.

- Vrei să spui că tatăl tău nu s-a căsătorit cu mama ta. Ea făcu un gest expeditiv cu mâna, mișcându-și ușor degetele. Da, știu. Am aflat asta când am făcut cercetări despre tine.

Își dădea seama că în sfârșit îl prinsese cu garda lăsată, dar el își ascunse reacția repede cu un zâmbet strâmb.

- Ray m-a avertizat despre pericolele căsătoriei cu un jurnalist, spuse el.

- Nu circumstanțele nașterii tale mi s-au părut interesante, continuă ea. Ci reputația ta. Când vânătorii vorbesc despre tine, întotdeauna citează Prima Regulă a lui Fontana: Nu lăsa niciodată în urmă un om pradă fantomei.

El ridică din umeri.

- Este o poveste veche.

Ea îi privi fața în penumbră.

- Am înțeles că are legătură cu munca ta din tunele. Că a fost un incident. Cineva a încercat să deturneze o încărcătură de artefacte. Tu te ocupai de acea expediție, când ați fost atacați. Tu și oamenii tăi ați alungat pirații și ați evacuat civilii din calea pericolului, dar unii membri ai echipajului tău au fost luați ostatici de către pirați. Te-ai întors și ți-ai salvat oamenii de unul singur.

- Asta a fost cu multă vreme în urmă.

Ea zâmbi.

- Cam asta este treaba cu reputația, nu-i așa? Rezistă multă vreme.

El o conduse într-o cameră cu lumină slabă, verde. Ea recunoscu sursa de lumină. Venea de la mulțimea de obiecte antice extraterestre depozitate acolo. Vaze numeroase, urne și borcănase extraordinare erau așezate pe multe mese și pedestale. Mare parte din artefacte erau realizate din cuarț omniprezent, indestructibil pe care meșteșugarii civilizațiilor dispărute îl folosiseră pentru a construi orice, de la unelte la orașe imense. Energia psi care emana din cuarț era sursa acestei străluciri bizare, verzui.

Decizând că urmau să rămână aici mai multă vreme, Elvis sări de pe umărul ei și începu să exploreze. În curând dispăru în umbrele adânci ale galeriei.

Sierra se îndreptă spre o selecție de plăci de cuarț gravate cu desene ciudate.

- Este o colecție foarte frumoasă, spuse ea. Merită să stea în muzeu.

- Am primit-o odată cu casa. El merse spre ea și se opri chiar în spatele ei, fără să o atingă. Fostul proprietar era colecționar. Când a murit, moștenitorii lui au vrut să vândă colecția unui muzeu, în schimb, m-am oferit să o cumpăr eu.

- Asta înseamnă că a atârnat destul la prețul de achiziție.

- Da. Își odihni mâinile pe umerii ei. Dar a meritat. Privirea ei fu atrasă de o cutie plină de artefacte care nu erau create din cuarț verde. Era singura urnă din cameră care era luminată artificial.

- Pe toți sfinții, șopti ea. Chiar este piatră-vis?

- Crezi că aş păstra ceva fals aici?

Ea roși.

- Nu. Tata are câteva bucățele, dar nu am văzut niciodată una atât de mare în afara unui muzeu.

Nimeni nu știa de ce extraterestrii, care foloseau cuarț pentru aproape orice altceva, construiseră câteva obiecte din această misterioasă piatră-vis. Expertii nu reușeau nici măcar să se decidă dacă această minunată substanță provenea de pe Harmony. Niciodată nu fuseseră descoperite astfel de zăcăminte.

Spre deosebire de cuarț, piatra-vis nu strălucea cu o lumină proprie, dar, subjugată de lumina corespunzătoare, fiecare obiect strălucea și tresălta și se învolbura în culori fabuloase care nu aveau nici nume. Piatra-vis era solidă la atingere, dar pentru ochi avea proprietățile lichidelor, schimbându-se tot timpul, la nesfârșit, fascinant de frumos.

Se uită la Fontana, copleșită împotriva voinței sale.

- Retrag ceea ce am spus, că ai fi paranoic încuiat. Numai piatra-vis singură justifică toată securitatea de aici. Un alt fel de energie țâșni în cameră.

- Apăr ceea ce îmi aparține, spuse Fontana.

Capitolul 40

Numele lui era Hank și locuia pe străzile din vechiul Cartier de aproape un an. Înainte de asta petrecuse aproape douăzeci de ani ca om al Breslei, lucrând în subteran, până când fusese atins atât de rău de arsura fantomatică, încât fusese nevoit să se retragă. Văzuse o mulțime de lucruri ciudate, dar niciodată nimic asemănător cu raza aceea de ultraviolete de aproape un metru jumătate care se deplasa încet pe alee.

Raza părea la început impenetrabilă, dar, pe măsură ce se apropia, vedea formele umbrite care se mișcau de cealaltă parte. Era imposibil să le distingi clar, dar i se păru că vede imaginea unor siluete întunecate care păreau niște ființe cu două picioare, asemănătoare peștilor, cu capete sferice.

Se ghemui în spatele tomberonului mare, metalic, știind că nu avea cum să îi confere siguranță în fața razei care se deplasa. Energia disonantă trosnea invizibilă în atmosferă, foarte multă. Simțurile sale foarte puternice fuseseră diminuate de un regim constant la Green Ruin, dar vânătorul din el încă mai recunoștea energia psi extraterestră când era atât de puternică. Era energie fantomatică, dar nu ca cea pe care o întâlnește atât de des în subteran, în tunele. Mai întâi, avea o culoare neobișnuită. Apoi, era mult prea bine controlată. Niciun vânător nu putea contura și menține sub control atât de bine lumina fantomatică. De obicei, aceasta pulsa și tresărea în unde violente, indiferent cât de bine o maneuvrai.

Ar trebui să se ridice, să rugă cât îl țin picioarele. Vânătorii aveau un fel de imunitate naturală față de lumina verde fantomatică, dar era sigur că nimeni nu ar putea supraviețui unei încăierări cu acest monstru de ultraviolete. Cu toate acestea, nu se știe ce instinct îl avertiză să rămână ascuns în spatele tomberonului.

Raza se opri la distanță mică, în apropierea ungherului unde Jake Tanner își avea culcușul. Nu se auzea niciun sunet de la Jake. Probabil că tipul era distrus din cauza esenței.

Umbrele cu capete de pește din cealaltă parte a peretelui de energie se îndreptară cu un aer preocupat. Nu vedea ce fac. Dar, după câteva secunde, raza de ultraviolete se răsuci.

Își închipui că un om ar trebui să se gândească la lucruri importante în astfel de momente, dar nu părea să își amintească la ce voia să se gândească în ultimele momente. Spusese adio lumii adevărate și vieții lui când se târâse în sticlele fără fund de GreenRuin.

Pot la fel de bine să dispar din cauza unei lumini puternice. Probabil că este un mod de a muri la fel de bun ca oricare altul.

Dar raza de energie nu se mai îndrepta spre el. În schimb, se retrase încet înapoi, spre celălalt capăt al aleii. După o clipă, dispăru brusc, ca și cum cineva ar fi răsucit întrerupătorul unei lanterne.

Hank își dădu seama că inima îi bubuia mai puternic decât în orice alt moment în care se întâlnește cu cele mai mari fantome în tunele. Se întinse să ia o altă sticlă de Green Ruin, cu degete tremurânde, apoi ezită.

După o clipă, reuși să se ridice în picioare. Nu voia să facă asta, dar Jake era cel mai aproape de ceea ce putea numi prieten, de când descoperise minunile Green Ruin.

Își ridică lanterna, o aprinse și se îndreptă spre culcușul lui Jake. Nu tu surprins de ceea ce găsi. O parte din el știuse că locul va fi gol.

Ticăloșii îl luaseră pe Jake.

Capitolul 41

Fontana stătea singur în dormitorul întunecat, cu un pahar de coniac în mână și contempla noaptea nunții sale. Sierra dormea la două uși distanță pe hol. Era prima oară, de când cumpăraseră casa aceasta, când cineva, altcineva în afară de el, dormea aici.

Era o senzație plăcută să știe că ea era acasă la el. Ar fi preferat să doarmă în această cameră; totuși, ea era sub acoperișul lui și, pentru moment, era suficient.

Cascadoria cu lumina neagră de la petrecere fusese o mișcare prostească. Ce dracu' avusese în minte?

Pentru că nu putuse rezista provocărilor tradiționale ale vânătorilor în legătură cu noaptea nunții, din cauza asta. La dracu', pentru câteva momente în seara asta, chiar se lăsase convins că era cu adevărat un bărbat proaspăt căsătorit.

Deoarece crescuse ca bastard și pentru că mama lui murise într-un accident de mașină când el avea cincisprezece ani, avusese puțin de-a face cu tradițiile. Când se alăturase Breslei, fusese ca și cum, în sfârșit, își găsisese o familie. Adoptase organizația și orice lucru legat de ea, inclusiv acele tradiții străvechi, cu ardoarea unui nou convertit.

În seara aceasta Sierra devenise soția lui - o soție de Breaslă - și el fusese copleșit de dorința imensă de a demonstra că este potrivit pentru ea în modul tradițional al Breslei.

Ar fi trebuit să știe mai bine și să nu se aștepte ca o străină să fie impresionată de o astfel de tradiție arhaică, mai ales o femeie ca Sierra, care se născuse într-o familie din clasa de sus.

Statutul social al Breslelor fusese întotdeauna unul instabil, cel puțin în ceea ce privește înalta societate. Desigur, membrii înalți ai Breslei și soțiile lor erau invitați la petreceri ale celebrităților și la străngerile elegante de fonduri. Mulți oameni considerau fascinantă puterea pură de orice fel. Le plăcea să aibă de-a face cu membrii Consiliului Breslei locale în anumite cercuri. Politicienii și CEO curtau oamenii de top ai oricărei Bresle pentru că organizațiile dețineau bani care puteau susține o campanie sau o investiție într-o coaliție a speculanților la bursă.

Dar, dacă făceai parte din elita înaltei societăți, nu ai fi vrut ca fiica ta să se căsătorească cu un bărbat al Breslei, chiar dacă această căsătorie era una de conveniență, pe termen scurt, care nu va avea consecințe. O Căsătorie de Conveniență între un membru de vază al Breslei și o femeie cu trecutul social al Sierrei era atât de rară, încât avea iz de legendă. Astfel de căsătorii aveau loc din timp în timp, dar de obicei erau rezultatul unor considerații financiare. O familie din înalta societate, odinioară foarte bogată, căutând să își refacă averea, ar putea să se gândească la o astfel de alianță, dar numai ca ultimă variantă.

Se întreba ce vor spune părinții stilați ai Sierrei când vor afla că se angajase într-o Căsătorie de Conveniență cu un șef de Breaslă care mai era și bastard. Un lucru era sigur: nu vor fi prea fericiți cu această situație.

Bău puțin coniac și se întrebă cât va dura căsătoria lui.

Capitolul 41

- Nu pot să cred, spuse Sierra. Chiar ești abonat la *Cortină*? Se aflau la masă pentru micul dejun. Pregătise micul dejun preferat al familiei, pâine prăjită pământescă. Mai aveau și suc de portocale și cafea. Elvis era cocoțat pe pervaz, ronțâind o bucătică de pâine prăjită pe care i-o dăduse ea. O cană de cafea era așezată alături de el.

- Păi, sigur, spuse Fontana. Aruncă ediția de dimineață a ziarului pe masa de micul dejun. Mi-am închipuit că nu poate decât să fie în interesul meu să știu când un anumit ziarist de investigații urma să viziteze Breasla. Am fost un Vânător Cercetaș. *Fii pregătit* este moto-ul meu.

- Credeam că *nu lăsa niciodată în urmă un om pradă fantomelor* era moto-ul tău.

- Acesta a venit mai pe urmă. Se uită cu interes la farfuriile din mâinile ei. Chiar este pâine prăjită de pe Pământ?

- Este rețeta mamei mele. Așeză una dintre farfuriile în fața lui. Sper că îți place.

- O, da. El cercetă pâinea acoperită cu ou bătut ca și cum ar fi fost o bucată neprețuită de piatră-vis din colecția lui. Nu am mai mâncat așa ceva de ani întregi. Se întinse după unt.

Nu știa din ce motiv, entuziasmul său o încălzi. Se așează în fața lui și își ridică paharul de suc de portocale.

- Hai să văd titlurile, spuse ea.

- Dacă vrei tu.

- Cât de rău este?

El răsuci ziarul în așa fel încât ea să poată citi.

-Trebuie să îi dau lui Runtley notă mare pentru creativitate.

Sierra se uită la titlul strigător.

ȘEFUL BRESLEI SE CĂSĂTOREȘTE CU MIREASA MISTERIOASĂ ÎNTR-O CEREMONIE SECRETĂ A VÂNĂTORILOR

Dedesubt era un al doilea titlu, cu caractere ceva mai mici.

CUPLUL DESĂVÂRȘEȘTE CEREMONIA NUȚIALĂ SECRETĂ A VÂNĂTORILOR ÎNTR-UN TEMPLU EXTRATERESTRU AL DRAGOSTEI

Două fotografii însoțeau scurtul articol. Cea mai mare era imaginea apropiată a lui Fontana și a ei, ieșind din biroul registrului. Nu putea fi trecut cu vederea inelul mare cu sigiliu al Breslei de pe degetul ei. Îmbrăcămintea ei era îngrozitoare, dar ceea ce îi transmitea un fior pe șira spinării era aerul rece de satisfacție de pe fața austeră a lui Fontana.

- Cred că am scăpat, spuse ea, alegând varianta pozitivă. Nu este nimic despre vampiri.

- Să nu ratezi descrierea ritualului secret al nunții. Este pe pagina următoare. Prietena ta, Kay, are o imaginație aprinsă.

Sierra întoarse pagina cu rețineră.

„...Riturile misterioase asociate cu consumarea unei căsătorii la nivel înalt în cadrul Breslei au fost săvârșite într-un templu extraterestru al dragostei care este ascuns în catacombe. Se spune că templul extraterestru rezonază cu forma de energie psi străină care sporește foarte mult plăcerea, atât a mirelui, cât și a miresei...”

Sierra își dresă vocea.

- Mă tem că de data aceasta Kay a depășit puțin limita.

- Așa crezi? Gura lui Fontana se ridică într-un zâmbet răutăcios. Nu știu cum stai tu, dar vorbind numai de mine, îmi pare rău că am ratat acest templu secret extraterestru al dragostei. Pare interesant.

Conștientă de faptul că începea să roșească, Sierra închise în grabă ziarul.

- În mod obișnuit, presa de bază nu acordă prea multă atenție celor tipărite de noi în *Cortină*, spuse ea. Dar nu vor putea ignora o nuntă a unui șef de Breaslă. Astfel de lucruri sunt întotdeauna știri. Și *Cortina* a fost prima care să o difuzeze. Probabil că Runtley își freacă mâinile de fericire chiar în acest moment

Fontana se uită la ceas.

- Probabil că celelalte redacții au înroșit telefonul imediat ce ediția de astăzi a *Cortinei* a ajuns pe stradă. Birourile Breslei probabil că au confirmat deja povestea. Și probabil că a ajuns la rețelele principale. Pun pariu că suntem la știrile de dimineață și în alte orașe-state.

- Sfinte Cristoase. Sierra își strânse cu putere furculița. Chiar crezi că vestea căsătoriei noastre va merge dincolo de Crystal City?

Fontana ridică sprâncenele.

- Nu-mi spune că ai lucrat sub impresia că nunta noastră nu va fi nimic mai mult decât o știre locală.

Ea înghiți cu greu.

- Este doar o Căsătorie de Conveniență, nu tocmai un cutremur al știrilor.

- Crede-mă, când un bărbat aflat în vârful ierarhiei Breslei din orice oraș mare se căsătorește, asta înseamnă știre. Ești jurnalist Ar fi trebuit să știi asta.

- Cred că am negat totul.

- Văd asta.

Drept replică, telefonul personal al Sierrei începu să sune. Sări în sus câțiva centimetri. Supărată pe ea însăși, își băgă mâna în buzunar, scoase aparatul mic și se uită la numărul celui care suna. Mormăi și răspunse.

- Bună, mamă.

- Ce naiba se întâmplă, Sierra? întrebă Marilyn McIntyre. Vocea ei era crispată, autoritară și profund îngrijorată. Și Sierra era destul de sigură că simțea o undă fină, ascunsă, de panică.

- Pot să îți explic, mamă.

- Tocmai a sunat tatăl tău. Spune că asistenta lui executivă a auzit o știre despre o femeie cu numele tău care s-a căsătorit cu șeful Breslei de Vânători de Fantome din Crystal City. Bănuiesc că este o încurcătură.

- Nu tocmai.

- Te rog, nu îmi spune că l-ai lăsat pe editorul aceluia îngrozitor tabloid la care lucrezi să te convingă să te implici în această poveste ridicolă numai pentru a spori vânzările.

- Nu a fost ideea domnului Runtley, spuse Sierra.

- Spune-mi doar că nu este adevărat.

Sierra își dădu seama că în expresia lui Fontana se schimbase ceva. A fost o schimbare subtilă, nimic mai mult decât o ușoară încordare a colțurilor gurii sale. Apoi căldura puternică, intimă, pe care o simțise în ochii lui cu câteva clipe înainte, dispăruse.

- Mamă, este numai o Căsătorie de Conveniență, spuse ea, încercând să afișeze aerul calm, rece al unei femei mature care este complet capabilă să își aleagă proprii iubiți.

- Căsătoriile de Conveniență sunt atât de inferioare. Vocea lui Marilyn se ridică. Sierra, cum ai putut? Și în primul rând, cum naiba ai ajuns să te întâlnești cu un șef al Breslei, fără să mai punem la socoteală faptul că ai devenit intimă cu el? Ești în Crystal de numai șase luni.

- Este complicat.

- Nu îți dai seama cum va arăta asta? spuse Marilyn încordată. Nu am mai avut o Căsătorie de Conveniență în această familie de când bunica ta Larken a încheiat una cu bunicul tău. Și acea Căsătorie de Conveniență a durat numai câteva săptămâni înainte să își vină în fire și să o transforme într-o Sfântă Căsătorie.

Sierra se agăță de acest argument.

- Vorbind de asta, bunica ți-a spus vreodată de ce ea și bunicul au ales mai întâi o Căsătorie de Conveniență?

- A spus odată ceva despre faptul că voia să fie sigură, pentru că nu avea încredere în intuiția ei când venea vorba despre dragoste. Dar este ridicol. Aptitudinile bunicii tale sunt legendare în această familie. Știu sigur că niciodată nu a fost mai puțin de sută la sută sigură în legătură cu un lucru.

Bunica ei avusese dreptate să fie prudentă, își spuse Sierra. Când era vorba de dragoste, lucrurile erau de nepătruns, chiar și pentru cei care aveau o intuiție pătrunzătoare.

- Mamă, nu îți face griji pentru mine. Sunt bine. Este o simplă Căsătorie de Conveniență. Oamenii le încheie și le termină mereu.

- Nu și oamenii din această familie, replică Marilyn. Cum rămâne cu Jonathan?

Nu știa din ce motiv, menționarea lui Jonathan a fost ultima picătură

- Știi, mamă, nu dau nicio para de chihlimbar neactivat pe ceea ce crede Jonathan.

- Cum poți să spui așa ceva? șocul lui Marilyn se simțea prin telefon. Îl iubești. Ai fost logodită cu el. Tocmai a sunat ieri, pentru că voia să știe când ai de gând să te întorci în Resonance.

- Indiferent ce am simțit pentru Jonathan, s-a terminat în ziua în care l-am găsit în pat cu Adrianna Silbury.

- Doamne sfinte, nu ai spus nimic despre asta când ai rupt logodna.

- Tu ești cea mai bună prietenă a mamei lui Jonathan. Nu am vrut să îți distrug prietenia cu doamna Pemberley.

- Eu... nu știu ce să spun. Sunt amuțită. Credeam că Jonathan te iubește. Era unul de-al nostru, un membru al Societății. Erați *potrivii*.

- Lui Jon îi plăcea de mine. Eram prieteni. Dar s-a dovedit că era interesat în primul rând de mine pentru că m-a văzut ca pe o investiție de afaceri.

- Vrei să spui pentru că ești o McIntyre? întrebă scurt Marilyn. Dar este o prostie. Numele familiei lui are tot atâta greutate în acest oraș și în Societate ca și al nostru.

- Nu, mamă Se uită spre Fontana și apoi își lăsă privirea să alunece într-o parte. Din cauza celuiilalt lucru. Știi tu.

Marilyn nu era proastă.

- Din cauza intuiției tale?

- Îhî.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

- Sunt uluită, spuse într-un final Marilyn. Tatăl tău și cu mine nu am bănuțit nimic. Dar, dacă sentimentele lui Jonathan pentru tine nu au fost adevărate, de ce nu ai simțit-o? De ce nu au simțit-o pețitorii?

Fontana își mânca pâinea prăjită cu un aer neîndurător. Știa că ascultă fiecare cuvânt pe care îl spune.

- Chiar nu pot să îți explic acum, mamă. Hai să spunem că experiența m-a făcut să îmi învăț lecția. Am ajuns foarte aproape cu Jonathan. Niciodată nu mă voi mai gândi la Sfânta Căsătorie fără să încerc mai întâi o Căsătorie de Conveniență. Este prea riscant

- Evident, nu ai avut nevoie de o Căsătorie de Conveniență cu Jonathan pentru a descoperi că te înșeală, sublinie Marilyn cu dibăcie.

Sierra strâmbă din nas.

- Știi ce, asta este problema când ai o mamă care este profesor de filozofie. Întotdeauna mergi pe varianta logică. Bine, de data asta ai câștigat. Cu toate acestea, poți înțelege de ce mă simt puțin speriată de tot acest concept de Sfântă Căsătorie. În ceea ce mă privește, este o instituție periculoasă.

- Prin urmare, te arunci în schimb într-o Căsătorie de Conveniență cu un șef de Breaslă? replică Marilyn. Asta mie mi se pare o variantă mult mai sigură.

Sierra prinse privirea lui Fontana. Nu își dădea seama ce gândește, dar, nu știa de ce, jurămintele pe termen scurt pe care și le făcuseră unul celuiilalt ieri îi apăroră în minte. *Promit să rămân fidelă atâta vreme cât amândoi suntem legați de acest angajament...*

De asemenea, își mai aminti curenții puternici de energie psi care însoțiseră această promisiune. Știuse în acel moment că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, Fontana intenționa să își țină cuvântul până la capăt. Este posibil ca această Căsătorie de Conveniență să nu dureze mai mult de o săptămână, dar, pentru aceste zile, el era al ei. Și ea era a lui.

-Trebuie să închid, mamă. Tocmai pregătesc micul dejun. Transmite-i tatei dragostea mea și spune-i să nu fie îngrijorat. Totul este sub control.

- Întotdeauna spui asta, dar niciodată lucrurile nu funcționează așa, ripostă Marilyn. Și cum rămâne cu aniversarea bunicilor tăi de luna viitoare?

- Voi fi acolo.

- Cu sau fără noul tău soț? întrebă amenințător Mari lyn.

- Vom vedea, spuse Sierra ușor.

Termină convorbirea înainte ca mama ei să poată răspunde și închise telefonul.

- Îmi pare rău pentru asta, spuse ea vioaie. Mama tocmai a auzit veștile.

Fontana își mai turnă cafea în cană.

- Am senzația că părinții tăi nu sunt tocmai încântați să audă că ai încheiat o Căsătorie de Conveniență cu mine, spuse el cu o voce extrem de neutră.

- Nu are legătură cu tine. Este vorba de toată chestia asta cu Căsătoria de Conveniență. În familia mea este considerată cam, hm...

- Pentru clasele inferioare? sugeră el cu un zâmbet rece. Ceva ce ar face un șef de Breaslă, de exemplu?

Fu străbătută de furie. își ridică furculița ca o amenințare.

- Nu merge mai departe, Fontana. Am avut parte de suficientă dramă din partea mamei în dimineața asta.

Ai înțeles?

Ochii lui se încrețiră la colțuri și bărbia părea sculptată în piatră. Ea aproape că zâmbea. Nu era obișnuit ca oamenii să îi spună să tacă. Oarecum surprinzător pentru ea, el schimbă tactica.

- Cine este Jonathan? întrebă el.

- Nu face pe inocentul cu mine. Sunt sigură că știi totul despre Jonathan Pemberley. Ea luă cu furculița puțină pâine prăjită. Nu te-ai fi implicat în ceva cu mine dacă nu ai fi făcut verificări serioase.

- Am găsit anunțul logodnei tale cu Pemberley. Am mai observat și că logodna s-a încheiat brusc și liniștit în urmă cu opt luni.

- Mai există și un alt mod de a încheia o logodnă?

Fontana ignoră această ripostă energică.

- Ei bine? spuse el.

- Ei bine ce?

- Îmi vei spune despre Pemberley?

Ea se concentrează asupra cafelei.

- M-ai auzit explicându-i mamei că l-am găsit în pat cu altcineva.

El aștepta. Ea nu se oferi să îi povestească mai mult.

- Asta este tot? spuse el după o vreme.

- Asta este tot.

- De ce am senzația că ar mai fi ceva de povestit?

- Habar n-am. Ea zâmbi. Poate pentru că ești suspicios prin natură?

- Posibil. Te-am auzit spunându-i mamei tale că Pemberley te-a privit ca pe un soi de investiție în afaceri.

- Îhî

- Din cauza puterii familiei tale în Resonance?

- Nu tocmai. Își lăsa cafeaua pe masă. Uite, chiar nu vreau să vorbesc despre Jonathan. Hai să schimbăm subiectul.

- Bine. Dacă vrei să schimbăm subiectul, să trecem la afaceri.

- Afaceri?

- Este vremea să îți respecti partea ta de angajament. Vreau să mă întâlnesc cu sursa ta, cel care ți-a spus despre răpirile extraterestre și despre descoperirea laboratorului secret extraterestru.

Partea ei de angajament. Păi, ce altceva așteptase? În fond, la asta se reducea căsătoria lor: un angajament

- Bine, spuse ea, dar nu există gratuități, Fontana. Îți fac cunoștință cu Jake, dar, în schimb, vreau un dosar complet despre Jenner.

- Ce te face să crezi că există un dosar?

- Știi tu, sunt o mulțime de lucruri pe care le faci bine, dar să pari inocent nu este unul dintre ele. Ești un om care lucrează după proiecte. Pun pariu că, atunci când ai decis să îl dai jos pe Jenner, ai întocmit un dosar.

- Ai dreptate. Există un dosar.

- Și îl voi primi?

- Da.

Capitolul 45

Aleea era în vecinătățile cele mai distruse din Cartier, o străduță îngustă formată de clădiri cu uși din lemn și ferestre goale. Structurile ar fi fost adevărate focare de incendiu, își spuse Fontana, dacă Prima Generație de coloniști nu le-ar fi construit din piatră locală și materiale ignifuge, de înaltă tehnologie, importate de pe Pământ înainte să se închidă Cortina.

- Probabil că la ora asta Jake încă doarme, spuse Sierra. își aruncase geanta peste umăr. Elvis, fercheș îmbrăcat cu mantia lui albă, era cocoțat pe celălalt umăr. Nu este ceea ce ai numi o persoană care se trezește devreme.

Fontana supraveghe aleea. Străduța mirosea ca multe alte alei pe care le vizitase ocazional, un amestec olfactiv de gunoi vechi, urină și băutură stătută. Cioburi de sticle sparte strălucneau pe jos.

- Minunată locație pentru un asalt, spuse el, verificând ferestrele și ușile. Vii des pe aici?

- De fapt, da. Sierra părea iritată de întrebare. Este sigur. Jake și prietenul lui, Hank, au reclamat această stradă drept zona lor. Amândoi au fost odinioară vânători puternici. încă își mai pot proteja teritoriul când este nevoie.

- Neînfricată doamnă reporter.

Avea nevoie de toate forțele sale considerabile de autocontrol pentru a nu începe să țipe la ea. Ce dracu' era în mintea ei să vină să se întâlnească cu vânătorii ajunși pe alei jechoase?

Știa că Sierra îi simțise furia care clocotea. Își strânse mai tare punga de prăjiturile pe care o adusese cu ea.

- Din întâmplare, citesc excelent caracterele oamenilor, spuse ea. Fiecare cuvânt era acoperit cu un strat invizibil de gheață.

- Mda? Și pentru că nu se putea abține, adăugă: dacă ar fi fost adevărat, ce nu a mers cu Pemberley? De ce nu ți-ai dat seama de la început?

Ea îi aruncă o privire apăsătoare.

- Întotdeauna am auzit că nu este o idee bună pentru cupluri să disece relații anterioare.

Cupluri. Se referise la ei doi ca la un cuplu. Poate că era un semn bun.

Elvis era stârmit. Se agăță de umărul Sierrei și se aplecă înainte, în așteptare.

- Se pare că pufosul se distrează rătăcind pe alei, spuse Fontana.

- Elvis cunoaște această alee, în special. El și Jake sunt tovarăși. Jake îi face jucării și, în schimb, noi îi dăm lui Jake prăjiturile. Este în regulă pentru amândoi.

- Dar nu și pentru tine?

- Hai să spunem că eu învinovățesc Breasla pentru că nu se îngrijește mai bine de oamenii ei. Jake nu ar trebui să trăiască pe aleea aceasta. Trebuie să meargă la dezintoxicare și consiliere pentru a scăpa de influența esenței, apoi are nevoie de o slujbă. Este foarte bun să lucreze cu mâinile. Cred că într-o altă viață a fost artist.

- În schimb, a ajuns la final vânător de fantome pensionar, corect?

- Trebuie să recunoști că, în timp ce beneficiile sunt imense, sunt o mulțime de vânători care ajung asemenea lui Jake după ce părăsesc catacombele. Breslele îi primesc atunci când sunt tineri, îi folosesc și apoi îi aruncă în stradă. Nu fac o treabă prea bună pentru a-i pregăti să aibă o viață productivă în societate.

- Ți-ai spus punctul de vedere în seria aceea despre vânători distruși pe care ai publicat-o în *Cortină*, spuse el.

- Ai citit articolele? Părea încântată.

- La dracu' da. Toată lumea din Consiliu, inclusiv Jenner, le-a citit. A provocat destul de multă zarvă în conducere.

- Este evident că nu suficientă. Nu s-a făcut nimic în legătură cu această problemă.

- În acel moment, Jenner era încă la conducere. A văzut articolele ca pe o altă problemă de PR. S-a gândit să o rezolve dând un interviu exclusiv pentru *Herald* în care a subliniat toate realizările Fundației Breslei pentru adolescenți.

- Ah! În ceea ce mă privește, toate programele acelea pentru Cercetașii Vânători nu sunt nimic altceva decât niște operațiuni ascunse de recrutare pentru Breaslă. Este caritate cu autoservire.

- Breasla vede aceste programe ca pe o cale de a păstra tinerele talente în detonarea energiei para-rezonatoare la distanță de experimente necugetate.

- Cu alte cuvinte, nu vrei să se formeze niște bande tinere de huligani care să își folosească aptitudinile pentru a intimida oamenii, pentru că nu ar da bine imaginii Breslei.

El zâmbi.

- Te-ai prins.

- Tot ceea ce fac aceste programe pentru cercetași este să preamărească viața în cadrul Breslei. Am îndoieli că vreunul dintre conducătorii trupelor se obosește să le spună băieților că ar fi o mișcare inteligentă să aibă și ceva educație la un nivel mai ridicat în sânge înainte de a intra în subteran sau să ia în considerare o profesie adevărată în loc de cea de vânător de fantome.

- Ți-ai prezentat foarte clar părerea negativă despre eforturile supraomenești ale Breslelor în *Cortină*, spuse el.

- Cu siguranță am încercat.

- Vorbind de supraomenească, cum ai ajuns să îl cunoști pe Jake Tanner?

- I-am spus lui Simon și oamenilor de la Green Gate că vreau să vorbesc cu orice vânător care îmi poate spune ceva despre răpirile extraterestre sau zvonuri despre laboratorul secret. L-au propus pe Jake pentru că era un dependent de esență care se retrăsese de curând din Breaslă. Am venit să dau de urma lui.

El decise că, pentru nervii lui, era mai bine dacă nu o întreba cum anume încercase să dea de urma unui fost vânător dependent de droguri.

- Sunt surprins că Tanner a dorit să vorbească cu un reporter, spuse el în schimb.

- El și Elvis s-au împrietenit imediat Jake are încredere în mine pentru că îl place pe Elvis. Problema este că, deoarece Jake folosește esență, niciodată nu știi cât din ceea ce povestește este fantezie din cauza visului provocat de ultima doză și cât este real.

Elvis mârâi neliniștit. Fontana se uită la el. Pufosul nu mai era o minge de puf. Parțial avea părul neted, arătându-și toți cei patru ochi.

Sierra se opri imediat

- Ceva nu este în regulă, spuse ea.

Elvis se uita cu intensitate la o ușă aflată la jumătatea drumului pe alee. Mârâia în surdină.

Fontana îi urmări privirea și văzu ceva ce părea să fie o bucată dintr-o pătură veche sau sac de dormit, adunat la intrare.

- Acesta este culcușul lui Jake? întrebă el.

- Da, spuse Sierra.

Ea se uită înainte, cu o expresie agitată și concentrată. Elvis chițâia nefericit. Ea se opri din nou.

- Nu mi se pare că este în regulă, spuse ea, vorbind atât de încet, încât ar fi fost posibil să fi vorbit cu ea înșăși.

Elvis mormăia evident tulburat

Nu mi se pare că este în regulă. Fontana luă o notiță mentală să verifice mai târziu acest comentariu ciudat

- Așteaptă aici, spuse el, alunecând automat spre vocea pe care o folosea întotdeauna când dorea supunere imediată și de necontestat. Era vocea pe care o folosea în subteran când siguranța echipei era pusă în pericol.

Spre uimirea lui, Sierra îl ascultă. Și Elvis părea că nu este dispus să înainteze. Poate că Sierra pur și simplu avea încredere în instinctele pufosului, în loc să urmeze ordinele unui bărbat al Breslei. Apoi un alt gând îi trecu prin minte. Poate că Sierra avea încredere în *propriile* instincte. Da, acesta era un gând șocant.

El merse spre așternutul mototolit și se uită în jos.

- Este gol, spuse el. Probabil că nu a mai avut esență și a plecat să facă rost

- Nu, spuse Sierra cu o convingere zdrobitoare. A dispărut. La fel ca toți ceilalți.

- Nu știi asta. Nu încă.

- Ba da, spuse ea. Sunt sigură. Haide, trebuie să vedem dacă l-au luat și pe Hank.

- Să vezi dacă... cine l-a luat pe Hank?

- Extraterestrii.

- Spune-mi că nu crezi că Jake a fost răpit de extraterestri.

Ea nu răspunse. În schimb, se grăbi spre tomberonul mare de la capătul aleii. Fontana o urmă. Până când o ajunse, ea dispăruse sub container. Când apăru, după câteva secunde, fața ei era împietrită de spaimă.

- A dispărut, spuse ea. Trebuie să îl găsim.

- Ce te face să crezi că nu l-au răpit și pe el? întrebă Fontana.

- Pentru că așternutul lui a dispărut. L-a împachetat și a plecat, poate pentru că a văzut ce s-a întâmplat cu Jake.

Capitolul 47

În acea după-amiază, la ora trei, Ivor Runtley intră în redacție răcnind și dând din mâini. Pentru că toți erau obișnuiți cu izbucnirile lui frecvente de emoție, nimeni nu se uită la el.

Elvis, pândind cafetiera din nava lui balon, a fost excepția. Îi răspunse cu entuziasmul obișnuit. Chicoti și sări în sus și în jos, aproape căzând din nacela de carton.

- Ascultați cu toții, urlă Runtley, exemplarul de astăzi s-a vândut complet. Am fost asaltați cu solicitări de a oferi mai multe detalii despre templul extraterestru al dragostei. Kay, am nevoie de un alt articol despre ritualurile nuptiale ale vânătorilor pentru ediția de mâine.

- Cere-i Sierrei. Kay nu își ridică privirea de la calculatorul ei. Ea este singura care chiar a trăit ritualurile secrete ale templului dragostei.

- Las-o baltă, spuse Sierra. Lucrez la povestea cu răpirile extraterestre. Am câteva noi piste.

Runtley se opri, siderat. Ambele povești promiteau să fie de succes. Luă o decizie executivă.

- Kay, va trebui să te ocupi de partea cu ritualurile nuptiale. Este ultimul meu cuvânt

Matt răsese spre Kay.

- Sunt sigur că noaptea trecută ai avut parte de ceva inspirație când ai plecat acasă cu Ray Takashima. Am văzut cu cum voi doi nu vă mai luați ochii unul de la celălalt.

- Seara trecută nu am avut parte decât de o mahmureală, spuse Kay cu afectare. Nu a fost niciun fel de inspirație la care faci referire cu atâta cruzime.

- Poate că nu îți mai aduci aminte, sugeră Phil.

Kay își îngustă ochii.

- În caz că nu ați citit, *Zece pași către Sfânta Căsătorie: Secretele unui pețitor de profesie* este cu totul împotriva culcatului cu cineva la prima, a doua sau a treia întâlnire.

Phil își dădu ochii peste cap.

- Nu-mi spune că citești vreun manual stupid de sfaturi pentru întâlniri.

- De fapt, mama mi-a dat același sfat, spuse Kay cu un ton acid.

- La fel și a mea, spuse Sierra de bună voie. Dacă mă întrebați pe mine, este un stat foarte sănătos.

Cu toții se uitară la ea.

- Ce? întrebă ea.

Matt îi aruncă un zâmbet diabolic.

- Așa ai reușit să îl faci pe Fontana să se însoare cu tine? Ținându-l la distanță până după a treia întâlnire?

- Poate că ar trebui să scrii chiar tu un manual, spuse Phil. *Zece pași pentru a te căsători cu un Șef de Breaslă.*

Sierra se uită pe rând la fiecare dintre ei.

- Încă un cuvânt și niciodată nu va mai fi nicio prăjitură.

- Încercam să fii de ajutor, spuse Phil.

- Suficient, oameni buni, sări Runtley. Este o redacție. Vă rog să vă purtați ca niște profesioniști. Phil, adu-mi o fotografie a templului extraterestru al dragostei.

- Păi, șefu', nu știu, spuse Phil. Dacă luăm în seamă cele spuse de Kay, acest templu extraterestru al dragostei este ascuns într-un tunel secret din subteran.

- Ești fotograf, la dracu', mă aștept să fii inventiv. Cât de greu o fi să îți dai seama cum arată un templu extraterestru al dragostei?

- Păi, aș putea face ceva cu un ibric de cafea și vreo două gogoși, cedă Phil. O să îmi iau camera.

Telefonul Sierrei sună. Se uită la el.

- Cred că ți l-am găsit pe Hank, spuse Simon în receptor. Se spune că este într-un bar din East Wall Street. Se numește taverna Firewall.

- Mulțumesc, Simon. Rămân datoare. Închise telefonul, își smulse geanta din sertarul biroului și se ridică în picioare. Am primit un pont despre sursa mea. Ne vedem cu toții mai târziu.

Făcu o pauză destul de lungă pentru a-l ridica pe Elvis din nacela balonului și apoi se grăbi spre ușă.

Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost Phil făcând obișnuitul anunț cu o voce profundă, răsunătoare.

Elvis a părăsit clădirea.

Fontana se uită la dosarul deschis pe biroul lui.

- Înregistrările despre activitatea lui Tanner în ultimele șase luni de carieră în cadrul Breslei lipsesc, spuse el.

- Da, văd. Ray își așează palmele pe birou și cercetă dosarul, cu un aer gânditor, încruntat. În mod ocazional, documentele se mai rătăcesc, dar în aceste circumstanțe, trebuie să recunosc, mi se pare puțin cam ciudat

Fontana apăsă pe interfon.

- Vino puțin, Harlan.

Ușa se deschise. Apăru Harlan Ostendorf, părând extrem de îngrijorat. Era o expresie care îi ieșea bine pentru că era naturală. Fontana îl suspecta că se născuse părând extrem de îngrijorat. Acum Harlan avea cam cincizeci și cinci de ani și liniile gravate de modul său serios de a vedea viața deveniseră de neșters.

Abordarea serioasă pe care o avea Harlan față de munca sa era unul dintre cele două motive pentru care Fontana îl luase din departamentul de contabilitate și îl promovase ca asistent executiv-șef imediat după ce Jenner fusese obligat să se retragă.

Al doilea motiv era că nu avusese încredere în omul pe care Jenner îl numise înaintea lui pe această poziție.

- Există vreun motiv ca din dosarul unui vânător pensionat pe nume Jake Tarnner să lipsească înregistrări cu privire la ultimele sale șase luni de serviciu? Întrebă Fontana.

Harlan se încruntă, părând mai serios decât oricând.

- Nu, domnule. Nu mi se pare normal. Dar există un duplicat al tuturor înregistrărilor la Indemnizații. O să îl trimit pe Dray să vi le aducă.

- Mulțumesc.

Harlan dispăru, închizând încet ușa în urma lui.

- S-a mai întâmplat ceva în urmă cu șase luni, ceva ce începe să mă deranjeze, spuse Ray. Deschise un alt dosar. Un vânător pe nume Cal Wilson a fost ucis în ceea ce pare a fi un accident în junglă. Se pare că a căzut într-o vâltoare fantomatică. Ar putea fi o coincidență. S-a făcut o investigație, dar...

- Dar Jenner a semnat raportul, declarându-l accident, concluziona Fontana, așa că ar trebui să luăm rezultatele cu oarecare reticență.

- Așa cred, da.

- Trebuie să aflăm dacă există vreo legătură între Jake Tanner și Cal Wilson.

Douăzeci de minute mai târziu, Harlan își vârî capul pe ușă. Expresia lui se intensificase de la serioasă la sumbră.

- Duplicata de la Indemnizații au dispărut, domnule, spuse el. Iam cerut lui Dray să verifice arhiva din calculator. Au fost șterse și de acolo.

- Aveam eu senzația că așa s-a întâmplat. Mulțumesc, Harlan.

Harlan se retrase din birou, închizând ușa în urma lui. Fontana se uită la dosar.

- La dracu', avea dreptate. Ray ridică o sprânceană.

- Cine avea dreptate?

- Soția mea.

Suna bine spus așa. *Soția mea*. Începutul unei familii adevărate, a lui. *Nu, nu începe. Este prea devreme. Prea multe lucruri pot merge prost*. Începând cu faptul că familia ei adevărată probabil îl considera la fel de rău ca un mafiot

Ușa se deschise din nou.

- Îmi pare rău să vă întrerup, domnule, spuse Harlan. Dar m-am gândit că este bine să vă reamintesc de Balul anual de caritate al Crystal Ball din seara aceasta.

- Nenorocita aia de colectare de fonduri. Uitasem de ea. Mulțumesc, Harlan.

- Și a mai fost un telefon de la domnul Burns.

- I-ai spus din nou că nu sunt disponibil? Întrebă Fontana.

- Da, domnule.

- Mulțumesc.

Ușa se închise din nou.

Fontana ridică receptorul.

- Mai bine îi spun Sierrei despre balul de caritate.

Ray se lăsă pe spate în scaun, părând amuzat.

- Vrei să spui că încă nu știe?
- Nu e ca și când nu aș fi avut alte câteva lucruri în minte. Formă numărul Sierrei.

Ray se uită în tavan.

- Am senzația că în curând va deveni destul de urât.
- Despre ce dracu' vorbești?
- Nu poți să arunci așa o bombă unei femei. Ray se uită la ceas. Nu când are numai câteva ore să se ducă

la cumpărături.

- Nu văd nicio problemă majoră aici. Este doar o petrecere prețioasă.
- Evident că mai ai de învățat multe despre căsătorie, spuse Ray.
- Și tu ești expert? Nu ai fost niciodată căsătorit.
- Măcar eu am avut bunul simț de a-mi recunoaște lipsa de experiență și să îmi cumpăr un manual despre

subiect.

Fontana se uită la el.

- Există un manual?
- *Zece pași spre Sfânta Căsătorie: Secretele unui pețitor de profesie*, de Celinda Ingram.
- Nu-mi spune că citești o carte despre cum să te căsătorești.
- Mi-am cumpărat una în dimineața asta.
- Ce dracu' să faci cu ea? întrebă Fontana.
- Pentru că o mai citește și Kay. Mi-am imaginat că este o cale bună de a fi cu un pas înainte.
- La dracu'! Nu poți fi serios. Nu se întâmplă atât de repede.

Ray își desfăcu mâinile.

- Spune bărbatul care s-a căsătorit la câteva ore după ce a cunoscut-o pe doamnă.
- Înainte să se gândească la un răspuns rațional la această remarcă, Sierra răspunse.
- Alo? Vocea ei părea distrasă.

Auzi pe fundal zgomotele specifice traficului.

- Unde ești?
- În mașină. Simon l-a găsit pe Hank. Mă duc să mă întâlnesc cu el.
- O senzație ciudată îi explodează în stomac. Nu panică, nu tocmai, dar ceva foarte aproape de aceasta.

- Nu, spuse el. Cu un efort supraomenesc, reuși să își mențină vocea calmă și sub control. Nu te duci nicăieri.

Se lăsă o tăcere scurtă, fragilă.

- Voi pretinde că nu am auzit asta, spuse încet Sierra.
- Nu avea nevoie de sprâncenele ridicate ale lui Ray ca să își dea seama că nu se descurca prea bine.
- Ascultă-mă cu atenție, Sierra. Nu vreau să te întâlnești singură cu Hank.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- Cred că Jake Tanner a fost implicat în ceva foarte ciudat și nu vreau să ajungi și tu în aceeași gaură de pufos. Ai înțeles?

- Ai găsit ceva? întrebă ea repede.
- Este vorba mai degrabă despre ce nu am găsit Uite, unde ar trebui să te întâlnești cu Hank?
- East Wall Street Locul se numește taverna Firewall.
- La dracu'! Cred că îți vei găsi drumul spre Firewall. Din toate dărâmăturile din Cartier, l-ai ales tocmai pe acesta ca să te duci singură.

- Acum ce mai este? întrebă Sierra, părând uimită.
- Nu te duce acolo fără mine, spuse el, păstrându-și vocea egală.
- De ce nu?

- Este o speluncă.
- Este în regulă. Frecventez speluncile.
- Nu ca Firewall. Ai grijă, Sierra. Repet, nu intra în Firewall fără mine.

- Știi, Fontana, chiar trebuie să avem o mică discuție în curând. Doar pentru că ești soțul meu pentru o vreme, asta nu îți dă dreptul să îmi comanzi ca și cum aș fi unul dintre vânătorii tăi.

Ei bine, măcar se referise la el ca la soțul ei, nu ca la un partener de investigații. El își înghiți cuvintele.

- *Te rog* să nu intri în tavernă până când nu ajung acolo. Nu este doar o altă speluncă din Cartier. Se știe că, atunci când afacerile cu droguri nu au mers pe acolo, oamenii au dispărut în catacombe sau au fost atinși permanent de fantome. Ultima oară am auzit că jurnaliștii nu aveau niciun fel de imunitate în fața unei arme sau a unei fantome.

Ea expiră ușor.

- Bine, acestea sunt motive bune, logice, pentru a aștepta. Ne întâlnim în față la Firewall.

El își permise să respire din nou.

- Încă un lucru.

- Dacă este un alt avertisment în legătură cu Firewall, am înțeles deja.

- Nu este vorba de Firewall. Era în picioare, luându-și haina neagră din cuierul de pe perete. De dimineață am uitat să îți spun că în seara asta avem un angajament social.

- Ce fel de angajament social? Familia ta?

- Nu am familie, îți amintești?

- Nu mi-ai spus niciodată asta. Știu că părinții tăi nu s-au căsătorit niciodată, dar asta nu înseamnă neapărat că nu ai familie.

- În cazul meu, asta înseamnă. Angajamentul social despre care vorbesc este Balul anual de caritate din Crystal City. Șeful Breslei participă întotdeauna la el. Am nevoie de o însoțitoare. Având în vedere situația prezentă, ești tu.

- Glumești? Părea îngrozită. Nu pot să merg la Balul de caritate cu tine.

El se încruntă și îndepărtă puțin receptorul de ureche. Observă că Ray zâmbea.

- De ce nu ? întrebă el cu prudență.

- Pentru a merge la un bal ai nevoie de o rochie de bal. În garderoba mea nu am așa ceva. Nu m-am gândit că voi avea nevoie de așa ceva în Crystal.

- Și? Mergi la cumpărături în după amiaza asta. Breasla se va ocupa de factură.

Ray îi făcu cu ochiul.

- La dracu', Fontana, spuse Sierra încordată. Nu poți să arunci chestia asta unei femei pur și simplu...

De nicăieri, îl lovi inspirația.

- Donovan Corley va fi acolo, spuse el.

- Corley? Interesul subit luă locul supărării din vocea ei. Vorbim despre același Corley care este CEO al Underworld Exploration?

- Același.

- Mă vei prezenta?

- Sigur.

- Atunci rămâne stabilit

El termină convorbirea și îi aruncă lui Ray un zâmbet satisfăcut

- Învăț repede, spuse el.

Capitolul 51

Simțurile ei psi țipau puternic un avertisment când ea intră pe ușă. Nu că ar fi avut nevoie de aptitudinile ei intuitive pentru a ști că Firewall este genul de loc care făcea ca faima barurilor pentru vânători să nu fie tocmai bună, își spuse Sierra. A avea îndoieli că până și cei mai mari căutători de senzații tari ar programa o seară de petrecere aici. Întunecat, ponosit și puțind a băutură stătută, mirosea foarte asemănător cu aleea care devenise locuința lui Jake și a lui Hank.

Energia înconjurătoare de subteran era foarte puternică. Fontana avea dreptate; acest local cu siguranță era printre cele mai sordide văgăuni. Nu avea nicio îndoială că el avusese dreptate și despre traficul de droguri care probabil avea loc la subsol.

Cu excepția a doi indivizi cu înfățișare dură, îmbrăcați în kaki spălăcit și piele uzată, locul era aproape gol. Barmanul le aruncă Sierrei și lui Fontana o privire aspră.

- Am senzația că servirea nu este prea bună aici, spuse încet Sierra.

- Este în regulă, spuse Fontana. Nu intenționez să las bacșiș. O luă de braț în maniera unui proprietar. El este Hank?

Ea scrută întunericul. În capătul celălalt al camerei era o siluetă așezată în umbră.

- Da, așa cred.

- Continuă să mergi.

Așa făcu, dar nu era ușor. Intuiția urla la ea să se întoarcă și să o ia la fugă. Singurul lucru care o făcea să meargă înainte era faptul că știa că Fontana era alături de ea.

Nici Elvis nu era mai fericit. Mârâia ușor, nu prea de bine, și blana îi era netedă. A doua pereche de ochi apăruse și ea.

Unul dintre bărbați îi aruncă Sierrei o privire de evaluare și lacomă.

- Măi, măi, Chuck, uite cine tocmai a intrat. Cam stilată pentru partea asta de oraș, nu-i așa?

Era evident că cei doi nu citiseră ziarele și nu se uitaseră la televizor, își spuse Sierra. Nu îl recunoscuseră pe Fontana.

- Cred că ceea ce avem aici este un cuplu drăguț din partea bună a orașului, care s-a rătăcit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, spuse cel de-al doilea bărbat. Când se uită lacom, își arătă dinții destul de stricați.

Tovarășul lui râse zgomotos la această remarcă spirituală.

- Pariez că fermecătoarea doamnă ar fi foarte drăguță cu noi dacă mai întâi i-am face vreo două favoruri.

- Ce fel de favoruri ai în minte, Chuck?

- Cred că mai întâi ar trebui să îl ardem pe tipul în costum. Să îl învățăm care este treaba cu manierele. Țsta este bar de vânători. Străinii nu sunt bineveniți. Apoi o să prăjim șobolanul de pe umărul doamnei. Este o chestiune de control al ciumei.

- Cum spui tu, Chuck. Primul bărbat se ridică în picioare. Pași direct în fața Sierrei. Pun pariu că ai venit aici ca să te distrezi, nu-i așa, iubito? Chuck și cu mine vom fi bucuroși să facem asta. Nu-i așa, Chuck?

- Poți să fii sigur, aprobă Chuck.

Și el se ridicase în picioare. Începu să meargă în cerc, trecând în spatele lui Fontana.

- Ai grijă de Elvis, îi spuse Fontana încet Sierrei. Nu vreau să fie rănit.

Sierra îl prinse pe Elvis cu ambele mâini și îl strânse tare la piept. Elvis se foi neliniștit, dar ea nu îi dădu drumul. Fontana se uită spre cei doi bărbați.

- Nu vom sta mult Dacă sunteți inteligenți, veți sta la masă, vă veți termina berile și ne veți lăsa în pace.

Bărbatul care încerca să ajungă în spatele lui Fontana rânji, arătându-și din nou dinții săi foarte stricați.

- Putem întotdeauna să bem bere. În acest moment, doamna pare mai apetisantă. Nu-i așa, Joe?

- Cu siguranță că da, aprobă Joe. O dau eu la o parte din drum. Nu vrem să fie prăjită în timp ce te ocupi de costum.

Se întinse să apuce brațul Sierrei. Elvis mârâi, arătând propriul șir impresionant de dinți. Spre deosebire de cei ai vânătorilor, ai lui erau în stare excelentă. Joe își retrase imediat mâna, înroșindu-se de furie.

- O să îi rup gâtul, jură el, retrăgându-se la o distanță sigură

- Nu este o idee prea bună, spuse Fontana, cu voce calmă și numai ușor iritată.

- Cu siguranță nu este o idee prea bună pentru tine, fu de acord Joe.

Foc de culoare acidă verde izbucni. Două fantome se conturară imediat din energia grea extraterestră care umplea atmosfera tavernei, una în fața și una în spatele lui Fontana

Și mai multă energie se răsucea în spațiul întunecat. Un râu care fremăta, învolburat de energie de culoarea miezului nopții luă formă imediat. Alcătui o bulboană abia vizibilă care scânteia cu putere în întuneric. Cea mai apropiată fantomă verde fu absorbită de ea și dispăru. A doua dispăru și ea la fel de repede.

Cei doi vânători încă mai încercau să accepte ideea că fantele lor încetaseră să mai existe când Chuck își dădu seama că undele întunecate de energie psi se îndreptau spre el.

Țipă și alergă spre ușa din față. Lumina întunecată îl urmări, atingându-l foarte ușor. El se prăbuși pe podea, fără cunoștință.

Râul de noapte se întoarse spre Joe.

- Nu! Joe își ridică ambele mâini într-o încercare inutilă de a ține la distanță energia neagră. *Nu!*

Dar era cu spatele spre bar. Nu avea unde să fugă. Unda neagră îl atinse ușor. Sări ca o paiată manevrată cu sfori și apoi se întinse pe podea.

Întinericul dispăruse. Fontana se uită spre barman, care părea să fi înghețat.

- Vor mai fi și alte obiecții aduse prezenței noastre în acest loc? întrebă Fontana politicos.

Bărbatul scutură din cap.

- Nu. Ești noul șef al Breslei, nu?

- Da.

Barmanul aprobă.

- Așa mă gândeam și eu. Ți-am văzut fotografia din *Cortină* în dimineața asta. Chuck și Joe nu prea citesc ziarele. Vor fi bine sau trebuie să îi arunc în catacombe?

- Se vor trezi în două ore, spuse Fontana. Dar s-ar putea să nu se simtă prea vioi.

- Nu este problema mea. Ai aruncat pe ei lumină neagră, nu?

- Ești un fost om al Breslei? îl întrebă în schimb Fontana.

- La dracu', sigur.

- Atunci știi că, oficial vorbind, nu există alt fel de energie disonantă cu excepția luminii verzi.

- Corect. Am înțeles. Să vă aduc o bere?

- Nu, mulțumesc, răspunse Fontana. Nu vom sta prea mult.

O trase pe Sierra peste forma nemișcată a lui Joe. Ea tremura, ca reacție la violență. Adrenalină, își spuse ea. Cu toate acestea, Elvis era din nou foarte pufos. Doar ochii lui pentru zi erau vizibili prin blana umflată.

Hank era încă în separeul din capăt, cu ochii încețoșați, ca o mică stană de piatră. Ambele lui mâini erau strânse în jurul unei sticle de Green Ruin.

Simțind panica numai parțial domolită de alcool, Sierra îi vorbi cu blândețe.

- Hank? Alunecă pe bancheta din fața lui. Te simți bine? Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

- Ce cauți aici? întrebă Hank, dar atenția lui se îndreptă spre Fontana. Asta era lumina neagră, nu?

Fontana se așază alături de Sierra.

- Numele meu este Fontana.

- Da, te-am recunoscut înainte să folosești energia neagră. Ești noul șef al Breslei. Ce vrei de la mine? M-am retras.

- Vreau de la tine informații, spuse Fontana.

Privirea lui Hank se îndreptă spre cei doi bărbați de pe podea.

- Nu știu nimic.

- Știm că Jake a dispărut, spuse Sierra.

Hank își umezi buzele și respiră tremurat.

- Este vorba despre ceea ce s-a întâmplat cu Jake?

- Da, spuse ea. Tu ai văzut ce s-a întâmplat cu el, nu-i așa?

- Dormeam din cauza băuturii. Hank își trecu dosul unei mâini peste gură. Nu știu ce am văzut.

- Te rog, spune-ne, îi ceru ea.

Hank se scufundă în sine, părând mult mai bătrân.

- Nu m-ați crede dacă v-aș spune. Elvis sări de pe umărul Sierrei. Țopâi și se undui pe masă și se opri pe labele din spate în fața lui Hank.

O parte din tensiunea lui Hank păru să se calmeze.

- Hei, uite, un pufos mic. Ce faci? Îl mângâie pe Elvis. Elvis mormăi un salut. Hank păru să se mai relaxeze puțin.

- Spune-ne ce s-a întâmplat cu Jake Tanner, îi ordonă încet Fontana.

Hank își intensifică strânsoarea mâinii pe sticlă.

- Dacă vă spun ce am văzut noaptea trecută, vă veți imagina că am fost ars. Mai luă o înghițitură de Green Ruin și lăsă jos sticla. Vă spun chiar acum, nu merg la niciun spital. Mai degrabă mă întorc în tunele și încep să merg fără chihlimbar.

Cu alte cuvinte, mai degrabă s-ar sinucide, își spuse Sierra. Se întinse și îl atinse pe mână.

- Nimeni nu te va sili să mergi la spital, Hank, spuse ea. Te rog, spune-ne ce s-a întâmplat cu Jake. Ai văzut ceva, nu?

Hank o fixă cu o privire amară, bântuită.

- Vrei să știi ce s-a întâmplat cu Jake? L-au luat extraterestrii, asta s-a întâmplat.

Capitolul 54

Fontana o urmă în apartamentul ei pentru că era mai aproape și pentru că aveau nevoie de un loc unde să vorbească în liniște.

- Bine, să vedem ce avem, spuse ea, lăsându-și geanta și haina pe masa din hol.

El o urmă în bucătărie. Elvis era deja acolo. Își luase locul său din fața frigiderului.

- Nu avem nimic altceva în afară de fanteziile Green Ruin ale unui prăjit, spuse Fontana. Se sprijini de masă, cu brațele încrucișate, și o privi cum deschide frigiderul. Creaturi cu cap de pește care alcătuiesc o undă gigantică de energie ultravioletă,

- Hank a văzut ceva. Scoase din frigider o bucată de pâine și un borcan cu unt de arahide. Sunt de acord că amintirile lui sunt afectate de băutură, dar orice a fost ceea ce a văzut, l-a speriat de moarte noaptea trecută.

- Extraterestri, se strâmbă Fontana.

- A fost foarte coerent despre faptul că lumina ultravioletă nu pulsa și că ardea la fel ca energia fantomatică verde. A spus că era stabilă, așa cum este un fascicul luminos al lanternei, până când o miști.

- Energia disonantă este foarte instabilă. întotdeauna pulsează și pâlpâie. Fontana făcu o pauză. Poate că ceea ce a văzut el nu era lumină disonantă.

- A spus că aproape că a simțit-o, îți amintești? Era sigur că era energie disonantă, numai că nu din cea obișnuită întinse unul pe două felii de pâine. Poate că Hank este distrus, dar a lucrat în tunele mai mulți ani. Cunoaște energia fantomatică.

- Crezi că ne-a spus adevărul?

- Cu siguranță. Cel puțin ne-a spus ceea ce crede că este adevărat.

Fontana își frecă bărbia, cu ochii strânși.

- Nu am auzit niciodată de energie disonantă ultravioletă.

Ea puse înapoi capacul borcanului de unt și luă o banană galbenă și umflată dintr-un coș.

- Până când te-am întâlnit pe tine, nu am știut că există ceva ca lumina neagră.

- Pentru că ești civil, spuse el. Sunt o mulțime de lucruri pe care civilii nu le știu, care se întâmplă în subteran.

Ea îi aruncă un zâmbet de încurajare și începu să desfacă banana.

- Asta pentru că Breslelor le place să păstreze secrete. Păi, asta este treaba cu secretele, domnule șef al Breslei. Nu le poți păstra pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, întotdeauna există o scurgere.

- Și există un mod destul de sigur pentru a te ocupa de o astfel de scurgere.

Ea înțepeni, cu ochii mari de teamă.

- Doamne Sfinte. Crezi că cineva l-a omorât pe Jake? Poate că a fost ucis pentru că a vorbit cu mine despre zvonurile legate de laboratorul extraterestru.

Vinovăția și teama din ochii ei îl deranjau. Ocoli masa și o prinse cu putere de umeri.

- Nu știm cu siguranță decât că Jake a dispărut, probabil din același motiv pentru care au dispărut de pe străzi ceilalți vânători. Orice s-ar întâmpla, a început înainte de a scrie tu să reportajele despre laboratorul secret, îți amintești?

Ea se relaxa puțin.

- Da.

- Asta înseamnă că nimic din ceea ce se întâmplă nu este din cauzata.

- Dar ce se întâmplă? șopti ea.

- Încă nu știu, dar cred că totul se apropie de ceva ce s-a întâmplat cu șase luni în urmă.

- De unde știi asta? întrebă ea cu nerăbdare.

- Înregistrările lui Jake, care priveau activitatea lui în cadrul Breslei în ultimele șase luni, au dispărut. Cred că cineva, este posibil să fi fost Jenner, a vrut să fie sigur că acestea dispar.

- Asta era cam prin vremea în care am venit să lucrez la *Cortină*, spuse ea. La scurt timp după asta, am aflat zvonuri despre afacerile Underground Exploration cu Breasla. Două luni mai târziu am auzit despre primele povești cu oameni rară casă din Cartier care au fost răpiți de extraterestri. Dădu sandvișul cu unt și banane lui Elvis. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Jake.

- Da.

- Vreau să i se facă dreptate, lui și tuturor celor care au dispărut.

- Vom ajunge și acolo.

- Este atât de nedrept. Își șterse ochii cu un șervețel. Era doar un vânător retras care încerca să supraviețuiască. Îi plăcea să facă lucruri în miniatură pentru Elvis. Cred că ar fi putut avea o viață dacă Breasla nu l-ar fi abandonat în stradă.

Fontana nu spuse nimic. Dintr-odată, Sierra lăsă jos șervețelul.

- Sfinte Doamne! Extraterestrii.

- Nu și tu. Am destule probleme pe cap. Dacă îmi vei spune că tu chiar crezi că extraterestrii s-au întors pe Harmony...

Expresia ei sclipea de interes.

- I-am văzut.

- Ce?

Ea aruncă șervețelul pe masă și ieși în grabă din bucătărie. Merse în holul mic din față. Când se întoarse, văzu că avea în mână carnețelul ei. Îl deschise repede.

- Asta este imaginea extraterestrilor mișcându-se în spatele undei ultraviolete pe care l-ai rugat pe Hank să o deseneze, spuse ea.

Desfăcu schița și o așeză pe masă. Două linii divergente paralele indicau unda de energie. Mai erau și două siluete drepte care reprezentau extraterestrii.

- Ce-i cu ea? întrebă el.

- Capetele extraterestrilor. Practic strălucea de emoție. De ce îți amintesc?

El cercetă formele globulare, ușor alungite.

- Capete de pește?

- Mie nu mi se pare, spuse ea.

El se uită în sus, conștient de energia care pulsa în aerul din jurul ei.

- Ce?

- Căști de motocicliști, spuse ea.

Capitolul 55

Kay se uita fix, cu ochii holbați și limba scoasă de un

- Te duci la Balul Crystal în seara asta? Cu Fontana?

- Păi, doar nu mă duceam singură, spuse Sierra. Se sprijini de colțul biroului dezordonat al lui Kay. Redacția era cu totul a lor. Matt urmărea o poveste despre un star detonator despre care se zvonea că încearcă, pentru a douăzecea oară, să scape de droguri internându-se într-o instituție.

Runtley era în biroul lui, iar Phil era la baie. Toți ceilalți erau la masă.

- Bine, sunt foarte impresionată, spuse Kay. Este senzațional. Toată lumea care este cineva în Crystal va fi acolo. Gândește-te-te numai, vei fi tovarășă la cataramă cu cele mai importante și mai influente personaje din oraș.

- Pentru mine nu va fi un eveniment social. Este strict legat de afaceri. Donovan Corley va fi acolo. Fontana mi-a promis că ne va face cunoștință. Cu puțin noroc, voi reuși să îi strecor vreo două întrebări despre afacerile pe care UEX le încheie cu Breasla.

- Oh, asta ar pica tocmai ca un șobolan în vasul cu puncti. Sierra, Balul Crystal este *evenimentul* social al anului. Nu poți pur și simplu să dai buzna acolo și săpui la foc mic oameni puternici cum este Corley în timp ce aceștia se îmbuibă cu șampanie.

- De ce nu? De la început am avut o bănuială că acest Corley și compania lui sunt oarecum implicați în trafic de esență.

- Așa? De ce?

- Sunt vreo două motive. Mai întâi, toate negocierile profitabile pe care UEX le-a încheiat cu Breasla.

- Și ce dacă? Multe companii mari au contracte drăguțe. Este de înțeles că, dacă vrei să extragi resurse valoroase din subteran, trebuie să acorzi Breslei oarece acțiune. Acest lucru este valabil pentru toate organizațiile, nu numai pentru Breasla din Crystal.

- În al doilea rând, continuă Sierra, rară ezitare, esența a ajuns pe străzi la câteva săptămâni după ce UEX a oprit brusc ceea ce se presupunea a fi cea mai mare explorare temerară în pădurea tropicală. Nu cred că este vorba de o coincidență.

- Încă mai crezi că este o conspirație, nu-i așa?

- Da, cred.

- Uite ce, chiar dacă ai o breșă spre Corley în seara asta, doar nu crezi că ți se va confesa că este un baron al drogurilor, nu?

- Vreau să îi văd reacția când îi pun câteva întrebări.

- Dacă așa fi în locul tău, mi-aș face griji despre cum să mă îmbrac, spuse Kay. Nu poți să te îmbraci cu un costum de birou și cu o pereche de balerini. Ești nevasta lui Fontana. Ai responsabilitatea de a arăta *bine*.

- Îmi dau seama de acest lucru. Am dat un telefon de urgență la o anumită zână și ea mi-a sărit în ajutor.

- Acum ai o zână?

- Verișoara mea, Tamsyn. Ea este modista familiei. Locuiește în Cadence, dar știe unde trebuie să faci cumpărături în fiecare oraș-stat. Mi-a dat numele unui magazin pe Amber Lane și a dat un telefon. Se presupune că trebuie să întreb de Doris.

- Amber Lane? Abia dacă îmi permit să parchez pe strada asta, ce să mai spun despre a cumpăra de acolo.

- Fontana spune că Breasla se va ocupa de factură. Cheltuieli de protocol.

- Crezi că Fontana știe cât de scumpe sunt lucrurile de pe Amber Lane?

Sierra zâmbi.

- Mă îndoiesc.

- O, mda, respiră Kay, este prea tare pentru a spune în cuvinte.

Runtley își vârî capul lucios pe ușă.

- Ce se întâmplă aici?

- Sierra merge la cumpărături, spuse Kay. Previzibil, Runtley căpătă o nuanță puternică de roșu.

- Nu-mi plătesc reporterii să meargă la cumpărături în toiu zilei

- Trebuie să cumpăr o rochie pentru diseara, îi explică Sierra răbdătoare. Se pare că mă duc la Balul Crystal.

Ochii lui Runtley sclipiră.

- Fontana ți-a făcut rost de invitație pentru presă?

- Păi, de fapt merg ca soția lui.

- Oh, da, corect, spuse Runtley. Tot uit asta. Vreau fotografii.

Phil se apropia țopăind din direcția toaletei.

- Ce se întâmplă?

- Îți spun eu ce se întâmplă, spuse Runtley, jubilând triumfător. *Cortina* se va ocupa de Balul Crystal. Tu ești fotograf oficial.

- Ho-ho, spuse Phil. Ca la un ziar adevărat, hm?

Capitolul 56

Pavilion Crystal era un tribut la superlativ al forțelor îngemănate ale exuberanței arhitecturale și sprijinului financiar generos al celor mai bogați și mai puternici cetățeni ai orașului, oameni de afaceri și organizații. Interiorul sălii imense de bal era o fantezie sclipitoare, decadentă, de pereți acoperiți cu oglinzi lucitoare și podele de marmură și chihlimbar. O cupolă de sticlă se înălța deasupra capetelor. Nenumăratele lumini ale unei duzini de candelabre masive iluminau mulțimea luxos îmbrăcată.

Sierra se opri în holul din fața toaletei. Rochia ei era o coloană înșelător de simplă, de culoare verde închis, care curgea de la gât până la glezne, un exemplu perfect de eleganță declarată. Un aranjament ingenios de pliuri ascunse și o despicănire discretă îi confereau libertate de mișcare. La vedere era exact suprafața necesară de piele. Persoana de contact a lui Tamsyn, Doris, nu o dezamăgise.

Era o McIntyre. Din cauza poziției familiei sale în Resonance, participase de-a lungul anilor la multe evenimente sociale. Știa cum să se îmbrace pentru astfel de ocazii, așa că nu fusese îngrijorată că își va face apariția într-o rochie nepotrivită. Dar, din motive pe care nu și le putea explica - sau pe care poate că nu dorea să le disece prea mult -, voia ca Fontana să fie mândru. Șefii Breslelor aveau întotdeauna o relație instabilă cu partea de sus a societății. Unii dintre ei, cum fusese Jenner, își meritau reputațiile dezgustătoare. Dar intuiția ei îi spunea că Fontana era un om bun. Merita respectul egalilor lui din Crystal.

Îl zări la mică distanță de ea, așteptând-o. Vorbea cu un bărbat foarte bine îmbrăcat, cu o înfățișare distinsă, înjur de patruzeci de ani. Donovan Corley avea o frumusețe și mai aristocrată în persoană decât în fotografiile din ziare sau la știrile de seara. De la urmele discrete de aur ale butonilor până la aerul de siguranță profundă, practic striga că are bani. Corley își știa locul în ierarhia societății: în vârf.

Fontana era de un contrast fascinant. Hainele lui de seară, formale, de culoare neagră cu chihlimbar, aveau o croială la fel de scumpă ca a lui Corley. Smochingul său ar fi putut la fel de bine să provină din același magazin exclusivist. Cu toate acestea, îl făcea să pară mai degrabă ca un asasin bine îmbrăcat, și nu un membru delicat, răsfățat al societății elitiste.

În acel moment, el se uită spre ușă și o văzu. Îi zâmbi; un zâmbet intim, posesiv, complet masculin, de apreciere și mândrie senzuală.

Dintr-odată, ea se simți luminoasă, frumoasă și foarte feminină. Șampania părea să îi plutească prin vene. Merse spre el cu o senzație de emoție crescândă. Când se apropie, el întinse mâna să o tragă și mai aproape.

- Sierra, da-mi voie să ți-l prezint pe Donovan Corley, spuse el. Donovan, soția mea, Sierra.

- Este o plăcere, Sierra, spuse Donovan cu o voce voalată, cu accent al școlii pregătitoare.

I-ar fi iertat accentul dacă nu l-ar fi apăsător intenționat. Jocul acesta era pentru doi.

- Bună seara, spuse ea rece, lăsând propria educație șlefuită să străbată din cuvinte. Știa că părinții și frații ei ar fi murmurat dezaprobată dacă ar fi auzit-o. Așteptam cu nerăbdare să vă cunosc. Vă simțiți bine?

Nu avea nevoie de intuiția ei psihică pentru a ști că reușise să îl tulbure pe Donovan.

Văzu cu coada ochiului cum gura lui Fontana se strâmba. Bău puțină șampanie pentru a-și îndepărta zâmbetul.

Donovan își reveni imediat

- Mă distrez la fel de bine cum am făcut-o și anul trecut, și cu un an înainte de acesta, spuse el, injectând un umor sec în tonul său atât de culturalizat. Ce se poate spune despre Balul Crystal? Este ceea ce este.

- Foarte adevărat. Își vârî mâna sub brațul lui Fontana. Astfel de evenimente au o oarecare asemănare între ele, nu-i așa? Tata se plânge în fiecare an când mama îl târâște la runda obișnuită de licitații de caritate și de străngeri de fonduri.

Ochii lui Donovan se încordară puțin la capete.

- Părinții tăi locuiesc aici, în Crystal?

- Nu, în Resonance.

- Știi o mulțime de oameni în Resonance, spuse Donovan. Și McIntyre este un nume destul de comun.

Ea zâmbi și nu spuse nimic. Donovan se încruntă.

- Bănuiesc că nu este nicio legătură între Jason McIntyre de la McIntyre Industries?

- Tata.

- Înțeleg. Donovan aruncă o privire scurtă spre Fontana. Apoi își concentra atenția asupra Sierrei. Scuzele mele. Am avut impresia că ești Sierra McIntyre care lucrează la *Cortină*?

- Îmi cunoașteți articolele. Sunt flatată. Îi aruncă cel mai strălucitor zâmbet

- Fără supărare, dar nu ești ceea ce mă așteptam.

- Mi se spune des.

Îl credea. Cu siguranță nu se așteptase ca Fontana să se căsătorească cu fiica unui membru din propria clasă socială. Dar își dădea seama că se acomoda repede, asimilând-o unei alte categorii familiare, aceea a unei

femei superficiale, fade, egoiste, crescute cu prea mulți bani și indulgență și care decisese să se distreze cu o farsă de carieră și un iubit senzațional, periculos. Nu era o specie tocmai neobișnuită în lumea lui.

- Tu, pe de altă parte, ești exact așa cum mă așteptam să fii, spuse ea liniștit. Vrei să comentezi zvonurile potrivit cărora compania ta a descoperit un laborator extraterestru în junglă?

Pentru o clipă, Corley pur și simplu rămase împietrit. Apoi țâșni furia din el. Din nefericire, la fel făcu și intuiția ei, avertizând-o că se înșelase. Ura când se întâmpla asta.

- Zvonul acesta ridicol, complet nefondat a fost început de ziarul tău, lătră el încet. Cred că avocații noștri ne-au prezentat foarte clar poziția.

- Da, așa au făcut, spuse Sierra. Și îmi cer scuze pentru neînțelegere. Totuși, având în vedere legăturile foarte strânse ale UEX cu fostul șef al Breslei Crystal, sunt sigură că îți dai seama cum au putut apare astfel de speculații.

- Nu cred că voi onora asta cu un răspuns, spuse el cu răceală. Vă rog să mă scuzați, mă duc să mă alătur soției mele.

Se întoarse pe călcâie și merse prin mulțime. Fontana își ridică o sprânceană.

- Știi, mă descurcam destul de bine cu Corley până când ai apărut tu. Care este secretul tău de reușești să enervezi oamenii?

- Este un talent.

El smulse un pahar de șampanie de pe o tavă din apropiere.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Nu-mi spune asta. El îi dădu șampania. Zvâcneai de entuziasm când i-ai cerut lui Corley să comenteze.

Dar, imediat ce a negat zvonul despre laboratorul secret, semănai cu un copil care tocmai și-a deschis cadoul de ziua lui și a găsit o pereche de șosete.

Ea strâmbă din nas.

-Trist, dar nu cred că este implicat în conspirație.

- Nu-mi spune că l-ai crezut.

- Ba da, l-am crezut.

Fontana se întoarse gânditor.

- De ce?

- Este doar o senzație, spuse ea repede. *Același motiv care îmi spune că nu ești implicat nici tu*, își spuse ea.

În spatele ei vorbi un bărbat.

- Bună seara, Fontana. Felicitări pentru căsătoria ta. Sper că îmi vei face cunoștință cu noua ta soție?

Valul imediat de întuneric, energie amenințătoare apărură de nicăieri, arzându-i simțurile. Pentru câteva clipe, camera strălucitoare se înnegura în jurul ei. Se clătina puțin. Avusese aptitudinile sale toată viața, dar niciodată nu experimentase o reacție de acest fel. Era ca și cum cineva o închisese dintr-odată într-un spațiu închis; un sicriu, de exemplu.

Respiră.

Îngrozită că și-ar putea pierde echilibrul, se agăță foarte tare de brațul lui Fontana cu mâna liberă. Degetele lui se strânsură imediat în jurul degetelor ei, liniștind-o.

Ea îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare și apoi se întoarse ușor să-l înfrunte pe noul venit, dându-și timpul necesar pentru a afișa un zâmbet politic.

- Sierra, el este Troy Patterson, spuse el. Troy este un membru al Consiliului Breslei, după cum sunt sigur că știi deja.

Numai anii întregi de exersare a felului cum să își controleze aptitudinile au salvat-o de la fugă, urlând, spre cea mai apropiată ieșire. Cu siguranță, Troy Patterson nu arăta ca un bărbat care are în minte o crimă premeditată. Era frumos, în genul superficial al starurilor de cinema; înalt, zvelt, cu bărbie pătrată, zâmbetul lui fiind la intersecția dintre sexi și fermecător. Oasele feței, înalte și bine definite, îi puneau în evidență ochii de culoare gri.

- O plăcere, șopti ea.

Mamă, ar trebui să fii mândră. Toții anii aceia de bune maniere nenorocite pe care le-ai transmis odraslelor tale tocmai dau roade.

- Putem îndrăzni să sperăm că articolele *Cortinei* despre Breaslă vor deveni ceva mai pozitive, acum, că ești soția unui șef de Breaslă? întrebă Troy. Zâmbetul îndatoritor înfrumuseța întunericul de dincolo.

Ea reuși să își păstreze zâmbetul la locul lui.

- Trebuie să recunosc că am căpătat noi perspective asupra oigariizației.

- Mă bucur să aud asta, spuse Troy. Fontana se mișcă ușor.

- Te rog să ne scuzi, vreau să dansez cu soția mea.

- Desigur. Troy făcu un semn grațios cu capul spre Sierra. Bine ai venit în familia Breslei, Sierra.

O străbătu un fior de gheață, lăsându-i toate simțurile încordate. Era o veche zicală care descria perfect această senzație: *Ca și cum cineva tocmai a pășit spre mormântul meu.* Dar, în acest caz, mormântul menționat nu era al ei.

Fontana o conduse prin mulțime. Ea nu se opuse, dar nu avea chef de dans. Ceea ce dorea cu adevărat să facă era să se întoarcă la toaletă și să vomite. Dar acest lucru ar fi putut stârni bârfe. *Soția șefului Breslei este bolnavă la Bal. Însărcinată? Sfânta Căsătorie pe agenda lui Fontana?*

Din fericire, se cânta o melodie lentă care nu necesita mișcări complicate. În acest moment nu s-ar fi descurcat cu un tangou.

Fontana o strânse în brațe și o ghidă în meandrele dansului.

- Ești bine? o întrebă el.

- Da. Respiră adânc și se sili să pară ca o mireasă fericită. De când îl știi pe Troy Patterson?

- Jenner l-a numit în Consiliu în urmă cu un an. Înainte de asta, a fost în cadrul unei alte Bresle, mai mici.

De ce?

- Pentru că sunt destul de sigură că vrea să te omoare.

Capitolul 59

- Cum de ai știut? întrebă Fontana. Părea interesat, nu alarmat

Nu era tocmai reacția pe care o așteptase. Se uită la el, înspăimântată.

- Știi că vrea să te omoare? reuși ea să spună într-un final cu o voce abia șoptită.

- Hai să spunem că știu că nu este nebun după mine. Zâmbi. Oamenii vor crede că ne certăm.

- Ce se întâmplă, Fontana?

- Patterson a fost de la început omul lui Jenner. Sunt aproape sigur că a fost implicat în planul lui Jenner, oricare ar fi acesta.

- Dar mi-ai spus că toți membri Consiliului au votat pentru a-ți permite să lupți în duel cu Jenner. Asta înseamnă că și Patterson a fost de acord.

- Umblau zvonuri despre faptul că Jenner, prin corupția lui, începea să provoace degradări organizației.

- Vrei să spui că de fapt Consiliul chiar mi-a luat în serios articolele? întrebă ea încântată.

- Tu și ziarul tău erați considerați niște dureri de cap. Ceea ce a îngrijorat cu adevărat Consiliul a fost faptul că în final Camera va verifica bârfele.

- O! Cam atât despre articolele ei de investigație.

- Toată lumea știa că trebuie să scăpăm de Jenner. Oricare membru al Consiliului care ar fi încercat să îl apere ar fi riscat să fie privit drept corupt, la fel ca Jenner.

- Cu alte cuvinte, Patterson l-a împins pe tovarășul lui, Jenner, sub roțile mașinii.

- Păi, sigur, spuse Fontana. Așa fac bărbații ca el.

- Eu una sunt sigură că nu aș vrea să depind de Patterson dacă aș fi la strâmtoare.

- Ar lăsa un om în urmă în fața pericolului, așa este, spuse Fontana.

Ea se cutremură.

- Acum ești șeful Breslei. Nu poți scăpa de el?

- Să silești un bărbat din Consiliu să plece este aproape la fel de periculos ca eliminarea unui șef de Breaslă. Se poate face, dar aș prefera să îl am într-un loc în care îl pot urmări.

- A, da, este proverbul străvechi „Ține-ți prietenii aproape, dar dușmanii și mai aproape”.
- Pentru moment, acesta este planul. Mâna lui se strânse mai tare în josul spatelui ei, trăgând-o mai aproape. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Ce întrebare?

- Nu l-ai cunoscut pe Patterson până astă seară și abia ai schimbat câteva cuvinte cu el. Cum de ai știut că este periculos?

O tresărire de neliniște o străbătu. Știuse că se apropia. Fontana vedea prea multe. Observa micile lucruri. Totuși poate va reuși să evite.

- După cum sunt sigură că ai observat deja, spuse ea cu răceală, nu am o părere prea bună despre nimeni din Consiliul Breslei.

- Îmi pare rău, dar nu cred această explicație. Ai reacționat în prezența lui Patterson înainte chiar să îl vezi. Te țineam de braț, îți amintești? Am simțit șocul care te-a străbătut. Ai simțit ceva în legătură cu el, pe plan paranormal, nu-i așa? Ești medium.

- Spui acest lucru cu atâta ușurință. Ca și cum toată lumea ar avea ceva aptitudini psi ciudate.

- După cum aptitudinile paranormale apar în rândul populației, acest lucru s-ar putea dovedi în curând a fi adevărat.

- În general vorbind, să fii ciudat nu este un lucru bun, spuse ea crispată, mai ales când este vorba de simțurile psihice. Asta dacă nu ai observat încă.

- Spui asta cuiva care lucrează cu lumină neagră, îți amintești?

- Să lucrezi cu lumină neagră poate fi o aptitudine destul de rară și neobișnuită, dar cel puțin este o abilitate paranormală recunoscută, asociată cu energia extraterestră. Mai mult decât atât, ai nevoie de chihlimbar pentru a o folosi.

- Tu nu folosești chihlimbar.

- Nu. Ezită. Pot să îl folosesc la fel cum oricine altcineva pornește motorul unei mașini sau aprinde o lampă, dar nu am nevoie de el pentru aptitudinile mele, așa că nu îl port. Simțurile mele paranormale sunt diferite de ale tale și de ale majorității oamenilor, pentru că nu sunt legate de energia extraterestră psi sau de altceva din mediul înconjurător de pe Harmony. În familia mea, de-a lungul generațiilor, au existat mai multe feluri de aptitudini psihice. Înregistrările arată că unii dintre strămoșii mei care au trecut dincolo de Cortină le aveau.

- Care este aptitudinea ta? Un fel de intuiție la nivel ridicat?

- Da. Se încruntă. Se pare că reacționezi foarte calm la acest lucru.

- Sunt șeful Breslei. Se presupune că suntem de nemișcat.

- Mă crezi, nu-i așa?

- Da.

- O!

El zâmbi.

- La ce te așteptai?

- Mă așteptam să crezi fie că sunt puțin ciudată, fie că mă prefac.

- Așa reacționează de obicei oamenii?

- Nu îmi fac reclamă aptitudinilor mele. Din punct de vedere istoric, oamenii din familia mea au păstrat tăcerea asupra naturii lor de mediumuri.

- Dacă intuiția ta este atât de al naibii de bună, cum ai reușit să te logodești cu Pemberley?

Ea se strâmbă.

- Intuiția mea funcționează foarte bine, dar nu întotdeauna este atât de simplu să interpretezi ceva așa cum am făcut-o cu Troy Patterson. Unele lucruri, cum ar fi pericolul imediat, apar puternice și clare. Altele pot fi de nepătruns.

- Pemberley a căzut în categoria de nepătruns?

- Știam că mă vrea. Am simțit că avea nevoie de mine. Am interpretat asta ca și cum ar fi fost îndrăgostit de mine. Și, pentru că eu eram atrasă de el... își mișcă puțin mâna pe umărul lui Fontana. A fost ușor să mă conving singură că ne potrivim.

Fontana se încruntă.

- Ai spus că te dorea. Că avea nevoie de tine. Mie mi se pare că ar fi dragoste.

- Problema este că sentimentele lui Jon pentru mine erau atât de strâns legate de pasiunea lui pentru altceva, încât nu am putut face diferența. Să fiu sinceră, nici nu cred că am putut.

- Ce era acest altceva?

- Ceea ce voia Jon erau aptitudinile mele, spuse ea încet. Adevărata lui pasiune era imperiul de afaceri al familiei mele. Are probleme. Credea că mă poate folosi pentru a recăpăta controlul.

Fontana înțelegea.

- Ai fi fost soția perfectă a unui om de afaceri, spuse el. I-ai fi putut citi pe asociații lui în afaceri și competitorii. Ai fi putut să îl avertizezi că cineva acționează împotriva lui sau când cineva nu era de încredere. I-ai fi putut oferi o imagine interioară de neegalat a oricărei persoane cu care ar fi făcut afaceri. Să mai zici ceva de culmea competitivității.

- Da. Suspină. Jonathan voia să se căsătorească cu mine pentru că se gândea că îi voi fi de mare ajutor dacă voi fi prin preajmă.

- Pe când despre mine știi că te consider adesea un jungghi în coastă, dar, oricum, îmi place să te am în preajmă.

Capitolul 61

Senzația de înfiorare devenea mai puternică. Faptul că acum coborau în adâncurile parcărilor Pavilionului Crystal nu păreau să îmbunătățească situația.

Fontana o cercetă cu îngrijorare când o așeză pe scaunul din față al mașinii sale.

- Te simți bine? întrebă el.

- Da.

- Măi să fie. Acum intuiția mea masculină mult mai scăzută îmi spune că mă minți de îngheață apele.

- Doar puțin tensionată, asta este tot.

El închise ușa, înconjură vehiculul și se așeză la volan.

- Întotdeauna este așa pentru tine?

- Am mai avut reacții puternice în trecut, dar niciodată nu așa de rău. Ceva legat de Troy Patterson a reușit să îmi stârnească simțurile și să îmi trezească vechea senzație de claustrofobie. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Fusese sigură că partea cea mai rea trecuse când Troy Patterson dispăruse în mulțime. Se înșelase. La un nivel destul de primitiv, faptul că nu putuse să îl vadă se dovedise a fi mai tulburător decât însăși prezența lui. Creierul ei mai degrabă ar fi confruntat pericolul față în față, decât să tresară la fiecare umbră.

- Gândește-te la altceva, îi spuse Fontana.

- Cum ar fi?

- La mine. Fontana porni motorul și ieși din garaj. Ce ți-a spus intuiția ta despre mine, în seara asta?

Gura ei se uscă.

- Îmi dau seama că există o... atracție, spuse ea cu prudență.

- Te doresc. Având în vedere intuiția ta deosebită, știi asta deja.

Ea nu știa ce să spună. El se opri la semafor.

- De asemenea, vreau să fie clar că, orice sentimente aș avea pentru tine, nu au nicio legătură cu vreo schemă pentru a mă folosi de aptitudinile tale. La dracu', până în seara asta nici nu am știut că ești medium.

- Știu.

El traversă intersecția și merse spre Cartier.

- Nu pot să pretind că sunt foarte intuitiv, dar de la început am avut senzația că atracția dintre noi vine din ambele părți. Mă înșel?

- Nu. Respiră adânc, tremurat. Numai că nu sunt sigură că este o idee bună.

- De ce îți este teamă?

- Nu îmi este teamă, spuse ea repede.

- Ba da, îți este. O simt.

Ceața devenea mai deasă pe măsură ce înaintau în Quarter. Îmbibată cu energie psi care izvora din pereții mari de cuarț din jurul ruinelor, strălucea de un verde luminos.

- Bine, spuse ea. Poate că îmi este puțin teamă. Bărbia lui se încorda.
- De mine?
- Nu. De mine însămi. Aproape că am făcut o greșală dezastruoasă cu Jonathan. Nu vreau să o repet.
- Suntem căsătoriți, Sierra. Știu că, în ceea ce te privește, este numai un aranjament de afaceri, dar eu o iau în serios. Dar tu? Pot să cred că vei onora promisiunile pe care ni le-am făcut ieri? Sau încă te mai gândești la Pemberley?

Furia o străbătea, ascuțită și condusă de durere. Tocmai își deschisese o venă pentru el, iar el avea tupeul să îl menționeze pe Jonathan.

- Nu, nu mă mai gândesc la Jonathan, spuse ea. Dar asta nu înseamnă că sunt interesată de o relație pe termen scurt cu tine sau cu altcineva.

El deschise porțile masive de oțel și conduse pe aleea lungă din fața casei.

- Nici eu nu caut ceva pe termen scurt.

- Nu încerca să îmi spui că tu vrei ceva pe termen lung. Abia m-ai cunoscut ieri, îți amintești? Abia dacă ne cunoaștem, în plus, prioritatea ta din acest moment este Breasla.

- Cam atât despre marea ta intuiție.

Ea își încrucișa brațele în jurul corpului.

- Ce vrea să însemne asta?

- Înseamnă că în acest moment tu ești cea mai importantă prioritate a mea. Ești un reporter flecar al naibii de prost.

- Nu sunt *flecară*, spuse ea printre dinți. Doar că am nevoie de timp pentru a-mi reveni din șocul psihologic pe care l-am suferit când l-am întâlnit pe Troy Patterson.

El intră în garaj, opri motorul și se întoarse în scaun pentru a sta cu fața spre ea.

- Ai idee de ce Patterson a avut un efect atât de puternic asupra ta? Întrebă el ușor.

Ea se uită direct în față, prin parbriz.

- Da.

-Vrei să îmi explici?

- Nu cred că este un moment bun. Trebuie să dorm. Pentru o clipă, se gândi că el avea de gând să o țină prizonieră în scaunul din față al mașinii până când îi va spune de ce reacționase atât de mult la prezența lui Patterson. Dar, spre marea ei ușurare, el dădu în sfârșit din cap și deschise ușa.

- Hai să intrăm, spuse el. Am ceea ce ai nevoie. Tonicul meu special.

- Ce? Întrebă ea.

- Vei vedea.

Elvis îi întâmpină când intrară pe ușa din spate. Țopăia în jur, mormăind vesel. Încă mai purta mantia albă pe care ea i-o pusese mai devreme, înainte să plece de acasă.

Sierra îl luă în brațe.

- Ți-a fost dor de mine?

Elvis murmură fericit și sări pe umărul ei. Fontana traversă camera și deschise un dulap cu incrustații. Scoase o sticlă și două pahare. Ea zâmbi ușor.

- Coniacul este tonicul tău special? Întrebă ea.

- Face minuni.

Turnă în ambele pahare.

Ea acceptă unul dintre pahare și luă o înghițitură. Apoi imediat mai luă încă una. Căldura era plăcută. Fără liniște, începu să se plimbe prin cameră. Fontana bău și el din paharul lui, privind-o.

Ea se opri în fața unei vitrine cu urne verzi, strălucitoare și mai luă o înghițitură.

Fontana se sprijini cu un umăr de peretele acoperit cu lambriuri, fără să spună nimic.

Treptat, tensiunea pe care o simțea înăuntrul ei începu să se diminueze. Perspectiva, sau ceea ce semăna cu ea, reveni. Când ajunse în capătul celălalt al galeriei, se opri. Își ridică paharul pe jumătate gol și îl cercetă îndeaproape.

- Știi, Fontana, cred că ai avut dreptate cu asta.

- Mulțumesc. Dar ar fi trebuit să te avertizez că acest coniac te poate lovi tare când ai simțurile psi surescitate sau ești plin de adrenalină.

- Hm! Asta crezi că mi s-a întâmplat când mi-ai făcut cunoștință cu Patterson? O doză masivă de adrenalină?

- Asta și orice alte substanțe biochimice implicate când simțurile psihice sunt stresate până la maxim. Probabil că nu este foarte diferit de ceea ce se întâmplă cu un vânător după ce dezamorsează chihlimbarul.

- Nu cred că este același lucru, spuse ea ușor. Am auzit povești despre ce se întâmplă când vânătorii dezamorsează chihlimbar.

El zâmbi.

- Da? Și ce ai auzit?

Mai bău puțin coniac și se aplecă să cerceteze obiectele strălucitoare din vitrină.

- Mai întâi că devin foarte, foarte desfrânați, spuse ea.

Sfinte Doamne! Oare flirta cu el?

- Există un efect puternic după dezamorsare, recunosc el.

Ea se îndreptă și se uită la el.

- Am auzit că nu oricare vânător este suficient de puternic ca să adune energie suficientă pentru a dezamorsa chihlimbarul.

El răsuci coniacul în pahar.

- Este adevărat.

- Tu poți?

- Tu ce crezi?

Ea zâmbi.

- O, da. Intuiția îmi spune că ești cu siguranță suficient de puternic pentru a o face.

El mai bău puțin coniac.

- Și, o faci des? întrebă ea, optând pentru o privire inocentă. Era privirea despre care frații ei o asigurau că o executa foarte bine.

- Să dezamoresc chihlimbar? Fontana dădu din cap. Cât de rar posibil.

- Sincer? De ce?

- Există câteva probleme majore dacă folosești energia necesară pentru a topi o bucată de chihlimbar.

Ea își sprijini o coapsă de marginea vitrinei, lăsând despicătura din rochia verde să se deschidă pe toată lungimea piciorului.

- Care sunt acestea?

- Păi, pentru început, determină chihlimbarul să fie inutilizabil până când se încarcă din nou. Îi studie coapsa. Când ești în subteran, nu îți place să îți pierzi chihlimbarul.

- Și altceva?

- Etapa distrugerii nu durează foarte mult. Mai puțin de o oră.

Ea zâmbi, cunoscător.

- O oră este destul de mult timp când este vorba de anumite lucruri.

- Da, dar trebuie să plătești un preț greu pentru această distracție. După distrugere, vine prăbușirea. Poate dura mai multe ore.

- Vrei să spui că pe urmă adormi? Am auzit că asta este un lucru destul de întâlnit la bărbați.

- Nu este un somn obișnuit. Mai degrabă poți spune că ești inconștient. Nimic nu te poate ține treaz. Se uită la coniacul lui. Când ești în această stare, ești... vulnerabil.

- Vulnerabil, repetă ea, încercând cuvântul. Nu mai simțea chef de a flirta. În așa fel încât cineva ca Troy Patterson te poate prinde și ucide?

- Așa.

- Bine, acum înțeleg de ce nu vrei să pleci la vânătoare ca să topești chihlimbar. Se uită la paharul ei. Cred că acum pot merge la culcare.

El se îndreptă spre ea prin umbrele încărcate ale galeriei. Părea minunat în această cameră, își spuse; un bărbat puternic, înconjurat de obiecte puternice.

Ea îi zâmbi din nou.

- Știi, ești cel mai sexi bărbat pe care l-am cunoscut.

- Încearcă să îți amintești asta și mâine dimineață.

Ea se îmbufnă.

- Crezi că m-am îmbătat?

- Nu. Cred că ești pe cale să te prăbușești.

O prinse în brațe și o duse spre ușă. Ea își odihni capul pe umărul lui și inhală parfumul lui.

- Și miroși bine, șopti ea.

- La fel și tu.

Ea era conștientă în mod vag de faptul că era purtată pe scările mari. Se ghemui mai aproape, întrebându-se dacă o ducea în camera lui. Nu știa dacă trebuie să se simtă ușurată sau dezamăgită când el intră în dormitorul pentru oaspeți.

El o lăsă în picioare, o ocoli și îi desfăcu fermoarul rochiei verzi.

- Mă dezbraci, spuse ea, privind masa de satin de la picioarele ei.

El ridică rochia și o așeză cu grijă pe spătarul unui scaun.

- Până aici merg.

- O! Păi, bănuiesc că este mai bine așa.

- Asta îmi tot spun și eu.

Ea își scoase pantofii și se scufundă în pat, căscând. El trase plapuma de puf să o acopere. Ea își închise ochii. Elvis sări lângă ea și se așeză la picioarele ei.

- Am mințit când am spus că nu știu de ce m-am speriat atât de tare când l-am întâlnit pe Patterson, se confesă ea.

Nu își deschise-ochii, dar îl simți pe Fontana că rămase nemișcat lângă pat.

- Ai mințit? întrebă el.

- Motivul aceluia mic atac de panică ai fost tu.

- Eu l-am provocat? Vocea lui era perfect neutră, stoarsă de orice urmă de emoție.

- Păi, oarecum. Se întoarse într-o parte și își ridică plapuma până la bărbie. Când mi-am dat seama că pentru tine este o amenințare atât de mare, am mai înțeles ceva.

- Ce anume?

- Cât de mult sunt atrasă de tine, chiar dacă am jurat să nu mai am de-a face cu un bărbat care seamănă atât de mult cu toți cei din familia mea. Se pare că nu mă pot abține. Nu gândul că Patterson dorea să omoare pe cineva mi-a creat atacul de panică. Faptul că am realizat că pe *tine* în mod deosebit vrea să te omoare a fost cel care a condus la atac.

- Sierra.

- Noapte bună, Fontana.

I se păru că îl aude spunând ceva, dar era prea târziu. Deja se scufunda în uitarea caldă a somnului.

Capitolul 64

Deveni conștientă de un impuls de adrenalină. Cu inima bubuind, se ridică în capul oaselor, încercând să înlăture senzația de dezorientare. *Adună-te. Ești în casa lui Fontana. Din cauza asta camera nu îți este familiară.*

Dar bunul simț nu avea niciun efect asupra intuiției sale. Totul în interiorul ei striga la ea să iasă din cameră sau, dacă totul eșua, să se ascundă sub pat. *Fugi.*

Evident că efectele medicinale ale coniacului dispăruseră. Acest atac de panică era mai puternic decât cel pe care îl avusese mai devreme, la Balul Crystal. Practic îi tremura carnea pe ea. Părul i se ridicase în cap. Abia mai putea respira.

Un mormăit familiar îi atrase atenția. În lumina care se cernea prin fereastră, îl văzu pe Elvis. Era la piciorul patului, cu blana netedă și toți patru ochii licărind.

Ușa dormitorului se deschise cu o liniște îngrozitoare; o siluetă alunecă tăcut prin deschizătura ușii. Ar fi trebuit să țipe, dar avea gura paralizată.

- Ridică-te, spuse Fontana foarte încet. Trebuie să ieșim de aici. Acum.

Amețită, aruncă într-o parte plapuma. Fontana era îmbrăcat în ceva ce părea a fi un tricou negru, pantaloni negri și ghete negre. Ținea strâns într-o mână un obiect scurt, cilindric.

- Ce este? șopti ea. Ce se întâmplă?
- Cineva a reușit să treacă de sistemul de securitate. Și cred că sunt mai multe persoane. Deschise dulapul. Au ajuns pe teren și se deplasează spre casă. Dacă au ajuns atât de departe, vor reuși să intre și în casă. Din moment ce nu știu câți sunt, plecăm. Uite, pune astea pe tine.

Îi aruncă pe pat o pereche de jeans, un pulover pe gât și o pereche de pantofi de piele întoarsă pe care îi adusese cu ea de acasă. Apoi se duse lângă fereastră, lipindu-se de perete și uitându-se spre ceața verde.

Ea își dădu seama că încă mai purta sutienul, chiloții și ciorapii negri de dantelă. Ciorapii trebuiau să dispară Nu poți să fugi pentru a-ți salva viața în ciorapi.

Îi scoase, trase pe ea jeansul și apoi își vârî puloverul pe cap. Își puse pantofii în picioare.

- Bine, spuse ea. Sunt gata. De când începuse să aibă vocea fără răsuflare? Unde mergem? Spre garaj?

- Nu.

- O cameră de siguranță? Inima îi bubuia. Nu putea suporta ideea de a fi închisă într-un spațiu mic, în timp ce așteptau ca poliția să își facă apariția.

- Nu există o cameră de siguranță. Dar nu îți face griji; există o ieșire.

Se îndreptă spre ușă. Ea se uită mai bine la ceea ce ținea în mână. Era o armă magnetică ce părea îngrozitoare.

- Nu pot să îți spun cât sunt de fericită să aud asta, spuse ea.

Instinctiv, își apucă ochelarii, geanta și pe Elvis și îl urmă pe Fontana pe holul neluminat. O rază destul de vagă se strecura prin ferestrele lucarnei și lumina coridorul.

-Nu am auzit nicio alarmă, spuse ea.

- Întregul sistem pe bază de chihlimbar este la pământ

- Vrei să spui că *nimic* din chestia aia costisitoare de siguranță nu funcționează?

- În mod sigur va trebui să schimb câteva cuvinte cu compania care l-a instalat, imediat ce chestia asta se termină.

Un alt fior înghețat îi traversă spatele.

- Întreaga casă este pur și simplu deschisă?

- Nu încă. În afară de sistemul extra-tehnologic, ușile au încuietori mecanice pe sistemul clasic. Dar, dacă au ajuns până aici, este sigur să presupunem că vor putea să treacă și de acestea.

- Dacă sistemul de siguranță a picat, cum de ai știut că sunt oameni intrați pe proprietate?

- Au energie psi puternică. Nu o simți?

- Îmi pare rău, nu pot să îmi simt decât propriul puls, spuse ea.

- Eu sunt vânător. Sunt în special sensibil la energie disonantă. Crede-mă când îți spun că sunt o mulțime în apropiere.

- Și ce este atât de neobișnuit în legătură cu asta? În Cartier întotdeauna există o mulțime de astfel de energii.

- Nu atât de multă. El se opri lângă fereastră, la capătul holului. Uită-te puțin.

Ea înainta grăbită. Ceața grea acoperea grădina, dar vaporii nu străluceau încărcăți de obișnuita energie psi verde.

- Ce naiba? întrebă ea.

- Te uiți la energie psi violetă, îi spuse Fontana. Cineva generează o undă destul de puternică. Asta este ceea ce a anihilat sistemul de securitate.

Siluețele se mișcau prin ceața lucitoare; forme de umbre cu două picioare și capete sferice.

- Capetele de pește ale extraterestrilor lui Hank, spuse ea. Cavalerii Noptii. Dar cum reușesc să creeze atâta energie disonantă?

- Știi zvonurile din *Cortină* despre descoperirea unui laborator secret extraterestru? Am o bănuială că ar putea să fie ceva adevăr în ele.

- M-am temut că vei spune asta.

- Să mergem. Acum vor ajunge înăuntru în orice clipă.

Ea se chinui să-și domolească panica ce se isca.

- Există vreo șansă ca asta să aibă ca scop furtul colecției tale de antichități?

- Nu cred.

- Vor să ne omoare, nu-i așa?
- Cred că este mai bine să presupunem acest lucru, da.
- Cam atât despre teoria ta potrivit căreia amenințarea Camerei venind dinspre Breasla Crystal ne va proteja pe amândoi.

- Tipii ăștia sunt Cavalerii Noptii, nu sunt vânători, spuse Fontana. Evident, nu cunosc suficiente lucruri pentru a le fi teamă de Cameră.

Deschise o ușă din apropiere, arătând o scară îngustă, foarte întortocheată. Fu cuprinsă de o senzație îngrozitoare, de leșin, care nu avea nicio legătură cu extraterestrii și Cavalerii Noptii.

- O, Iisuse, spuse ea. Te rog, nu-mi spune că intrăm în catacombe.

- Este cel mai sigur mod de a ieși. Este unul dintre motivele pentru care am cumpărat locul. Niciodată nu se știe când ai nevoie de o cale de evadare.

Începu să coboare treptele, coborând în întuneric.

- Fără supărare, spuse ea, agățându-se de balustradă, dar nu ți se pare că această afirmație te va face să pari un paranoic încuiat?

- O doză sănătoasă de paranoia face parte din fișa postului unui șef de Breaslă.

- Înțeleg asta.

- Închide ușa și încuie. Am cu mine o lanternă.

Ea înghiți cu greu și încuie ușa în urma ei. Cu Elvis pe un umăr și geanta aruncată peste celălalt, începu să coboare în adâncimile negre ca cerneala. Auzi un fâsâit ușor. Fascicolul de lumină din lanterna lui Fontana străbătea întunericul. Deveni ușor amețită când își dădu seama că nu vede capătul de jos al scărilor.

Nu te gândi la asta, continuă să mergi. Asta este soluția.

Elvis se ținea strâns cu labele din spate de umărul ei, strângând, dar rară să își înfigă ghearele mici în ea, îl simțea foarte agitat, încărcat cu o tensiune gata de luptă. Nu era deloc prea diferit de ceea ce simțea din partea lui Fontana. Bărbații. întotdeauna erau gata să explodeze.

La jumătatea drumului, auzi deasupra o explozie înăbușită. Urmă un bubuit slab.

- Ce naiba a fost asta? șopti ea.

- Mi se pare că nenorociții tocmai mi-au aruncat casa în aer.

- O, Doamne.

- Probabil că la fel va spune și compania mea de asigurări. Nu a fost foarte ușor să îi conving să dea de la început o asigurare pentru un șef de Breaslă.

- Dar, dacă ai casa în flăcări, asta înseamnă că nu mai putem urca scările înapoi, se tângui ea.

- Nu-ți face griji, mai sunt și alte căi de a ieși din catacombe.

Dar, pentru a ajunge la una dintre aceste ieșiri, va fi nevoie să facă o călătorie prin subteran, poate chiar pe distanță mai mare. La suprafață, următoarea gaură-în-perete sau următoarea poartă oficială poate fi la numai vreo două străzi distanță. Dar, în lumea de dedesubt, lucrurile erau diferite. Auzise destule despre ciudatul labirint de Urnele pentru a ști că nicăieri nu existau drumuri drepte. Mai mult decât atât, numai un procent destul de mic de rețele din catacombe fusese cartografiat. Fără să mai vorbim despre pericolele capcanelor iluzorii și a fantomelor plutitoare.

- Te simți bine? întrebă Fontana. Ea respiră adânc.

- Sunt bine.

Ține-te bine, femeie, ești reporter de investigații. Poartă-te ca atare.

Scările coborau mai adânc sub casa bătrână. Amețea când privea spirala lanternei lui Fontana, afundându-se la nesfârșit în umbre. Încercă să nu se gândească la întunericul ca de mormânt care o înconjură.

În sfârșit, fascicolul răsucit de lumină se opri. Capul i se învârtea atât de tare, încât a fost nevoită să se agate cu ambele mâini de balustrada de metal pentru a nu se împiedica și a nu cădea peste Fontana.

- Ești sigură că te simți bine? întrebă el, susținând-o.

- Am un pic de amețea, recunoscu ea, închizând ochii.

Tremura și nici măcar nu ajunseseră în catacombe. Sfinte Doamne, cum va trece prin asta?

Răspunsul era simplu. Va trece prin tot ceea ce urma să se întâmple pentru că nu exista o altă variantă.

- Respiră adânc de câteva ori, îi spuse Fontana. Să nu leșini. Era un ordin, dat cu toată siguranța înghețată a unui bărbat care se aștepta să fie ascultat. Păi, era un șef de Breaslă, își reaminti ea. Erau cunoscuți pentru compasiunea și considerația lor.

Destul de ciudat, deși fusese jignită de comanda rapidă, aceasta a avut un efect înviorător. *Ca un jet de apă rece*, își spuse ea. Mai respiră de câteva ori, încet, adânc. Capul părea să i se limpezească.

- Ți-am spus, sunt bine, îi spuse ea.

Chiar dacă el suspecta că mințea cu dinții încleștați, nu insistă.

- Rămâi aici până când dezamorsez ușa spre tunele, îi spuse el în schimb.

Îl simți îndepărtându-se de ea. Când își deschise ochii, văzu că lumina lanternei lui strălucea pe o bucată masivă de oțel magnetizat. Semăna cu ușa unui seif de bancă. Îl privi formând un cod.

- Cine a instalat asta? întrebă ea.

- Fostul proprietar.

Ea se uită înapoi peste umăr.

- Presupun că vestea bună este că, dacă această casă arde, Cavalerii nu vor coborî pe scări după noi.

- Asta este gândire pozitivă. Apucă mânerul de metal al ușii. Dacă te face să te simți mai bine, nu au cum să ne urmeze spre această gaură-în-perete. Dar, chiar dacă ar face-o, mă îndoiesc că ne vor urmări în tunele.

- De ce?

- Pentru că știu cu siguranță că, odată intrați în catacombe, vor fi pe terenul meu. În subteran totul este diferit.

Capitolul 67

Ușa grea se deschise cu o încetineală interminabilă, dezvăluind o spărtură crestată în peretele tunelului. Fontana simți de la început tumultul obișnuit de energie psi. Plutea dinspre catacombe o undă invizibilă care îi ațâța simțurile deja agitate. Apoi apăru lumina verde acidă. Opri lanterna. Nu vor mai avea nevoie de ea. În adâncuri totul era făcut din cuarț și această piatră strălucea în aceeași culoare verde energetică zi și noapte.

Nimeni nu știa când plecaseră extraterestrii de pe Harmony. Unii experți credeau că plecaseră cu cel puțin o mie de ani înainte. Alții stabiliseră această dată cu mult înainte, poate cinci sau chiar zece mii de ani. Erau câțiva arheologi care erau convinși că ei de fapt nu plecaseră niciodată, numai că muriseră. Indiferent care ar fi fost situația, ei lăsaseră lumina aprinsă.

El cercetă rotonda imensă care se întindea de cealaltă parte a spărturii din cuarț. O jumătate de duzină de coridoare boltite se ramificau în spațiul circular. Știa că acolo era un număr nesfârșit de intersecții care duceau, fiecare în parte, spre o altă ramificație și tot așa, ca un mare labirint.

Ici și colo, intrări boltite se deschideau spre camere în forme bizare. Nimeni nu știa cărui scop serviseră acestea odinioară. Unele erau goale. Altele conțineau artefacte și relicve misterioase care alimentau comerțul prosper al antichităților.

Arhitectura catacombelor era ușor ameteitoare pentru ochiul omenesc. Proporțiile nu păreau niciodată cele firești. O parte a problemei era faptul că energia care emana din cuarț avea un efect subtil asupra simțurilor normale, cât și paranormale. Aptitudinile lui de vânătorii confereau un avantaj asupra oamenilor ca Sierra, cărora le lipsea abilitatea de a rezona cu energia extraterestra psi, dar asta nu însemna că ei simțeau lucrurile normale în subteran. Desigur, aceasta era una dintre marile atracții pentru el.

Sierra îl urmă prin spărtură. Se uită în jurul ei, cu ochii puțin chinuți. Ura că trebuie să treacă prin așa ceva, dar nu exista o alternativă

Elvis nu părea să fie deloc îngrijorat. Se aplecase înainte nerăbdător, din nou foarte pufos.

Ușa groasă de oțel magnetizat se închise cu un sunet amenințător, răsunător. Sierra tresări și se uită înapoi peste umăr.

- Pe aici, spuse Fontana. Merse spre gaura-din-perete din tunel. Am coborât aici un vehicul. Îl vom folosi pentru a ajunge la cea mai apropiată ieșire.

- Pare a fi un plan bun.

Ceva din vocea ei îl făcu să se uite înapoi spre ea. Era evident că era foarte tensionată, dar nu părea că este gata să leșine. Totuși nu îi plăcea groaza din ochii ei.

- Nu-ți face griji, spuse el, încercând să îi transmită puțină încredere. Am petrecut mult timp aici jos. Știu locurile și am mult chihlimbar și o busolă. Nu ne vom rătăci.

- Mă bucur să aud asta.

Acum își dădu seama ce era în neregulă cu vocea ei. Era plată, aproape monotonă. Ca și cum s-ar fi luptat să își țină la distanță orice emoție. Se agăța de propriul autocontrol numai cu puterea voinței, își spuse el. Era bine că avea suficientă. Faptul că de-a lungul anilor fusese nevoită să își controleze aptitudinile ei neobișnuite o ajutase să își dezvolte această forță interioară.

Vehiculul era chiar acolo unde îl lăsase. Se așeză la volan. Sierra se urcă repede pe scaunul de lângă el. El porni motorul simplu, pe bază de chihlimbar, unul dintre puținele mecanisme de o tehnologie nu foarte avansată care funcționau în subteran.

Sierra se agăța cu putere de marginea scaunului de o parte și de alta a coapselor și se uită fix, direct înainte. Elvis îi mormăia în ureche ca și cum și el ar fi încercat să o asigure de faptul că totul va fi în regulă.

- Cât de departe este următoarea ieșire? întrebă ea cu un ton mult prea calm.

- Cea mai apropiată poartă oficială folosită de Breaslă este la numai o milă distanță de casa de deasupra, dar în subteran va trebui să facem vreo două ore. Aceste vehicule sunt destul de lente. Viteza cea mai mare este puțin mai rapidă decât viteza medie a unei persoane care aleargă. Adevărata problemă este că nu există rute directe între ieșiri.

- Va trebui să rămânem aici, jos, în următoarele *două ore*

- Ia-o încet, îi spuse el. Mai știu o altă gaură-în-perete. Este la numai douăzeci de minute distanță. Se deschide sub un depozit vechi, nefolosit.

Ea dădu din cap, dar nu își relaxa mâinile strânse pe scaun.

- Cum stai cu claustrofobia? întrebă el.

- Fața mea are aceeași culoare cu a peretelui acestui tunel?

- Nu tocmai.

- Atunci este un semn bun. Ar trebui să fii în regulă atâta vreme cât suntem în mișcare.

- Nu intenționez să mai poposesc aici multă vreme, crede-mă.

Ea păru să se relaxeze puțin.

- Am încredere că nu le vei povesti tovarășilor tăi din Breaslă despre mica mea problemă. Este jenant să fii căsătorită cu șeful Breaslei și să nu pot intra în subteran fără să am un atac de panică.

El zâmbi.

- Nu-ți face griji. Va fi micul nostru secret.

Trecu coordonatele găurii-în-perete pe monitorul vehiculului. Din obișnuință, își verifică și busola. Niciodată nu poți fi prea precaut în catacombe.

Manevră vehiculul spre unul dintre tunele. Monitorul scânteie. Schimbă direcția.

- Sfinte Doamne, locul acesta este cu adevărat un labirint, nu-i așa? șopti Sierra. Mă întreb cum navigau extraterestrii.

- Probabil că nu vom ști niciodată, dar cred că are o legătură cu natura lor paranormală. Este evident că aveau nevoie de un mediu puternic încărcat cu energie psi în care să trăiască, așa că în mod sigur existau multe moduri de a manipula acest fel de energie.

- În comparație cu ei, noi, oamenii, ne bălăcim cu greu degetele de la picioare în apele psihice, spuse ea încet. Majoritatea timpului trăim cu ajutorul simțurilor noastre normale, nu a simțurilor speciale.

- Pe de altă parte, noi încă suntem aici, iar ei nu.

- Bine zis. Probabil că este ceva ce ne iese bine.

- Nu sunt sigur că aceasta este explicația, spuse el. Ceea ce fac oamenii pentru ei înșiși este că sunt foarte încăpățânați când vine vorba de lucruri cum ar fi supraviețuirea.

Această afirmație îi aduse un zâmbet.

- Cred că experții o numesc abilitate de a se adapta la condiții în schimbare.

- Corect. O aprobă. Încăpățânați. Exact cum am spus și eu.

O clipă mai târziu impulsul puternic de energie disonantă pură îi izbi. El își ridică piciorul de pe accelerația vehiculului. Sierra reacționa imediat, înțepenind.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea încordată. De ce încetăm?
- Se apropie o fantomă. Una mare. Ea îi aruncă o privire neliniștită.
- Bănuiesc că poți să o dezamorsezi?
- Hai să recapitulăm. Ce fac eu ca să îmi câștig pâinea?
- O, corect. Respiră adânc. Îmi pare rău. Sunt puțin încordată.

Tunelul coti brusc spre stânga. El încetini foarte mult vehiculul. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se năpustească într-o minge de foc fantomatică.

Dar nu era lumina obișnuită de culoare verde-acid a unei fantome normale ceea ce aveau de înfruntat. În schimb, o barieră fierbinte de energie intensă, violetă, bloca tunelul.

Două siluete întunecate cu capete sferice se vedeau cu greu de cealaltă parte a undei mari.

- Ne-au găsit, spuse Sierra cu o voce fără inflexiuni.

El opri vehiculul și cercetă bariera ondulată, vibrantă de lumină violetă.

- Cum dracu reușesc să mențină energia disonantă atât de simetrică? Chestia asta este de la sine înțeles instabilă.

- Este atât de puternică, încât până și eu o simt, șopti Sierra, uimită. Este o fantomă psihică.

El se uită la ea și văzu că părul ei se ridică și se ondula ca răspuns la energia din atmosferă. Blana lui Elvis era ridicată, ca un halo țepos. Pufosul privea direct înainte spre peretele de lumină, la fel de gânditor și de precaut ca și ei.

- O, Iisuse, șopti Sierra. Unda se mișcă. Vin spre noi.

- Avem o problemă, spuse el.

- Poți să te descurci cu ea, corect?

- Poate. Presupunând că răspunde la lumină neagră așa cum se întâmplă cu lumina fantomatică obișnuită.

- Nu este tocmai liniștitor, Fontana.

- Problema este că, presupunând că reușesc să o dezamorsez, ar trebui să folosesc o mulțime de energie psi pentru a o face.

- Și?

- Și nu voi mai avea rezerve pentru ca apoi să mă descurc cu orice altceva ne mai poate aștepta în depozit.

- Cum de au știut că vom alege acest drum? șopti ea.

- Bună întrebare. Dar nu este momentul pentru a găsi răspunsul, întoarse vehiculul și porni înapoi spre tunelul de unde veniseră. Îmi pare rău, nu am altă variantă. Va trebui să ne îndreptăm spre poarta oficială a Breslei. Este o călătorie de două ore. Poți să te descurci?

Ea se întinse să îl atingă pe Elvis.

- Sunt soția șefului Breslei. Pot să mă descurc cu orice.

- Răspuns corect.

Ea se răsuci în scaun și se uită înapoi spre locul de unde veneau.

- Unda de lumină prinde viteză. Cei doi Cavaleri tocmai au urcat într-un vehicul.

- Poți să îmi spui câți sunt?

- Numai ei doi, cred, dar nu pot fi absolut sigură. Este ca și cum ai încerca să te uiți printr-o perdea de apă curgătoare.

El se uită înapoi și văzu că avea dreptate. Unda de energie psi violetă îi urmărea pe coridor cu viteza unui vehicul.

- Avem un avans înaintea lor, spuse el. Ar trebui să îl putem menține. Cu puțin noroc, poate vom reuși să îi pierdem în catacombe.

- Nu ne pot localiza cu ajutorul monitorului cu chihlimbar?

- Ba da, dar eu știu câteva trucuri care pot păcăli un monitor.

- Credeam că astfel de lucruri sunt intangibile.

- Breslelor le place să păstreze secretele.

- Amintește-mi să te întreb mai târziu despre asta, spuse ea.

- Un șef de Breslă este întotdeauna fericit să acorde interviuri membrilor presei.

Era la jumătatea drumului spre prima curbă a tunelului când simțurile lui ascuțite sesizară o altă explozie de energie extraterestră psi. Urletul jos din dreapta lui îi spuse că și Elvis o simțise.

- Cred că avem o altă fantomă ultravioletă care vine din față, spuse el.

Ea se agăță de scaun.

- O ambuscadă.

- Retrag tot ce am spus despre faptul că nimeni nu mai știe despre calea mea de evadare. Analiză rapid tunelul care făcea un cot în fața lor. În subteran sunt un milion de tunele care se intersectează, dar niciodată nu ai în apropiere unul când ai nevoie de el. Probabil că acesta este motivul pentru care au ales acest sector. Bine, nu mai avem nicio variantă. Va trebui să dezamorsez unul dintre cei doi monștri.

- Pe care?

- Pe cel din față. Nu are niciun rost să ne întoarcem de unde venim, pentru că, să spunem că am reuși să trecem, rămâne problema înfruntării celor care păzesc ieșirea de sub depozit. Până când vom ajunge acolo, voi fi numai pe jumătate conștient.

- Prin urmare mergem înainte.

- În spate este o lopată. Ia-o.

Ea se uită speriată spre el.

- De ce?

- Este cel mai apropiat lucru ca asemănare cu o armă, alături de cuțitul pentru junglă de sub scaun. Este bine să îl scoți și pe acela. Dacă vom reuși să trecem de această barieră de energie, va trebui să îi înfruntăm pe cei care au provocat-o.

Fără să mai spună un cuvânt, ea se întoarse și se întinse spre spatele mașinii. Elvis sări de pe umărul ei și țopâi pe bord, de unde avea o priveliște excelentă.

Se auziră câteva bubuituri din spatele vehiculului. Câteva clipe mai târziu, Sierra se întoarse. Ținea strâns coada lungă a unei lopeți.

- Dacă va trebui să o folosești, imaginează-ți că este o lance, spuse el. Dacă se agăță de celălalt vehicul sau dacă cineva încearcă să ți-l smulgă din mână, dă-i drumul imediat. Altfel vei fi aruncată din mașină.

- Bine.

- Nu uita cuțitul. Ascultătoare, ea se aplecă sub scaun și ieși cu un cuțit mare. Scoase din teacă lama lungă, grea și o așeză pe bord, lângă Elvis.

Era palidă și încordată, dar aproape că îi putea simți câmpul fierbinte de forță al hotărârii care strălucea invizibil în jurul ei. Un fior ciudat se făcu simțit în interiorul lui. Se simțea prins între nevoia de a o apăra și mândria provocată de curajul ei. Era femeia lui, soția lui.

Cascada ultravioletă îi aștepta când ei luară curba. El încetini ușor vehiculul și începu să cheme lumina neagră, cât de multă putea.

Un vârtej de întuneric care pulsa prinse ființă răsucindu-se pe culoarul din fața vehiculului. Intenționase să încerce să manevreze monstrul atacându-i în forță centrul. Aceasta era procedura standard pentru lupta cu MIED-urile, atât cele care pluteau la întâmplare prin tunele, cât și cele care erau generate de oameni.

Dar bariera de energie nu avea un centru clar. Amestecul încâlcit de energie psi părea la fel de puternic și dur la margini, ca și în interior. Ținti vortexul înflăcărat de energie neagră spre marginea cascadei.

Lumina neagră o lovi pe cea ultravioletă în așa fel încât valul de energie întâlni peretele tunelului. Se auzi un sunet exploziv nu foarte mult deosebit de o explozie de artificii.

- Uite, spuse Sierra. Ai tăiat o bucată din fantomă.

Prima lui salvă retezase o bucată mare din monstru. Dar gaura dispăru aproape instantaneu. În câteva secunde umbra se refăcu.

Putea trece prin ea, dar gaura nu dura suficient de mult pentru a reuși să treacă prin ea.

- Am o idee, spuse el. Vino mai aproape de mine, cât poți mai departe de marginea vehiculului.

Ea nu mai puse nicio întrebare, pur și simplu alunecă pe scaun până când era la numai câțiva centimetri de el. În atmosferă era atâta energie psi, încât părul ei îi înconjură fața ca și cum s-ar fi aflat într-o piscină invizibilă. Nerăbdătoare, își împinse câteva șuvițe din ochi și își pregăti lopata.

Barajul mișcător de energie din spatele lor se apropia. Nu trebuia să se uite în spate pentru a ști că este acolo. Simțea chestia aceea venind direct spre ei ca un tsunami. Nu mai aveau timp.

- Se pare că o vom face acum, spuse el.

Concentra și mai multă energie întunecată, mai multă decât strânsese vreodată în toată viața lui. Valurile negre pulsau și se contorsionau. Când au devenit suficient de puternice, aruncă tot ce adunase cu ajutorul chihlimbarului și sfârtecă fantoma chiar în centru. Două vârtejuri de foc negru foarte volatili apărură direct în rața vehiculului.

În loc să folosească cele două fantome gemene ca pe niște pistonii, așeză una din ele în fața vehiculului și pe cealaltă pe partea locului pasagerului din vehicul. Trebuia să păstreze un control foarte bun. Cea mai mică atingere le putea pârjoli simțurile psihice. El ar putea supraviețui datorită faptului că avea o oarecare imunitate naturală, dar, când era implicată atâta energie, cu siguranță că după aceea va fi candidat pentru un minunat tratament psihic. Se îndoia că Sierra va supraviețui. Cât despre Elvis, cine putea ști? Pufosii cu aptitudini parapsihologice erau un mister.

Conduse prin mijlocul cascadei ultraviolete, intenționând să ajungă cât mai aproape de peretele tunelului.

Lumina și culorile întregului spectru țâșneau și ardeau pe măsură ce vârtoarea neagră din fața vehiculului izbi raza ultravioletă. Apăru o deschizătură suficient de mare încât să lase vehiculul să treacă.

Apăsă accelerația la maxim. Metalul scrâșni când aripa stângă a vehiculului se atinse de peretele tunelului. Energia ultravioletă se ridică, încercând să închidă orificiul, dar vârtejul de întuneric pe care îl poziționase pe partea dreaptă a vehiculului menținea raza deschisă suficient timp cât să reușească să treacă.

Și apoi erau de partea cealaltă.

Văzu un alt vehicul. Un bărbat cu o cască de motociclist cu vizorul ridicat era așezat pe scaunul din față. În ambele mâini ținea un aparat mic. Nu avea cum să întoarcă vehiculul, pentru că această mișcare ar fi determinat unda ultravioletă să-i înghită cei doi tovarăși ai săi care erau lângă vehicul.

- Au trecut, țipă unui dintre Cavaleri. întoarce și urmărește-i.

- La dracu', uite că vin și ceilalți, urlă bărbatul din vehicul, în cuvintele lui se simțea panica. Nu ne vād din cauza undei pe care o generează. Vor trece direct prin noi. Ne vor arde.

Al doilea bărbat din afara vehiculului îl ignoră. Scoase de la centură un cuțit cu tăiș lung și făcu o fandare înainte. Traectoria îl ducea direct spre locul unde era așezată Sierra. Reuși să se prindă de marginea ușii, cu intenția evidentă de a sări înăuntru.

Sierra ținti cu lopata în pieptul lui și lovi. Atacatorul strigă, dădu drumul ușii și căzu pe spate pe podeaua tunelului.

Fontana își verifică monitorul și viră puternic spre stânga. Strigătele și blestemele bărbaților se stinseră repede în distanța care se punea între ei.

Capitolul 71

- Putem să îi întrecem, nu? întrebă Sierra.

Se simțea ciudat, incredibil de calmă, acum, când avea un motiv adevărat să intre în panică. Prin urmare, fie simțurile ei mult prea apăsate în sfârșit cedaseră, fie faptul de a fi urmărită de doi tipi care vor să te omoare era un remediu sigur pentru claustrofobie.

- Le va lua o vreme să se regrepeze, spuse Fontana. Ar trebui să reușim să punem ceva distanță între noi.

Ceva din vocea lui o avertiza că, în ochii lui, situația se îmbunătățise numai într-o măsură destul de moderată. Conducea cu eficiență diminuată, privind des la instrumentele de pe bord, împingând vehiculul un pic peste limitele sale.

Elvis, încă așezat pe bord, era pufos din nou și se apleca înainte excitat, fiind evident că îi place acest nou joc de-a fuga prin tunel. Totuși încă mai avea deschiși toți cei patru ochi.

Se răsuci în scaun și se uită înapoi. În spatele lor coridoarele ramificate erau pustii.

- I-ai pierdut.

- Nu pentru multă vreme, spuse Fontana. Tot ce putem face este să rămânem în fața lor. Vehiculul lor este mai rapid decât al nostru.

- Credeam că știi niște trucuri pentru a le destabiliza monitoarele.

- Știu, dar nu este sigur că vor funcționa. Adevărata problemă este că nu avem timp pentru a ajunge la poarta principală

- Ai spus că este la numai două ore distanță.

- Acum nu mai avem două ore. Am folosit mult chihlimbar pentru a reuși să trecem prin fantoma ultravioletă. În mai puțin de o oră voi cădea ca o lumânare stinsă.

O străbătu un fior.

- Chestia cu leșinatul? întrebă ea.

- Ți-am spus că există câteva defecte majore ale lucrului cu chihlimbarul. Este o pierdere enormă de energie psihică. Este nevoie de timp pentru ca organismul să își revină. Voi avea nevoie de cel puțin trei sau patru ore de somn și nu voi avea de ales când va veni momentul să mă prăbușesc.

Ea își drese vocea.

- Hm, credeam că după dezamorsare este o perioadă de excitare crescândă. Treaba aia cu graba adrenalinei-testosteronului.

El strânse volanul.

- Ce crezi că mă ține treaz și în mers în momentul acesta?

Ea respiră adânc.

- Înțeleg. Păi, sunt sigură că și eu pot conduce vehiculul.

- Dar poți folosi monitorul pe bază de chihlimbar sau busola pentru a găsi poarta?

Ea se încruntă.

- Nu.

- Amintește-mi să te învăț asta într-o bună zi. Orice soție de șef de Breaslă trebuie să învețe să conducă în subteran.

- Fii sigur că voi pune acest lucru pe lista mea de lucruri de făcut

- Între timp, nu avem nicio variantă; mergem în junglă

- Ce?

El se uită la monitorul vehiculului.

- În pădurea tropicală există o poartă, nu foarte departe de aici. Cavalerii nu știu de existența ei.

- Fără supărare, dar la fel ai spus și despre ieșirea dinspre depozit

- Acum este altceva, spuse Fontana. Aceasta este a mea. Intensitatea cuvintelor o tăcură să se uite la el.

- A ta? repetă ea.

- Am descoperit-o la o lună după ce m-am mutat în casă. Se pare că unul dintre lucrurile la care se pricepe lumina neagră este să deschidă porțile spre pădurea tropicală. Nu am spus nimănui că am descoperit și că am deschis această poartă.

- Nici măcar prietenului tău Ray?

- Nici măcar lui Ray.

Coti atât de strâns, încât Elvis a fost nevoit să se agate cu picioarele pentru a-și păstra echilibrul. Sierra se apucă de bară și se îndreptă și ea.

- Și ce ne facem dacă și ei își dau seama că vrem să mergem în junglă? întrebă ea. Nu se vor folosi de o altă poartă pentru a veni să ne caute cu ajutorul monitoarelor lor?

- Noile monitoare funcționează mult mai bine în catacombe, dar nu și în pădurea tropicală. În atmosfera de acolo plutește mult prea multă energie psi bizară. Plante, copaci, animale, râuri fantomatice, acolo tot felul de lucruri emană energie. Singurele moduri de navigare sunt cele clasice.

- Cu ajutorul busolei cu chihlimbar?

- Și folosindu-te de poziția soarelui și a celor două luni, dacă știi cum să o faci. Majoritatea nu reușesc.

Ea era uimită.

- În junglă există un soare adevărat și două luni?

- Nu, sigur că nu. Sunt artificiale, create de un fel de sursă de energie extraterestră pe care nu am reușit să o localizăm. Nimeni nu știe cum funcționează sistemul, dar se pare că rezistă. Ideea este că, dacă intrăm în junglă înainte să ne găsească tipii ăia, vom fi în siguranță. Putem sta pe pământ până când îmi revin din somnul de după dezamorsare.

Ea se uită în josul unuia dintre tunelele verzi care păreau tară sfârșit și simți fiorul ascuțit al panicii răsărind din nou în lăuntru ei. Încercă să nu se mai gândească la orele care îi așteptau și în care vor fi captivi într-o junglă ciudată.

- Cum este pădurea tropicală? întrebă ea, neputând să se abțină

- Altfel decât tot ceea ce ai văzut până acum. Admirația din vocea lui o făcu să își întoarcă foarte repede capul și să se uite la el.

- Ție îți place să mergi în pădurea tropicală?

- Da. Dar, în general vorbind, prefer să merg în alte condiții.

Cercetă din nou instrumentele de pe bord, coti spre o cameră ciudat boltită și opri vehiculul lângă ceva ce părea a fi un perete de cuarț negru.

- Aici este, spuse el. Putem intra pe poartă și putem coborî din vehicul, dar nu vom putea intra înăuntru mai mult de câțiva metri.

- De ce?

- Vei vedea.

Se părea că Elvis observă în sfârșit că jocul de-a fuga prin tunel lua o nouă turnură. Mormăi entuziasmat și se rostogoli de pe bord. Apoi Sierra văzu că ieșise din vehicul, țopăind cu nerăbdare spre peretele încăperii.

- Elvis, întoarce-te, strigă ea. Unde te duci? Nu este momentul să o iei la fugă

El îi aruncă un răspuns vesel, ciripit, dar nu se grăbi să se întoarcă la vehicul. În schimb, în timp ce ea îl privea uimită, o bucățică din perete de dimensiunea pufosului se dizolvă. Elvis se grăbi să treacă prin orificiu și dispăru repede. Peretele străluci și deveni din nou solid.

- Elvis, țipă ea îngrozită. Unde ești?

Micul orificiu se deschise din nou. Elvis își făcu apariția cu un salt, chicotind vesel din cauza noului joc. Traversă încăperea și urcă în vehicul.

Ea îl strânse cu putere.

- Te rog să nu mai faci asta.

- Hei, a fost o chestie foarte interesantă, spuse Fontana, căzând pe gânduri.

- Ce? întrebă ea.

- Elvis tocmai a deschis și a închis o poartă spre junglă.

- Poate că aici vine când dispăre uneori, noaptea. Întotdeauna am presupus că hoinărește după vreo iubită prin alei întunecate.

- Probabil că iese la vânat. Ce loc mai bun de vânatoare decât o junglă? Bine, ascultă cu atenție. Mi-a rămas suficientă putere pentru a deschide și închide o poartă destul de mare pentru amândoi, dar după aceea voi fi foarte aproape de final.

Alarmată, ea îl ținu pe Elvis nemișcat

- De final? repetă ea. Nu-mi sună prea bine.

- Probabil că voi fi inconștient în câteva minute. După ce leșin, va trebui să preiei comanda.

Ea se uită spre cuțitul de pe bord.

- Probabil ar trebui să îți spun că nu știu să îmi croiesc drumul prin junglă pentru a supraviețui.

- Pădurea tropicală este destul de sigură atâta timp cât nu te tot poticnești sau nu încerci să te deplasezi după lăsarea întunericului. Este un mediu construit artificial, îți amintești? Probabil că extraterestrii nu au vrut să o umple cu tot felul de chestii periculoase. Din câte am reușit să ne dăm seama, cele mai mari pericole sunt râurile fantomatice.

- Și cum rămâne cu insectele otrăvitoare? Șerpii? Răpitorii?

- Nu sunt foarte multe periculoase pentru oameni, iar cele care sunt au tendința de a evita oamenii.

- Trebuie să spun că nu sunt sigură că o pot face, șopti ea.

- Ești soția unui șef de Breaslă. Poți face orice, îți amintești? Se aplecă brusc în față și o sărută. A fost un sărut puternic, rapid, dur, foarte posesiv, care îi arătă cât de tare energia sexuală îl stăpânea.

El opri sărutul o clipă mai târziu. Căldura și regretul îi ardeau ochii.

- La naiba, îmi pare tare rău că trebuie să irosesc efectele de după detonare în felul acesta, spuse el. Dar acum avem alte priorități.

Se întoarse cu fața spre peretele de cuarț. Ea încă mai încerca să își recapete respirația când își dădu seama că lumina neagră începea din nou să se adune în atmosferă. De unde avea Fontana atâta energie pentru a face asta? Probabil că își irosea ultimele puteri.

Undele de foc negru formau vârtejul deja familiar în fața peretelui. Cu o rapiditate tulburătoare, o bucată mare de cuarț solid păru să se dizolve.

Elvis sărea sus-jos, încântat de faptul că Fontana știa și el acest joc.

Când poarta se deschise, apărură o priveliște fantastică. Văzuse pe ecrane video fotografii cu pădurea tropicală extraterestră, dar să o vadă chiar ea era complet diferit.

Prima impresie a fost că este o masă de frunziș imposibil de verde. Ferigi gigantice, frunze spectaculoase de palmieri și copaci sufocați de lujeri și frunze se întrețeau în deschizătură. Nuanțele și intensitatea variau, dar toată viața vegetală pe care o vedea era plină de acea verdeață psi unică ce caracteriza realmente orice alt lucru construit de extraterestri.

Fontana o conduse prin deschizătură în junglă. Părea că intră într-o altă dimensiune. Căldura, umiditatea și mirosurile bogate ale uriașei sere îi învăluiau.

- Nimic de aici nu iese în tunele, îi explică Fontana. Porțile au un fel de bariere invizibile care păstrează viața junglei în interior.

Opri vehiculul și se răsuci în scaun. Din nou, energia pulsa. Sierra se uită înapoi și văzu că peretele tunelului se unise din nou.

- Va trebui să ne mișcăm repede, îi spuse Fontana. Mai am zece, poate doisprezece minute, maxim. Ia unul dintre bagajele cu provizii din spate. Eu îl iau pe celălalt.

Sări din vehicul, apucându-se de marginea lui pentru a-și menține echilibrul. Lângă gură i se vedeau câteva linii de durere. Bărbia lui era rigidă. Sierra știa că acum acționa numai cu forța voinței, dar părea să aibă o mulțime. Un conducător înăscut, își spuse ea. Dar, mai mult decât atât, era un om care îi proteja pe ceilalți. Intuiția ei tresări ușor, făcând-o să înțeleagă că singurul țel al lui Fontana în acest moment era să vadă că ea era în siguranță. Va merge mai departe până când atingea acel țel sau până când se prăbușea.

Când se duse în spatele vehiculului și ridică unul din bagaje, ea îi văzu încheieturile albite de efort.

Sări și ea și se grăbi să ia cel de-al doilea bagaj. Întorcându-se, văzu că el deja se îndrepta spre junglă, mergând cu pași siguri. Elvis țopăia pe lângă picioarele lui. Se grăbi să îi ajungă.

- Unde mergem? întrebă ea.

- Unde altundeva? spuse Fontana. Spre templul secret extraterestru al dragostei.

Capitolul 74

Continuă să verifice iar și iar busola, fiind conștient de faptul că, în starea de oboseală în care se afla, era foarte ușor să greșească. În ultimele săptămâni mai fusese pe ruta aceasta de câteva ori, dar știa că nu se poate încrede în sine pentru a recunoaște drumul. Niciodată în junglă lucrurile nu arătau la fel două zile la rând. Vegetația nouă lua întotdeauna locul celei vechi, modificând priveliștea. Și mai era toată energia asta psi cu care trebuia să ai de-a face. Plantele și copacii emanau și mai multă energie decât cuarțul, probabil din cauză că erau vii. Mlaștina de unde paranormale juca feste simțurilor omenești.

Acum își simțea picioarele ca și cum ar fi fost făcute din oțel masiv. Nu putea face mai mult decât să încerce să pună o gheată de sute de kilograme în fața celeilalte. Efortul necesar pentru a-și ține ochii deschiși era dureros. Adrenalina de după dezamorsare începea să dispară cu repeziciune.

Din fericire, capătul destinației nu era foarte departe. Își croi drumul prin ultima pânză de lujeri care cădeau în cascadă. Ruinele extraterestre erau acolo, exact acolo unde busola spunea că trebuie să fie. Aproape că a fost copleșit de un sentiment de ușurare. Aici Sierra va fi în siguranță în timp ce el va dormi după dezamorsare.

Ea veni lângă el și se opri brusc, privind uimită spre structura bizară.

- Nu este o peșteră, șopti ea, părând foarte ușurată.

- Nu, îi spuse el.

- Mi-a fost atât de teamă că va fi o peșteră. Este incredibil.

- Știu.

Ruinele erau diferite față de tot ceea ce văzuse până atunci. Erau făcute din cuarț, dar nu din varietatea obișnuită, de culoare verde opacă. În schimb, pavilionul grațios, circular, era confecționat în întregime dintr-o piatră transparentă, cu nuanță de smarald. Șapte stâlpi străvezii de piatră susțineau bolta elegantă, plafonul de cuarț ca de cristal. Într-o altă vizită, măsurase diametrul podelei transparente. Aproximativ trei metri. Era suficient spațiu pentru amândoi.

- Aici vei fi în siguranță, spuse el, conștient de faptul că pronunța cuvintele din ce în ce mai neclar. Reuși cu greu să se târască pe sine și bagajul cu provizii pe podeaua transparentă.

- Probabil că acest cuarț are proprietăți deosebite, spuse Sierra, urmându-l. Cred că acest loc a fost îngropat în vegetație în urmă cu secole. Cu toate acestea, este curat ca în ziua în care a fost construit

- La fel și tunelele, spuse el. Se ghemui să desfacă bagajul. Poți ieși din pavilion, dar să nu îl pierzi din vedere. Ai înțeles? Nu vei mai putea să găsești drumul înapoi.

- Nu îți face griji, nu plec nicăieri fără tine.

El întinse așternutul.

- Apă este în provizii, dar poți să bei și din izvorul de acolo. L-am verificat.

- Am auzit că toată apa găsită în junglă până acum este bună de băut.

- Până acum. Aici, în subteran, nu trebuie să faci prea multe presupuneri. Se așeză în așternut și căscă. Mă voi trezi în trei, patru ore.

Ea era în siguranță, atât cât se putea pentru moment. Se întinse, se întoarse pe o parte și lăsă valul de somn să îl cuprindă.

Umiditatea creștea pe măsură ce cerul verde strălucitor se întuneca din cauza unei perdele de nori amenințători. Puloverul cu mâneci lungi și pe gât pe care Fontana îl scosese din dulap și i-l dăduse să îl îmbrace înainte de a reuși să scape din casă se dovedise a fi o alegere foarte proastă în modă. Îi era atât de cald în el, încât începu să își facă griji că ar putea face un atac de cord. Ca să fie corectă, Fontana nu intenționase să o aducă în junglă în noaptea aceasta.

Deschise unul dintre bagajele cu provizii. Erau câteva lucruri frumos împachetate, inclusiv câteva batoane energizante și ceva ce părea să fie cămășile lui Fontana. Cămașa era una clasică pentru un șef de Breaslă, neagră cu butoni de chihlimbar. În sac mai erau și câteva bucăți de chihlimbar. Și toate erau activate, fără îndoială.

Începu să își scoată puloverul sufocant și apoi se opri îngrijorată pentru a vedea dacă Fontana nu era cumva treaz. Dar părea să doarmă în așternut, cu spatele la ea.

Se grăbi să își scoată haina și o aruncă într-o parte. După ce se gândi o clipă, își scoase și sutienul umezit de transpirație. Hainele strânse pe corp nu erau prea comode în junglă.

Cămașa era mult prea mare. Îi atârna până la genunchi și îi tot aluneca de pe umeri, dar când suflecă mânecile fu mulțumită de rezultat.

- Mult mai răcoare, îi spuse ea lui Elvis. Hai, lasă-mă să îți scot mantia. Nu cred că este prea comodă pe căldura aceasta.

Elvis nu îi dădu nicio atenție când ea îi scoase mantia cu strasuri peste cap. Era prea concentrat să verifice conținutul bagajului.

Împături mantia mică și o puse în geantă

- Îți este foame? îl întrebă ea. El mormăi.

Scoase unul dintre batoanele energizante, îl desfăcu și i-l dădu lui Elvis.

- Nu este sandwich cu unt de arahide și banană, dar este tot ce avem.

Îl luă cu nerăbdare și ronțăi batonul cu evidentă plăcere.

Sierra desfăcu cel deal doilea baton și îl gustă cu prudență. Nu era rău.

- Nu este foarte gustos, dar în mod clar este comestibil, declară ea.

În timp ce mâncau, cercetă împrejurimile. Primul lucru pe care l-a observat a fost că, spre deosebire de tunele, pădurea tropicală era un loc zgomotos. Strigătele păsărilor răsunau fără sfârșit în baldachinul de frunze. Și în subteran se auzeau ocazional mișcări și sunete camuflăte. De câte ori auzea ceva, se uita spre Elvis pentru a vedea dacă pare alarmat. Acesta însă rămânea pufos.

Se uită spre izvorul indicat mai devreme de Fontana. Izvora dintr-o grotă mică, înecată de plante. Apa ieșea agitată afară din lacul de acumulare de piatră verde și curgea, dispărând sub pământ

- Mă întreb cum arată locul acesta noaptea, îi spuse ea lui Elvis. Sper din tot sufletul să nu fim nevoiți să aflăm.

Pe de altă parte, o parte pozitivă, senzația insuportabilă de claustrofobie dispăruse. Pereții tunelelor nu se mai închideau în jurul ei. Avea un singur lucru de spus despre junglă: era mare; atât de mare, încât, dacă nu ar fi știut că este în subteran, ar fi putut crede cu certitudine că se află într-o pădure tropicală adevărată. Evident, în afară de lumina aceea artificială cu o nuanță verzuie. Era de-a dreptul extraterestru de bizar.

Nimeni nu știa cât de departe se întinde jungla. Explorările abia începuseră, dar cea mai răspândită teorie a momentului spunea că pădurea tropicală ciudată, subterană, era legată de toate cele patru orașe moarte care fuseseră descoperite până atunci, precum și de ruinele altor avanposturi mai mici. Neputând să trăiască în mediul de la suprafață, extraterestrii fuseseră nevoiți să construiască un ecosistem subteran care să îi accepte.

Făcuseră o treabă impresionantă. Munca lor de inginerie biologică supraviețuise și i era în continuare înfloritoare multă vreme după ce înșiși proiectanții ei dispăruseră.

Un sunet strident, ascuțit, venit de undeva din apropiere, o sperie atât de tare, încât scăpă ceea ce mai rămăsese din batonul energizant. Se uită la Elvis care nu arăta nici unul din semnele specifice alertei. În schimb, sări pe podeaua de piatră transparentă, luă bucata de baton energizant care îi scăpase și o termină.

- Cred că regula de cinci secunde se aplică și aici, la fel de bine ca în orice altă parte.

Strânse foarte atent ambalajele celor două batoane și le așază în bagaj.

Niciun sunet nu se auzea dinspre Fontana. După o vreme, avu o senzație de neliniște. Se ridică și se aplecă peste silueta lui nemișcată, pentru a-l verifica. Dormea adânc, dar respirația lui răsuna normal, încet și egal.

Trebuia să își întindă picioarele. Pași cu grijă pe podeaua ciudată și trecu pe pământ.

Elvis ciripi emoționat, simțind un nou joc.

-Tu ești sistemul meu de avertizare, îi reaminti ea. Contez pe tine să mă anunți dacă în apropiere este vreo problemă.

El sări de pe podeaua circulară și țopâi pe piatra verde ca smaraldul din apropierea izvorului. Începu să cerceteze un lujer plin de orhidee verzi care atârna de ramura unui copac.

Ea se îndreptă spre un palmier din apropiere și se folosi de adăpostul oferit de frunzele sale mari, palmate. Poate că Fontana doarme profund, dar era vorba de principiu. Abia îl cunoștea pe om. Sigur, erau căsătoriți și tocmai îi salvase viața, iar atracția sexuală dintre ei funcționa în ambele direcții și ea în mod clar se îndrăgostea până peste cap pentru prima oară. Totuși, nu poți să faci pipi în fața unui bărbat pe care l-ai cunoscut doar de câteva zile.

Când termină, își spală mâinile în apa izvorului mic și merse să se alătore lui Elvis pe piatră. Se aplecă înainte și culese una dintre orhideele ca smaraldul.

- Este minunată, spuse ea.

De fapt, după ce avusese șansa de a se obișnui cu imaginea și sunetele, începea să se relaxeze și să se lase cuprinsă de frumusețea pură, de pe altă lume, a pădurii tropicale.

- Nu este atât de rău, îi spuse ea lui Elvis. De fapt, este magic.

El se agăță cu toate cele șase labe de un lujer care atârna și își făcu elan de pe marginea pietrei. Leagănul astfel confecționat îl duse pe deasupra grotei în care se acumula apa, într-un cerc grațios. Când la întoarcere ajunse la îndemână, Sierra îl prinse, spre încântarea lui.

Râzând, îl lansă într-o altă legănare. El chicotea fericit.

- Când vom ieși de aici, o să îi cer lui Jake să îți facă și ție un leagăn, spuse ea. Apoi se opri. Jake dispăruse, probabil că era mort. De ce se gândise acum la el?

De fapt, acum, că numele lui îi apăruse în minte, nu se mai putea opri să se gândească la el. Senzația de vigilență o străbătu brusc. Cunoștea foarte bine tăișul acestei senzații. Era intuiția ei care o izbea, avertizând-o să aibă grijă. Era ceva ce spusese Jake...

Și atunci începu furtuna. Fulgere verzi își făcură apariția. Și ploaia începu. Îl înșfăcă pe Elvis și se grăbi să se întoarcă spre pavilionul de cristal.

Capitolul 76

Fontana se trezi în zgomotul familiar al ploii torențiale din junglă. Se ridică brusc și își trecu degetele prin păr. Contemplă ploaia cu un zâmbet amar de resemnare.

Potopul cald se prăbușea așa cum o făcea de fiecare dată în junglă, ca un torent fără liniște. Atmosfera era plină de aburi. Nu vedea la distanță mai mare de doi pași dincolo de marginea pavilionului.

- Imaginează-ți, spuse el. Având în vedere norocul meu din ultima vreme.

- Te-ai trezit. Sierra veni spre el, ținând în mână un baton energizant Cum te simți? Îți este foame?

Își pusese cămașa lui. Îi stătea bine. Nu că nu ar fi arătat bine în orice altceva sau, de preferat, fără nimic, dar faptul că era cămașa *lui* cea pe care o purta îi dădea o oarecare satisfacție. Femeia lui, cămașa lui. Iar el era blocat aici cu ea, în ruina de cristal, în timp ce pădurea tropicală făcea ceea ce știe cel mai bine să facă. Poate că norocul lui nu era tocmai dispărut

- De lup, spuse el. Luă batonul energizant, scoase ambalajul și mancă aproape jumătate dintr-o mușcătură. Întotdeauna îmi este foame după lupta cu o fantomă, îi explică el cu gura plină.

Elvis mormăi un salut și sări să îl spună din nou. Fontana îl mângâie foarte aproape de ceea ce trebuia să fie vârful capului.

- Cum merge treaba, Rege? Elvis se plecă ușor.

Fontana aruncă în gură ultima bucată din baton, se ridică și se întinse.

- De câtă vreme plouă? întrebă el.

- O oră, poate mai mult, spuse Sierra.

- Păi, un lucru este sigur. Vom rămâne aici o vreme. Nu putem să înaintăm prin junglă în aceste condiții. Vestea cu adevărat proastă este că, până când se va opri ploaia, probabil că va fi deja noapte. Și cu siguranță nu vom face călătoria mai departe după lăsarea întunericului.

- Dar era aproape 3 dimineța când am plecat din casă. Probabil că suntem la sfârșitul dimineții.

- Nu și în subteran, nu este așa. Acest loc este pe un fus orar diferit, artificial. Mă întorc imediat, adăugă el, ieșind de pe platformă în ploaie.

- Așteaptă, unde te duci? întrebă ea cu neliniște.

- Unde crezi că mă duc? Trebuie să mă ușurez.

Ea căpătă o nuanță roz.

- Dar te vei uda până la piele. Deja ești ud până la piele.

- O să mă usuc repede după ce mă întorc în pavilion.

Își spuse că nu trebuia să meargă prea departe pentru a găsi intimitatea de care avea nevoie, nu pentru el, ci pentru ea. Nu te ușurezi în fața unei femei pe care ai cunoscut-o doar de două zile, mai ales a unei femei stilate cum este Sierra.

Când se întoarse după câteva minute, ea era așezată cu picioarele încrucișate pe cel de-al doilea așternut, cu o cutie de Cola Cortină în mână. Turnase puțin din cola într-o ceașcă pentru Elvis.

- Vrei și tu? întrebă ea. Ridică o a doua cană. Este singura cofeină pe care am găsit-o.

- În subteran nu poți ține un foc aprins suficient timp pentru a fierbe apă pentru cafea, îi explică el. Un alt efect al energiei psi foarte puternice.

Pășii pe platformă și luă cana pe care i-o oferea. Când ajunsese la jumătatea câinii, hainele lui erau aproape uscate.

- O! Sierra urmărea cu uimire procesul. Nu pot să cred. Câteva clipe în urmă erai ud până la piele. Acum cămașa ta abia dacă este umedă.

- Un alt efect ciudat al cuarțului, explică el.

Se așază alături de ea. Împreună priveră ploaia căzând în valuri. O senzație ciudată se așternea ușor peste ei. El căuta cuvinte pentru a o descrie, dar când îl găsi știu cu siguranță că este cel potrivit: *mulțumire*. Nu-și amintea când se mai simțise atât de mulțumit în toată viața lui. Era un sentiment ciudat, dar surprinzător de plăcut. Și în același timp întrutotul lipsit de garanție, își reaminti el. Încă mai avea un cartel al drogurilor de demolat, o gașcă de băieți pe motociclete îmbrăcați în piele care încercase să îi prăjească de vii în propria casă în noaptea asta, și mai erau vreo două instrumente extraterestre foarte periculoase care mișunau în zonă și care puteau genera unde controlate de energie disonantă ultravioletă.

Cu toate acestea, stând aici cu Sierra, privind ploaia, avea o senzație de satisfacție interioară, de mulțumire. Ar fi putut sta cu ea aici pentru totdeauna, își spuse.

- Cum ai găsit locul acesta? întrebă Sierra.

- După ce am cumpărat casa, am început să petrec cât mai mult din timpul liber în catacombe. Fostul proprietar era obsedat să cartografieze acest sector cu propria gaură-în-perete. A lăsat hărțile în jurnalul lui. Și el era un detonator, așa că deja a curățat toate capcanele iluzorii. Asta înseamnă că nu am fost nevoit să mai aduc unul pentru a rezolva treaba.

Ea dădu din cap.

- Am o prietenă care este detonator. Este para-arheolog. Adoră să intre în tunelele din subteran.

Detonator era termenul comun pentru un para-rezonzator de energie efemeră, o persoană care avea capacitatea psihică de a rezona și controla energia efemeră.

Energia efemeră era o altă formă a energiei psi extraterestre. Se găsea în catacombe, sub forma capcanelor iluzorii. Din motive cunoscute numai de ei, extraterestrii au montat capcane psihice periculoase de-a lungul tunelelor. Capcanele de umbre erau frecvent găsite în cadrul ușilor și al intrărilor în camere.

- Experții cred că aceste capcane au fost montate ca instrumente de securitate, spuse Fontana. Dacă nu ai o aptitudine înnăscută de a le simți așa cum o poate face un rezonator, sunt al naibii de greu de reperat. Singura dovadă vizibilă este o umbră ușoară.

- Asta este tot?

- De obicei este suficient, dacă știi ce faci. Lumina psi din mediul tunelelor nu creează niciun fel de umbre.

- Deci, dacă vezi una, ai grijă?

El dădu din cap și mai bău cola.

- Problema este că umbrele din catacombe pot fi ratate cu ușurință pentru că suntem obișnuiți să le vedem la suprafață. Oamenii au tendința să nu le observe în mediul din subteran.

Ea se uită afară, la ploaie.

- Există și în junglă capcane iluzorii?

- Până acum nu au fost găsite. Lucru bun, având în vedere că ar fi practic imposibil să le observi. Jungla este plină de umbre.

- Ai spus că ai găsit poarta spre junglă în urmă cu câteva săptămâni. Când ai descoperit ruina aceasta?

- M-am împiedicat de ea câteva zile mai târziu, în timp ce făceam explorări, spuse el.

Ea îi aruncă o privire lungă, cunoscătoare.

- Locul acesta este foarte special pentru tine, nu-i așa? Din această cauză nu ai spus nimănui despre el, nici măcar lui Ray.

- Nu vreau să îl cedez para-arheologilor, recunosc el.

- Pentru tine este un loc unde să te retragi.

El analizează acest aspect.

- Într-un fel, este.

- Cred că asta a fost și pentru extraterestri.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să se uite la ea.

- Asta este o părere sau vorbește intuiția ta?

- Intuiția.

- Credeam că asta funcționează numai în legătură cu oamenii.

Ea își strânse genunchii și își înfășură brațele în jurul lor.

- Uneori funcționează în locuri în care oamenii au investit multe sentimente.

- Dacă mai sunt emoții lăsate în acest loc, ele sunt vechi. Poate că sunt câteva mii de ani.

- Știu.

- Și ar fi emoții *extraterestre*.

Ea ridică din umeri.

- Îmi dau seama de acest lucru. Tot ce pot să îți spun este că simt acest mic pavilion cape un loc menit contemplării și gândirii în liniște. Poate cineva l-a construit ca el sau ea să poată medita în natură.

- O natură creată pe calea ingineriei?

- Dar este reală. Și nu uita, toate dovezile arată că extraterestrii nu se bucurau de natura de la suprafață. Asta este tot ce puteau avea.

El se sprijini pe un cot, intrigat de siguranța ei tăcută.

- Crezi că extraterestrii care au construit toate tunelele acelea sterile chiar simțeau nevoia de a se uni cu natura din când în când?

Ea zâmbi.

- Te face să îi vezi mult mai umani, nu-i așa?

Capitolul 79

Noaptea se lăsă la fel de repede și intens cum tăcuse și ploaia mai devreme. Imediat Sierra descoperi de ce Fontana avea și o lanternă pe bază de chihlimbar printre obiectele aflate în trusa de urgență a vehiculului. Spre deosebire de cuarțul opac ce mărginea tunelele, pavilionul de cristal nu oferea niciun fel de iluminare. Însă oferea alte lucruri.

Pădurea tropicală era scufundată în întuneric, dar ici și colo mici animale și anumite plante străluceau, sclipeau sau licăreau energie verde.

Sierra stătea așezată în așternutul ei și privea fascinată cum șopârta mică, irizată, se târa pe lângă ruine. Corpul ei ciudat, strălucitor, dispăru sub iarbă. Și Elvis o privea, dar nu cu uimire. Atenția lui era cea a unui vânător care își evaluează prada. Cel de-al doilea rând de ochi se deschisese.

- O, Iisuse, spuse Sierra. Cred că voi fi martora manifestării părții întunecate a vieții pufoșilor.

- Sunt animale de pradă, sublinie Fontana.

Era așezat cu spatele sprijinit de un stâlp, cu un picior întins în fața lui și celălalt îndoit. În lumina slabă a lanternei, fața lui puternică era gravată în umbre sălbatice.

- Da, știu, spuse ea. Dar prefer ca Elvis să își obțină proteinele în același mod ca și mine, de la supermarket. Ridică un baton energizant și îl undui ispititor spre Elvis. Hei, Rege, ce spui de încă o bunătate din asta?

Elvis se uită la baton și refuză politicos. Mormăi mulțumit și apoi sări pe marginea pavilionului și dispăru sub iarbă. Sierra se cutremură.

- Sper numai că nu va simți nevoia de a aduce înapoi un trofeu pentru a-mi arăta ce vânător bun este.

- Nu a făcut asta niciodată? întrebă Fontana.

- Nu.

- Atunci probabil că nu o va face nici în seara aceasta.

- Mă agăț de acest raționament.

Se uită la Fontana. Părea puțin rezervat și distant, ca și cum avea gândurile la mii de kilometri distanță. Ceea ce probabil era adevărat, concluziona ea. Niște oameni foarte nesuferiți încercaseră mai devreme să îl omoare. Astfel de lucruri dădeau unui om multe motive de gândire.

- Ai idee cum au reușit Cavalerii să pună mâna pe un generator de energie ultravioletă? întrebă ea după o clipă.

- Nu, dar pot să îți spun cu siguranță că nu dintr-un laborator al Breslei.

- Și eu care mă pregăteam să scriu un articol de demascare a cercetării pentru arme secrete, condusă de Breaslă, spuse ea.

- Nu suntem noi. Nu și de data asta.

- Crezi că este posibil ca niște vânători cu aptitudini deosebite să se fi alăturat Cavalerilor? se aventură ea.

- Aceasta ar fi cea mai simplă explicație, dar înclin să nu fiu de acord.

Ea se cutremură.

- Și dacă cineva chiar a descoperit laboratorul extraterestru cu dispozitivele sale infernale?

- Nu sunt sigur că a fost descoperit chiar un întreg laborator, dar este clar că cineva a descoperit câteva chestii extraterestre foarte interesante. Nu ar fi prima oară când se întâmplă așa ceva.

- În urmă cu câteva luni, în presă a apărut un articol despre un fel de instrument medical parapsihologic care a fost descoperit în pădurea tropicală. Este folosit experimental pentru a trata vânătorii care au fost răniți foarte tare în urma arsurilor de fantome.

- Și a avut rezultate bune, spuse Fontana. Este nevoie de cineva cu aptitudini speciale pentru a-l face să funcționeze, dar merge.

- A fost deschisă o ușă aici în junglă, nu-i așa? spuse ea încet. Dacă a fost descoperit un instrument extraterestru, este foarte plauzibil să presupunem că au fost descoperite mai multe sau vor fi descoperite.

- Da.

- Și cum rămâne cu dispariția oamenilor străzii? Și cu traficul de esență din Cartier? Intuiția mea îmi spune că toate acestea sunt legate, dar nu văd cum.

- Sunt de acord, există un fel de legătură. El păstră tăcerea o clipă. Am găsit un lucru interesant în dosarul lui Jake.

- Vrei să spui, în afară de faptul că înregistrările ultimelor șase luni de lucru au dispărut?

- În afară de asta. Jake poate lucra sau, mai degrabă, putea lucra cu energia fantomatică a râului. Râurile sunt cea mai mare problemă aici, în subteran. Vânătorii care le pot face față sunt foarte prețioși.

- Există vreo șansă să afli ce a făcut Jake în ultimele sale șase luni ale carierei sale profesionale? Întrebă ea.

- Ray pune lucrurile cap la cap. Va descoperi și va vorbi cu toți oamenii care au lucrat cu Jake. În final, va găsi răspunsurile.

- În afară de cazul în care toți oamenii care au lucrat cu el sunt și ei pe lista celor dispăruți, spuse ea.

- Chiar dacă așa va fi, mai sunt și membrii echipelor de explorare care l-au însoțit pe Jake. Crede-mă, dacă cineva tot răpește oameni de știință și para-arheologi de valoare, ar fi fost observat.

- Adevărat.

- Ray a mai venit cu ceva care poate fi sau nu important. Un vânător pe nume Carl Wilson a fost ucis într-un accident în junglă, în urmă cu șase luni. Se pare că era unul dintre oamenii desemnați să se ocupe de acțiunea periculoasă a UEX.

- Trebuie să recunoști că UEX tot apare în toată afacerea aceasta.

- Da, spuse el. Așa este.

Se lăasă din nou tăcere. Sierra ascultă sunetele junglei scufundate în întunericul nopții. Era obosită, dar știa că este mult prea agitată pentru a adormi.

După o vreme, Fontana vorbi din penumbră.

- În seara asta, când te-am dus în brațe în cameră, ai spus ceva.

- Am spus? Ea zâmbi ușor. Trebuie să recunosc, lucrurile sunt un pic închețate după ce mi-ai turnat coniac pe gât.

- Ai spus că sunt la fel ca toți ceilalți din familia ta.

Ea tresări.

- Nu am vrut să fie o insultă. Faptul că ești un om cu un țel bine stabilit, agresiv, talentat nu este neapărat un lucru rău.

- Nu asta am vrut să spun.

- Atunci ce vrei să spui? Întrebă ea, dezumflată.

El se uită la ea foarte atent.

- Nu sunt ca cei din familia ta și amândoi știm asta.

- Vei încerca să mă contrazici că ești un om cu un țel bine stabilit, agresiv și talentat? Este o poziție destul de greu de apărat, având în vedere felul cum stau lucrurile, nu-i așa?

- Știi ce vreau să spun. Amândoi știm că nu sunt genul de bărbat cu care familia ta se așteaptă să te căsătorești.

- A, deci ne întoarcem tot la asta, nu?

- Am auzit convorbirea cu mama ta, îți amintești? Era îngrozită că te-ai căsătorit cu un bărbat al Breslei.

- Ai auzit numai o parte a conversației. Dacă ai fi auzit ambele părți, ai fi știut că mama era îngrozită pentru că m-am implicat într-o Căsătorie de Conveniență. Oamenii din familia mea nu sunt adepții unor astfel de Căsătorii.

- Toată lumea din familia ta se aruncă direct într-o Sfântă Căsătorie, despre asta este vorba?
- Când găsesc persoana potrivită, așa este.
- Este puțin cam riscant, nu?
- Greșelile sunt complet neobișnuite, spuse ea încet
- Frumos truc. Se uită la ea cu un amuzament rece. Și cum le evitați?
- În cea mai mare parte, oamenii din familia mea se bazează pe pețitoarele de profesie. Este o tradiție străveche care ne-a fost transmisă de la strămoșii noștri de pe Pământ.

El se încruntă.

- Familia ta a folosit mereu pețitoare?

- Timp de generații. Dar pețitoarele noastre sunt puțin diferite.

- În ce sens?

- Toate sunt mediumuri. Îi zâmbi. Ai putea spune că au o abilitate deosebită pentru această treabă.

- Cum naiba ați găsit toate pețitoarele mediumuri?

Ea se uită la el.

- Este secret de familie. Dacă îți spun, va trebui să promiți că îl vei păstra.

Colțul gurii lui se răsuci ușor.

- Draga mea, sunt cel mai bun la un lucru, și anume la păstrarea secretelor.

- Da, știu. În regulă, uite. Ai auzit vreodată de un grup vechi pământean numit Societatea Arcane?

- Este o legendă veche. Am auzit de ea când am făcut cercetări cu privire la propriile mele aptitudini. Se presupunea că este o organizație secretă de oameni care au aptitudini paranormale.

- Societatea Arcane chiar a existat pe Pământ.

El se uită atent la ea.

- Și?

- Mulți dintre strămoșii mei au fost membri ai acestei societăți. Au trecut dincolo de Cortină odată cu ceilalți coloniști, în urmă cu două sute de ani. Și-au adus cu ei pețitoarele. Am continuat mare parte din vechile tradiții.

- Voi ați continuat tradițiile? Vrei să îmi spui că Societatea Arcane încă mai există și că operează aici, pe Harmony?

- Da Din numeroase motive, am păstrat totul cât mai tăcut.

- Fii ai fantomelor, spuse el încet. Apoi râse. M-am căsătorit cu o femeie care are mai multe secrete decât șeful Breslei.

- Chestia ciudată este că nimeni nu a crezut că vom avea nevoie de Societate după ce vom trece dincolo de Cortină, cel puțin nu după ce pe Harmony au început să apară aptitudini psihice în rândul populației. Dar în curând a devenit clar că unele lucruri nu se schimbă. Oamenii ca noi, care aveau aptitudini neobișnuite sau puteri psihice foarte importante ce nu erau asociate cu energia extraterestră psi sau nu erau accesate prin intermediul chihlimbarului, întâmpinau aceleași probleme în lumea aceasta ca și pe Pământ

- Oamenii devin nervoși în preajma voastră?

- Sau cred că suntem șarlatani și maeștri ai evadărilor. Mai rău încă, unii oameni vor să transforme trăsăturile psihice în acte de producere a banilor. Deci, da, organizația continuă să existe.

- Cum a rămas cu Pemberley? Voi doi ați fost potriviți cu ajutorul pețitoarelor din cadrul Societății?

- Da.

- Prin urmare nu sunt infailibili?

- Nu, spuse ea. Nu sunt infailibili. Ceea ce încerc să îți spun este că familia mea este puțin altfel. Este adevărat că, în acest moment, ei nu te cunosc. Este normal să aibă întrebări și, așa cum ți-am explicat, nu sunt de acord cu Căsătoria de Conveniență. Dar judecă oamenii individual, nu conform școlii pe care au frecventat-o sau legăturilor sociale.

El se ridică în picioare încet, traversă distanța mică dintre ei și se aplecă să îi cuprindă încheietura mâinilor. O ridică ușor și apoi îi prinse fața în palme. Totul în el era intens și concentrat. Energie invizibilă - energia dorinței - se răsuca în aerul din jurul lor.

- Sunt al naibii de sigur că, dacă mă vei prezenta vreodată familiei tale, vor avea mai mult de câteva întrebări, spuse el. Dar în momentul acesta ei nu sunt aici. Tu ești cea care este aici. Nu-mi pasă decât de ceea ce crezi tu despre mine.

Ea se întinse și își puse brațele în jurul gâtului său. Poate erau efectele de după pericolul pe care îl împărtășiseră în ultimele ore sau poate pentru că era fascinată de el din momentul în care se întâlniseră. Poate era numai intuiția ei. Oricare ar fi fost motivul, nici măcar nu încercă să ascundă adevărul.

- Bine, Fontana, o să îți spun exact ceea ce simt. Vocea ei era joasă și fierbinte, chiar și pentru urechile ei. Cred că ești tot ceea ce am fost crescută să aștept de la un bărbat bun. De onoare, concentrat, puternic și decent. Și cred că te doresc mai mult decât am dorit vreodată un bărbat.

- *Sierra.*

Îi captură gura cu propria gură, fierbințeală, foame și nevoie fuzionând într-un sărut care îi răpi respirația. O strivi de el, iar ea se agăță ca pentru a-și salva viața, din cauza fiorului pur, glorios, al unei intimități mistuitoare, altfel decât tot ceea ce experimentase până acum.

Energia psihică țâșni. Era conștientă de prezența ei cu toate simțurile, normale și paranormale. Și mai știa că îi răspunde.

Încet, respectuos, el descheie nasturii cămășii negre pe care o purta. Aceasta căzu la picioare. Mâinile lui alunecau peste ea, învățându-i formele. Era foarte atent cu vânătaia de pe brațul ei. Când îi mângâie sânii, pielea dură, masculină a palmelor lui îi excită sfârcurile.

Își eliberă gura pentru a-i săruta gâtul, inspirându-i rjarfumul. El scoase un mârâit pro fund, răgușit Când ea îi descheie cămașa, degetele ei tremurără. Avu nevoie de o veșnicie pentru a deschide haina, dar în sfârșit reuși să își desfacă palmele pe pieptul lui. Totul la el era fierbinte și dur.

Îi scoase ochelarii și îi așeză pe unul dintre sacii cu bagaje. Apoi se lăsă în genunchi în fața ei și îi desfăcu jeansul. Ea era străbătută de fiorii așteptării. Ii apucă umerii netezi, puternici, pentru a-și găsi echilibrul, abia îndrăznind să creadă că toate acestea se întâmplau cu adevărat.

El îi trase pantalonii în jurul gleznelor. Ea păși peste ei. Acum era înfășurată numai în chiloțeei delicați pe care îi purtase în pat, dar nu se simțea ciudat. În schimb, se simțea ca o zeiță. El o făcea să se simtă în acest fel.

Când îi sărută pielea delicată a abdomenului ei, simți că în interiorul ei se adună căldură lichidă. Știu că era deja udă. Își ținu respirația când îi simți degetele alunecându-i între coapse. O clipă mai târziu, tremura atât de tare, încât se temea să nu se prăbușească.

El se ridică și desfăcu așternutul pe care stătuse ea cu o clipă mai devreme. Se așeză, cu picioarele încrucișate, și își desfăcu jeansul, eliberându-se.

- Vino aici, spuse el. Am nevoie de tine atât de mult.

O trase în jos până când era așezată peste el, cu picioarele afundate în materialul așternutului de-o parte și de alta a coapselor lui. O tachina cu mâinile, o tachina și o convinse și o sili până când nimic altceva nu mai conta, în afară de minunata tensiune creată între ei.

Așa trebuia să simtă, își spuse ea, amețită de această descoperire. Niciodată nu își dăduse seama cât de îmbătător putea fi sexul.

- Da, șopti ea, ajunsă dintr-odată la disperare. Unghiile i se afundară în umerii lui. Da. Acum. *Grăbește-te.*

- Nu-i nicio grabă. O privi prin ochii pe jumătate închiși. Avem toată noaptea.

- Eu nu, spuse ea cu putere. Niciodată nu am fost atât de aproape.

Se aplecă, îl cuprinse cu mâna și încercă să îl potrivească singură.

El inspiră cu putere.

- Am înțeles mesajul. Dar trebuie să facem asta încet. Ești prea mică și tensionată.

Își făcu loc în ea, umplând-o până la refuz.

- Nu este vorba că sunt eu mică, șopti ea. Tu ești foarte mare.

El râse ușor și apoi mârâi când ea se strânse în jurul lui. Apoi scoase un alt sunet: un bărbat în ghearele agoniei sau ale extazului. Nu putea spune care din cele două. Era prea ocupată, concentrându-se pe propriile reacții ale acestei invazii profunde.

Senzația fierbinte, intensă, era aproape de nesuportat începu să se miște, la început ca încercare, apoi sporind viteza și încrederea.

- Am spus mai încet, îi reaminti el, zâmbind, își îndoi degetele pe fundul ei, strângându-1 delicat, controlând mișcările ei grăbite.

Ea își aplecă fruntea și își înfipse dinții în lobul urechii lui.

- Bine, dacă ții atât de mult, spuse el.

Își mișcă degetele spre despicătura dintre picioare. Nu credea că se poate strânge mai tare în jurul lui, dar se înșelase. Corpul ei reacționa la mângâierea intimă, silindu-se să adune tensiunea din interiorul ei, stârnindu-i și mai tare mușchii interiori.

- Da, respiră el. Acum o făcu el să îi simtă dinții pe gât. Furtuna senzuală izbucni în ea cu o undă irezistibilă de energie dezlănțuită. Neajutorată, se abandona eliberării.

El o urmă dincolo de margine, pulsând puternic în interiorul ei, cu respirația grăbită în urechea ei. Scoase un strigăt puternic, grăbit, de satisfacție.

Când se termină, căzu pe spate, trăgând-o peste pieptul lui.

- Suficient de aproape? o întrebă Fontana câteva momente mai târziu.

- Hm? Se cuibări mai bine în așternutul pe care îl împărțeau. El se ridică într-un cot.

- Ai spus ceva despre faptul că nu ai fost niciodată atât de aproape. Voiam să fiu sigur că de data asta ai ajuns.

Ea roși și își deschise ochii, văzându-1 uitându-se la ea. Era ceva diferit la el, își spuse ea. Încercă să găsească descrierea corectă. Mulțumit? Relaxat? Satisfăcut? Fericit? Era puțin din toate acestea pe fața lui dură, dar mai era și altceva. Se întrebă dacă și el simțea ce simte ea, o senzație de conexiune între ei. Fusese mai mult decât sex extraordinar, își zise. Fusese un element sclipitor, psihic. Intuiția ei îi spunea că ar putea fi cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată. Sau cel mai dureros.

- Da, spuse ea. Este sigur că am ajuns suficient de aproape. De fapt, am ajuns chiar acolo.

El îi sărută umărul gol.

- Pentru că aș fi fericit să continui să încerc până când iese bine.

Ea chicoti

- Nu ar fi putut fi mai bine, crede-mă.

El o sărută, un sărut lung, răbdător, savurând-o.

După o vreme, își ridică puțin capul.

- Simți ceva? întrebă el.

Inima ei tresări. Simțise și el legătura psihică pe care sexul o crease între ei. Simți că o umple bucuria.

- Da, șopti ea.

- Și eu. Se uită la marginea așternutului. Așa mă gândeam. Elvis s-a întors.

Cam atât despre convorbirea de alcov cu șeful Breslei.

Elvis mârâia fericit. Era ușurată să vadă că nu erau urme ale șopârlei irizate sau orice altceva care i-ar fi arătat că el mâncase. Se întinse să îl mângâie.

De nicăieri, numele lui Jake îi răsări din nou în minte, însoțit de aceeași senzație de urgență.

Se uită spre Fontana.

- Asta îmi amintește, spuse ea, că în timp ce dormeam după detonare, mi-am amintit ceva ce Jake Tanner mi-a spus când i-a dat lui Elvis căsuța lui. Mă îndoiesc să însemne ceva, având în vedere problema lui Jake cu drogurile, dar ar putea merita să verificăm atunci când ne vom întoarce la mine în apartament

Capitolul 83

Escala prin pădurea tropicală spre cea mai apropiată poartă oficială a Breslei dură mai multe ore din cauza terenului dificil. Fontana știa că ar fi putut face traseul în jumătate din acest timp, dar Sierra era novice în ceea ce privește jungla. Era sănătoasă și într-o condiție fizică excelentă, dar îi lipseau antrenamentul și experiența.

- Știi, ar fi fost mult mai ușor și mai rapid dacă ai fi folosit vehiculul, spuse ea la un moment dat. Poate Breasla se va gândi să facă niște drumuri pe aici.

- S-a încercat. Folosi spada grea de oțel pentru a face drum prin hățişul de vegetație. A durat cam vreo trei zile.

- Ce s-a întâmplat?

- Jungla și-a impus drepturile. Mare parte dintre drumuri au dispărut în douăzeci și patru de ore. În a treia zi nu ai mai fi putut spune nici măcar pe unde echipajul de construcții croise drumul, fără să mai spun că nu se mai vedea nici urmă de pavaj. Singurul mod în care putem păstra liber în jurul porților oficiale este să le întreținem zilnic.

- Vrei să spui că vegetația de aici crește atât de repede?

- Da, dar numai în anumite condiții. Vegetația se reinstalează repede când încerci să distrugi anumite părți ale peisajului, dar altfel totul aici rămâne în echilibru.

Auzi un zgomot înăbușit

- Ups, spuse Sierra.

Se întoarce și o văzu întinsă cu fața în jos pe o masă de lujeri. Elvis sărea în jurul ei, gângurind neliniștit.

Ea se uită în sus, cu o expresie jalnică.

- Amintește-mi să tai explorarea junglei de pe lista mea cu viitoare posibilități pentru carieră.

El se întoarce câțiva pași și o ajută să se ridice în picioare.

- Ai o listă cu posibilități pentru carieră?

- Când provii dintr-o familie foarte reușită, se așteaptă din partea ta să îți găsești cariera potrivită destul de devreme. Cum ar fi de la vârsta de zece ani. Eu încă o mai caut pe a mea.

- Zece ani este o vârstă cam fragedă pentru a lua o astfel de decizie, nu?

- O, știu, spuse ea cu dulceață în voce. Când te-ai decis să te alături Breslei?

El îl ridică pe Elvis, trecu peste un trunchi prăbușit și merse mai departe.

- La vârsta de opt ani a fost prima mea zi la Vânătorii Cercetași.

Ea râse.

- Și acum conduci organizația din Crystal. Vezi? Ai fost concentrat ani întregi, așa cum au fost alți membri ai familiei mele. Eu încă mai încerc să mă hotărâsc ce vreau să fac cu viața mea.

- Ce ai mai încercat în afară de jurnalism?

- Păi, a fost o încercare de a fi consultant în vânzări într-o galerie de artă. Și pentru o vreme mi-a plăcut destul de mult.

- Și ce s-a întâmplat?

- Se pare că nu am un ochi destul de ager pentru arta modernă. Ai auzit vreodată de Adam Bollinger?

- Îmi pare oarecum cunoscut.

- Este renumit pentru sculpturile lui de mărime naturală a ceea ce numește artefacte contemporane. Munca lui ne forțează să rezistăm superficialității intrinseci a realității.

- Și?

- Și, când am sosit la galerie într-o zi, tocmai fusese livrată și despachetată noua lui sculptură, un tomberon de oraș. Era încă așezată pe trotuar, afară. Am crezut că este un tomberon adevărat și am aruncat în el o cană goală de cafea de carton și un șervețel folosit. Din nefericire, Adam Bollinger era chiar în ușa galeriei, supraveghind despachetarea operei sale. M-a văzut abuzând de sculptura sa. Ultimul lucru pe care îl știu este că îmi căutam altceva de lucru.

El zâmbi.

- Și care a fost asta?

- Pentru o vreme am fost ușier la un hotel.

- Înțeleg că și asta s-a terminat rău?

- Hai să spunem că am învățat o lecție prețioasă. Când s-a cazat directorul unei corporații importante și a cerut să i se organizeze în apartamentul său o petrecere intimă pentru sărbătorire, nu a fost o idee bună să presupun că intenționează să sărbătorească aniversarea Sfintei sale Căsătorii cu soția.

- Aniversarea era cu amanta?

- Hm.

- Ce s-a întâmplat?

- Adevărata soție și-a făcut apariția cu un detectiv particular pe care îl angajase să îi urmărească soțul. A fost o scenă îngrozitoare. Directorul a fost furios pe mine din cauză că a crezut că eu i-am vândut pontul soției lui. Rezultatul a fost că soția a intentat divorțul.

El fluieră ușor.

- Și a reușit să îl obțină?

Divorțul se întâmpla rar și putea fi scump până la ruină, dar adulterul era unul dintre puținele motive permise unui cuplu care dorea să se separe pe cale legală. Aceste motive erau totuși acceptate numai dacă toți copiii din această uniune aveau mai mult de optsprezece ani.

- Da, a obținut divorțul, dar a fost foarte urât, spuse Sierra.

- Nu sunt toate așa?

- Ba da, dar în acest caz soțul deținea o companie de calculatoare de înaltă generație. Soția a cerut jumătate din afacere. În timpul procesului s-a dovedit că firma era în stare destul de proastă din punct de vedere financiar. În final, a dat faliment

El dădu la o parte o frunză uriașă. În creierul lui rezona ceva. A fost nevoit să se străduiască să nu se strâmbe.

- Vorbești despre divorțul Rensenbrier? întrebă el.

- Ai auzit despre el?

- S-a scris despre el săptămâni întregi. Și nu numai în ziarele de scandal. Revistele de afaceri l-au descris pe prima lor pagină. Mi-am vândut acțiunile imediat ce am auzit zvonurile, dar tot a fost o nenorocită de lovitură.

Se lăsă o tăcere ciudată în urma lui. Amuzamentul iui dispăru. Strâmbându-se, strânse mai tare bagajul. Știa ce urma.

- Ai avut acțiuni la Rensenbrier Inc? întrebă ea într-un sfârșit pe un ton neutru.

- Probabil că este un șoc să aflu că un bărbat al Breslei se gândește din când în când la lucruri cum ar fi investițiile pe termen lung, spuse el.

- Să nu îndrăznești să insinuezi că îți pun la îndoială rafinamentul financiar. În vocea ei se simțeau nervii. Nu asta am vrut să spun. Am fost puțin surprinsă să aflu că ai deținut acțiuni la Rensenbrier, asta este tot.

- De ce? Ea suspină

- Pentru că majoritatea oamenilor care au deținut acțiuni acolo au fost supărați pe mine când au aflat că sunt implicată într-o afacere în picaj a companiei. Nu ai fost singurul care a pierdut bani.

El se opri și se întoarse din nou. Arăta foarte nefericită. Foarte sexi, cu cămașa lui căzându-i de pe umeri și cu sfârcurile care formau în material niște umflături mici, foarte interesante, dar nefericită. Iritarea lui dispăru.

- Tu nu ai fost implicată, spuse el. Erai un simplu privitor. Compania nu a ajuns falimentară din cauza divorțului. A fost condamnată în momentul în care în instanță a ieșit la iveală faptul că Rensenbrier măsluia documentele contabile ale firmei.

- Unii oameni cred că, dacă nu ar fi fost divorțul, problemele companiei nu ar fi fost expuse niciodată și că ar fi putut ieși la liman înainte să se strice lucrurile. Înșuși Rensenbrier insistă că ar fi putut salva afacerea, dacă reputația lui nu ar fi fost aruncată în noroi în fața curții.

- Prostii. Rensenbrier era arșice deja, gata să se prăbușească. Era numai o chestiune de timp.

- Asta a spus și tata. Problema este că mulți investitori din Resonance au avut impresia că am avut rolul meu în acest dezastru. Bârfele circulă repede în cercurile de afaceri.

El îi studie fața.

- Acesta este motivul pentru care te-ai mutat în Crystal?

- Da. Voiam să o iau de la capăt într-un loc în care nu mă cunoaște nimeni.

- Așa că ai venit într-un oraș străin, unde nimeni nu știa nimic despre tine, și ai început să scrii articole care expuneau Breasla locală. Ai târât șeful corupt direct pe prima pagină a unui tabloid. După ce el iese din peisaj, te căsătorești cu noul șef al Breslei. Dădu din cap. Da, este un mod de a rămâne anonimă.

Ea roși.

- Da, bine, prin urmare planul meu nu a funcționat chiar așa cum intenționam. Problema este că, după ce i-am cunoscut pe Jake și pe ceilalți vânzători din Cartier și am auzit despre bărbații care au dispărut, a trebuit să fac ceva. Nu-i puteam ignora. Am simțit că, în sfârșit, mi-am găsit chemarea.

El se strecură printr-o masă grea de frunze.

- Știam eu. Te-ai născut făcătoare de bine.

- Hei, nu-mi place... El se opri.

- Sst, spuse el încet.

- Nu-mi spune să tac, Fontana. Apoi și ea auzi vocile de la distanță. Poarta?

- Aproape am ajuns, spuse el.

Se cațără pe câteva rădăcini de copac ieșite la vedere, groase cât trunchiul unui om, îndepărtă o frunză monstruoasă, în formă de cupă, și văzu poarta. Era larg deschisă, dezvăluind cuarțul verde strălucitor al catacombelor din subteran. Mai mulți oameni erau adunați în jurul intrării. Nu semănau cu cetele obișnuite ale exploratorilor, arheologilor, biologilor și cercetătorilor care însoțeau explorările de rutină.

În deschizătură i se părea că sunt toți membrii Breslei. Vânătorii erau cu toții îmbrăcați în haine pentru junglă. Unii se învârteau în așteptare. Alții descărcau echipamente din două vehicule mari.

Bărbatul care era la comandă se întoarse spre unul dintre vânători.

- Spune-le nenorociților ăloră de reporteri să nu ne stea în cale, altfel voi lăsa următorul vehicul să treacă peste ei, spuse Ray cu o voce care intenționa să treacă dincolo de spărtură.

- Da, domnule, răspunse omul.

Sierra se cațără pe dâmbul mic de rădăcini și urmări scena.

- Ce se întâmplă?

- Cred că mâine dimineată vom fi din nou pe prima pagină a ziarelor.

- Ce naiba? Ochii i se luminau plini de înțelegere. Se pregătesc să trimită o echipă de recuperare, nu?

Pentru noi?

- Emoționant, nu-i așa? Sări de pe rădăcini și îi întinse o mână. Hai să mergem să le spunem că nu mai trebuie să se deranjeze atâta.

I-l dădu pe Elvis, o luă de mână și se îndreptă spre poarta aglomerată. Primul care îi văzu a fost unul dintre vânătorii care descărcau vehiculul. Se auzi un strigăt. Apoi reporterii și fotografiile își dădură seama ce se întâmplă. Se aruncară spre poartă ca un val.

- Sierra, țipă Matt Delaney. Ești bine?

Kay flutura nebunește din mâini.

- Să nu spui nicio vorbă până când ne întoarcem la redacție, îi strigă ea. Este un reportaj exclusiv pentru

Cortină.

- Este pe dracu, spuse un bărbat îmbrăcat cu o haină sport și o cravată foarte urâtă, ieșind din grămadă.

Când șeful Breslei și soția lui dispar, este povestea tuturor.

- Asta s-o crezi tu, replică Kay. Îl prinse de haină în timp ce o depășea. În acest caz, soția este un reporter de la *Cortină*. Dă-te la o parte din drumul meu.

Nu se știe cum, Kay reuși să se lipească de mijlocul celui alt jurnalist. El mârâi, se clătină și se dădu înapoi vreo doi pași. Kay se grăbi înainte.

- Aici, Sierra, țipă ea. Sunt eu, Kay.

Phil se separă și el de mulțime. Sări peste un morman de provizii și echipamente, cu camera focusată.

- Fă-mi o favoare, Sierra. Mai desfă-ți doi nasturi.

- Uite, spuse Sierra. Zâmbetul ei era ușor încețoșat. Până și domnul Runtley este aici. Este atât de drăguț.

O clipă mai târziu erau înconjurați de reporteri. Lăsând-o pe Sierra să se descurce singură, Fontana își făcu drum prin mulțime, acordând numai câteva comentarii scurte în timp ce se deplasa, în sfârșit reuși să ajungă acolo unde era Ray, sprijinit de o margine a vehiculului.

Ray își încrucișa brațele și zâmbi acru.

- Ar fi trebuit să știu că vei reuși un alt capitol care va fi adăugat legendei Fontana. Sunteți în regulă?

- Suntem bine. Mă întorc imediat.

Se întoarse spre mica armată de vânători adunați care îl priveau și vorbeau între ei. Când se apropie, tăcură.

- Vă mulțumesc că ați venit astăzi aici, domnilor, le spuse el, strângând mâna fiecăruia dintre ei. Eu și soția mea apreciem efortul. Îmi pare rău că v-am creat atâtea probleme.

Bărbații zâmbiră.

- Prima Regulă a lui Fontana, domnule, spuse unul dintre ei. Nu lăsa niciodată un om în urmă, pradă fantomelor.

Rămase acolo și mai vorbi cu ei câteva minute, apoi se întoarse la Ray.

- Ce te-a făcut să crezi, pe tine și pe toți ceilalți, că am dispărut în junglă? întrebă el.

- Nu te-am putut localiza pe monitoare. Mi-am imaginat că pădurea tropicală este singurul loc unde ați putea fi. Ray făcu o pauză. Bănuiesc că știi despre incendiu.

- Da. A mai rămas ceva?

- Nu prea multe. Dar galeria de antichități este în regulă. Nimic nu poate distruge cuarțul și piatra-vis. Am lăsat câțiva oameni de pază acolo, să fii sigur că nu este furat nimic până când relicvele vor fi recuperate. Cenușa este încă prea fierbinte pentru a începe căutarea. Polițiștii spun că cineva a folosit un accelerator al dracu' de bun.

- De unde ai știut că am intrat în subteran?

- Autoritățile au presupus că vor găsi două cadavre în cenușă. Dar eu mi-am închipuit că, dacă ai fost cât de cât avertizat, ai folosit gaura-din-perete. Am chemat voluntari. Făcu un semn cu capul spre grupul de vânători. Au apărut până și oamenii Breslei. Ești un tip simpatizat. Cei pe care nu îi vezi aici sunt fie în vreo misiune și încă nu au aflat ce s-a întâmplat, fie păzesc ceea ce a rămas din casă. Ce dracu' s-a întâmplat?

- Aproape că am fost răpiți de extraterestri.

Ray dădu din cap.

- Știam că va fi o poveste bună.

Capitolul 87

Sierra se opri din turnatul cafelei în trei cești.

- Nu a mai rămas nimic din frumoasa ta casă? Îngrozitor. Erau în apartamentul ei. Fontana și Ray erau așezați la masa mică, absorbiți de notițe și dosare. Fontana tocmai își scosese telefonul, gata să sune pe cineva.

- Colecția de antichități era singurul lucru care ar fi fost greu de înlocuit, spuse absent Fontana. Totul este în regulă. Formă un număr și așteaptă să i se răspundă. Cât despre casă, poate fi reconstruită.

- Dar nu poți reface acel minunat lemn de stejar vechi sau mozaicul acela incredibil, insistă ea. Ar fi putut sta într-un muzeu. Astfel de opere nu mai există.

- Poate că nu, dar materiale de construcție rezistente la foc există cu siguranță. Când voi reconstrui, intenționez să le folosesc.

Ray îi făcu Sierrei cu ochiul.

- Fontana nu prea este ceea ce ai numi tipul sentimental.

Probabil pentru că avea un scop atât de bine conturat, își spuse ea. Singurul lucru care conta pentru Fontana era viitorul. El vorbi în receptor.

- Davis? Fontana, făcu o pauză scurtă. Ai auzit deja despre asta? Fontana aruncă o privire de nedescris spre Sierra, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre ușile glisante de sticlă care se deschideau spre balcon. Sigur, știu că pentru tine jungla nu este locul potrivit pentru o lună de miere, dar lucrurile s-au complicat puțin. Acesta este motivul pentru care te sun.

Vorbi repede și apoi închise telefonul.

- Oakes a găsit în sfârșit ceva interesant despre Patterson, spuse el.

- Era și timpul, spuse Ray.

- Cine este Davis Oakes? întrebă Sierra.

- Este investigator principal în Cadence, îi explică Fontana. A mers pe varianta demodată și a urmărit banii. Spune că a fost nevoie să iacă multe săpături, dar se pare că Patterson are câteva conturi la mai multe bănci mai mici și firme de investiții răspândite în toate statele-orașe, folosind nume și identități false.

Ray fluieră ușor.

- Patterson se folosește de aceste conturi pentru a spăla banii pe care îi scoate din afacerea cu esență fantomatică.

Fontana ridică una dintre căni.

- Da, așa se pare.

- Nu mai ai de ales, spuse Ray. Va trebui să îl silești să plece din Consiliu.

Fontana dădu din cap.

- Va dispărea și nu vom descoperi niciodată laboratorul extraterestru.

Ray rămase nemișcat

- Despre ce dracu' vorbești? Se uită stânjenit spre Sierra și apoi se întoarse spre Fontana. Să nu-mi spui că tu chiar crezi teoria din *Cortină*, că cineva a descoperit în junglă un întreg laborator extraterestru.

- Poate nu un laborator, recunosc Fontana, dar dispozitivul folosit de Cavaleri pentru a-mi distruge sistemul de securitate și care a generat unda aceea ultravioletă este în mod clar tehnologie extraterestră.

- De unde știi asta? Poate vreun vânător lucrează natural cu lumină ultravioletă, la fel cum tu și cu mine lucrăm cu lumină neagră și verde.

- Nu cred. Era energie disonantă, dar era generată la un nivel foarte puternic, la un nivel produs pe cale tehnologică.

- Are dreptate, spuse repede Sierra. Se folosesc de niște dispozitive mici pentru a crea raze de energie. Și eu am văzut unul. Era de mărimea unei lanterne.

Ray își frecă ceafa.

- Întotdeauna am presupus că energia disonantă, la dracu, mai degrabă orice formă de energie extraterestră psi, poate fi manipulată numai de oameni care au multe aptitudini para-rezonoare. Niciodată nu a existat o tehnologie care să o pornească și să o oprească. Până și artefactul acela pe care îl folosesc pentru a trata vânătorii foarte afectați de la Institutul Glenfield trebuie să fie activat și manevrat de oameni cu abilități psi speciale.

- Este posibil ca și aceste ultrageneratoare să necesite aptitudini deosebite, recunosc Fontana. Oricum ar fi, produc raze foarte puternice care funcționează în subteran. Chestia asta mi-a anihilat întreg sistemul de securitate. Gândește-te cât de folositor ar fi un astfel de dispozitiv cuiva care ar dori să jefuiască o bancă, o casă sau să imobilizeze o întreagă secție de poliție.

Ray expiră ușor.

- Bine, când vine vorba de extraterestri, bănuiesc că orice este posibil.

- Generatorul a venit de undeva, spuse Fontana. Cred că cea mai posibilă explicație este că l-au găsit în junglă. Am o bănuială că descoperirea face parte din ceea ce Patterson și Jenner încercau să ascundă.

- Lucru care îmi amintește că și eu am ceva vești, spuse Ray. În timp ce voi doi vă fluturați în luna voastră de miere în turneu ecologic, am localizat doi dintre vânătorii care au lucrat cu Jake Tanner, chiar înainte ca acesta să se retragă.

Sierra se folosea de un cuțit pentru a scoate din borcan unt de arahide. Se uită repede în sus.

- Ce ai aflat?

- Bărbații cu care am vorbit își amintesc faptul că ultima misiune a lui Jake a fost o expediție în junglă a unei corporații foarte mari de cercetare-și-explorare. Proiectul a durat două săptămâni și apoi a fost oprit brusc. Povestea oficială este că firma a considerat că explorarea era un efort fără finalitate, fără posibilitatea aducerii vreunui profit

- Proiectele de C-E sunt oprite mai tot timpul, spuse Fontana. Este ca și cum ai căuta chihlimbar. Uneori ești norocos. Uneori nu te alegi cu nimic.

- Sigur, spuse Ray. Dar în această situație numele companiei care a pus bazele proiectului care l-a angajat pe Tanner se întâmplă să fie Underworld Exploration.

Fontana ridică o sprânceană.

- Chiar dacă firma lui Corley a găsit ceva valoros în junglă, nu este o crimă. Pentru asta sunt întreprinse majoritatea explorărilor în pădurea tropicală, să găsească bani pentru investitori. UEX este îndreptățită la profit din orice ar găsi în junglă.

Sierra își îngustă ochii.

- Mai puțin dacă folosește această descoperire în scopuri ilegale, cum ar fi încheierea unui parteneriat de afaceri cu Cavalerii pentru a vinde pe străzile orașului esență fantomatică.

- Și aici zace problema, spuse Fontana. Nu avem nimic pentru a dovedi că UEX lucrează cu Cavalerii sau cu cineva din Breaslă.

- Hm.

Frustrată, termină sandvișul de unt cu arahide și banană și i-l dădu lui Elvis. El îl duse pe pervaz și se așeză să îl mănânce cu entuziasmul caracteristic.

Fontana se gândi o clipă, apoi se întoarse spre Sierra.

- Cred că este momentul să ne uităm la căsuța lui Elvis.

Ray le aruncă amândurora o privire uluită.

- Care-i treaba cu căsuța?

- Nu suntem siguri, spuse Sierra. Probabil se va dovedi că nu este nimic, dar îmi tot vine în minte ceva ce mi-a spus Jake Tanner când i-a dat asta lui Elvis.

Se adunară în jurul mesei de cafea și se uitară spre căsuță.

Simțind că este vorba de un joc nou, Elvis mormăi agitat și sări de pe pervaz, cu sandvișul neterminat strâns într-o lăbuță. Topăi pe măsuța de cafea.

- Detaliile sunt extraordinare, spuse Ray, aplecându-se să atingă un bec mititel.

- Da, spuse Sierra. Urâsc faptul că trebuie să o distrug când nici măcar nu știu ce trebuie să caut.

Fontana se uită la ea.

- Spune-mi încă o dată ce anume ți-a spus Jake când ți l-a dat

- „Dacă Elvis vrea vreodată să mă găsească, tot ce trebuie să faci este să privească în oglindă”, recită ea cu grijă.

- Cred că ar trebui să începem cu măsuța de toaletă, spuse Fontana.

Sierra ezită și apoi se aplecă și atinse ușor oglinda. Elvis o privea cu mare interes, dar nu părea alarmat. Oglinda nu se mișcă.

- Cred că este lipită, observă Ray. Poate că este ceva în spatele ei. Încercați să o dezlipiți.

- Nu, spuse Sierra, de data aceasta foarte sigură. Dacă Jake a vrut să ascundă ceva în căsuță, ar fi făcut-o în așa fel încât să nu fie nevoie să o distrugem pentru a obține ceea ce a ascuns. Era un artist. Nu ar fi vrut ca opera lui să fie distrusă.

Deschise sertarul măsuței de toaletă. Micul pieptăn era încă acolo, dar asta era tot.

- Trebuie să fie oglinda, spuse Fontana. Lasă-mă să mă uit și eu.

Ridică sus căsuța și examina foarte atent partea de dedesubt. Elvis privea, brusc cu o mare intensitate.

- Este în regulă, Rege, spuse Fontana. Nu o să îți distrug căsuța.

Mulțumit că nu erau arcuri, lacăte sau mânere ascunse, o așeză din nou pe masa de cafea. Cu delicatețe, apucă și apăsă fiecare bec ce înconjură oglinda.

Când apăsă pe cel de-al treilea dinspre dreapta, oglinda culisă într-o parte, dezvăluind o deschizătură mică în peretele din spatele ei. Înăuntru era o bucată de hârtie frumos împăturită.

- La naiba, spuse Ray încet. Sierra se aplecă înainte, înfiorată.

- O, Doamne, este un fel de mesaj.

- Nu fi prea entuziasmată, o avertiză Fontana. Scoase hârtia. După câte se pare, Tanner era un caz complet pierdut și era dependent de esență fantomatică. Toată lumea știe că dependenții nu gândesc și nu acționează logic.

Desfăcu bucata de hârtie și o întinse pe masă. Sierra fu umplută de dezamăgire când văzu că tot ceea ce era scris pe hârtie erau câteva cifre.

- Probabil că erau numerele lui norocoase la loterie, spuse ea.

- Ghicește din nou, spuse Ray. Se uită spre Fontana. Ce spui de asta? Se pare că Tanner nu era chiar alunecat în lumea esenței, așa cum a crezut toată lumea.

- Ce înseamnă numerele acestea? întrebă Sierra.

Satisfacția rece săgeta privirea lui Fontana.

- Sunt coordonatele unei locații din pădurea tropicală, spuse el. Întâlni privirea lui Ray. Cred că este momentul să mergem să îl căutăm pe Jake Tanner.

- Nu lăsa niciodată în urmă un om pradă fantomelor, spuse Ray.

Emoția o străbătu pe Sierra.

- Vin cu voi.

Amândoi bărbații o priviră cu niște fețe care ar fi putut fi sculptate în cuarț solid.

- Nu, spuse Fontana.

Ray scutură din cap.

- Nu.

Furia își făcu loc.

- Este povestea mea, la naiba, cea pe care o vânez de luni întregi. Am tot dreptul să fiu cu voi.

- Îmi pare rău, spuse Fontana cu vocea lui inflexibilă, lipsită de emoție, de șef al Breslei. Ray și cu mine vom merge repede prin junglă. Nu știm ce vom găsi. Nu avem timp să cocoloșim un civil.

- Să nu îndrăznești să îmi spui civil, îi aruncă ea. Sunt jurnalist de investigație. Mai mult, dacă nu aș fi fost eu, nici măcar nu ai fi găsit coordonatele astea.

Elvis mormăi nefericit, răspunzând furiei și frustrării ei. Traversă în grabă masa de cafea, sări pe umărul ei și mormăi ceva în urechea ei.

- Știu că ție îți datorăm asta, spuse Fontana încet. Breasla nu va uita acest lucru.

- O, minunat, acum vei încerca să mă tragi pe sfoară cu replica aceea ridicolă despre cum Breasla își plătește întotdeauna datoriile. Ei bine, uită asta. Nu vreau nicio favoare din partea Breslei. Am făcut asta pentru toți bărbații pe care Breasla i-a lăsat ca momeală pentru fantome pe străzile acestui oraș.

O tăcere cristalină cuprinse camera. Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu vorbea. Până și Elvis rămăsese nemișcat.

După o vreme, Fontana se duse direct spre ea. O prinse de umeri cu ambele mâini.

- Înțeleg, spuse el. Încerc să spun cât mai clar că Breasla îți apreciază activitatea. Dar să te luăm cu noi este în afară de orice discuție. Nu ai petrecut decât o noapte în junglă. Nu ai antrenament și nici experiență. Ar trebui să avem grijă de tine la fiecare pas. Asta nu ar face altceva decât să ne încetinească, ar putea pune în pericol misiunea. Dacă Jake și ceilalți sunt încă în viață, pentru ei ar putea însemna diferența dintre viață și moarte.

Realitatea o lovi. Avea dreptate. Nu era potrivit să meargă în junglă. Cu toate acestea, era enervant să fie îndepărtată în acest fel, tocmai când simțea că povestea se leagă.

- Bine, spuse ea fără tragere de inimă. Duceți-vă și aflați ce s-a întâmplat cu Jake și cu ceilalți.

- Mai este ceva, spuse Fontana.

- Nu te juca cu focul.

- Vreau să fii păzită cât timp eu și Ray suntem plecați.

- Este termenul politicos pentru gardă de corp?

- Da. Se uită spre Ray. Dar, având în vedere circumstanțele, nu vreau să risc angajând pe cineva prin Breaslă. Va stârni zvonuri care ar putea alerta pe cel care se află în spatele întregii povești.

- Ai nevoie de câțiva bărbați din afara Breslei, spuse Ray. Poate niște agenți particulari?

Fontana merse spre fereastră și se uită spre strada de afară.

- Cred că știu de unde putem face rost de bărbați de încredere, spuse el.

Capitolul 29

Sierra se prinse de brațele scaunului său și privi înspăimântată exemplarul din *Cortină* pe care Kay tocmai i-l așezase în față.

- Sfinte Doamne, spuse ea. Chiar arătam atât de rău ieri când ne-ați găsit?

- Hei, nu mă acuza pe mine pentru fotografie. Kay se sprijini cu o coapsă de marginea biroului Sierrei. Phil este fotograful. Eu sunt doar minunatul reporter care a primit interviul exclusiv al celor doi proaspăt căsătoriți, șeful Breslei și soția lui.

Fotografia de pe copertă o arăta alături de Elvis și Fontana, ieșind din junglă. Fontana arăta ca întotdeauna: rece, încrezător și deținând controlul complet al situației. Elvis era la fel de drăgălaș ca întotdeauna. Cât despre ea...

- Nu voi supraviețui niciodată chestiei acesteia, declară ea. Vreau ca toată lumea să știe că îl consider pe Phil principalul responsabil pentru distrugerea a ceea ce mai rămăsese din reputația mea. Poate să vorbească el cu mama, când va suna. Și va suna, îți garantez.

- Ce nu-ți place la fotografia asta? întrebă Phil. Se îndreptă spre biroul ei, cu o jumătate de gogoasă strânsă într-un pumn. Elvis plana în apropiere în nacela lui, ronțâind cealaltă jumătate de gogoasă. Este o capodoperă.

- Ce mai capodoperă, spuse Sierra. Arăt ca o târfă ieftină care tocmai și-a petrecut noaptea întreținând clienții pe o alee întunecată.

- Este din cauza părului, spuse Kay, fiindu-i milă de ea. Felul în care este răvășit lasă o oarecare senzație de după-cădere.

- Nu, spuse Matt. Cred că este vorba de felul în care cămașa lui Fontana îi atârână de pe un umăr și se vede că nu poartă sutien.

- Arăt ieftin, spuse Sierra tăios.

- Nu, nu chiar, spuse repede Kay. O femeie îmbrăcată cu cămașa unui bărbat arată sexy.

- Corect, spuse Phil.

- Ieftin, repetă Sierra.

- Mda, sigur, și asta, recunosc Phil. Dar iată ce spune un bărbat: ieftin și sexi se potrivesc precum sosul de ciocolată și înghețata.

- Mulțumesc pentru această imagine din interiorul minții unui bărbat, mormăi Sierra.

Ivory Runtley se contura în cadrul ușii redacției.

- Ce se întâmplă aici? Vreau ca toată lumea să se întoarcă la lucru. Ediția de astăzi aproape că s-a epuizat. Am oameni din publicitate care mă imploră să le mai dau spațiu. Kay, am nevoie de încă un articol exclusiv cu privire la luna de miere din junglă. Matt, dă-mi altceva în legătură cu incendiul ăla care a distrus casa lui Fontana.

- Ce mai vrei, șefu'? întrebă Matt. Deja am folosit ideea incendiului cu premeditare.

- Nu vreau o incendiere cu premeditare obișnuită, zberă Runtley. Dă-mi o incendiere provocată de extraterestri. Ceva care să îmi aducă aminte. Sierra, am nevoie de mai multe detalii legate de laboratorul extraterestru.

Ea se uită la el.

- Cred că ar fi mai bine ca o perioadă să ne abținem cu privire la asta, domnule.

Sprâncenele lui Runtley se ridicară până la cer.

- Ai informații din interior?

- Hai să spunem că sper să am o bombă pentru *Cortină* în următoarele patruzeci și opt de ore.

- În regulă, sună bine. Între timp, poți lucra cu Kay la continuarea articolului. Cititorii sunt deja interesați de povestea lunii de miere petrecută în junglă de șeful Breslei.

- Da, domnule, spuse Sierra.

Runtley se năpusti afară, pe hol, îndreptându-se spre Marketing.

Sierra se uită spre Kay.

- Mai ai alte idei strălucite?

- Tu ești cea care a petrecut noaptea în junglă cu Fontana, îi reaminti Kay. Sunt sigura că s-a întâmplat ceva palpitant.

- Păi, a fost un incident cu o șopârlă, se oferi Sierra să povestească. Nu avea de gând să spună nimănui despre pavilionul extraterestru de cristal, cu atât mai mult despre ceea ce s-a întâmplat acolo. Ruinele erau secretul lui Fontana. Nu era al ei.

- Șopârlele sunt plecticoase. Kay lovi cu pixul în carnetul de notițe. Ce-ai spune dacă de data asta mergem pe varianta cu apă? „Șeful Breslei și soția lui fac baie goi în Laguna Ascunsă”.

- Măi să fie, spuse Phil. Asta înseamnă că eu o să o fotografiez pe Sierra goală-goluță?

Sierra îi aruncă o privire plină de avertisment

- Nu te pune cu mine astăzi. Nu am starea necesară.

- Mda, spuse Phil. Am observat.

Își ridică ceașca de cafea și traversă încăperea pentru a se alătura lui Kay. Aproape că ajunsese la destinație, când observă doi oameni stând în cadrul ușii. Unul dintre ei era Simon Lugg.

- Sierra, a venit cineva să te vadă, spuse Simon. Mitch l-a lăsat să urce pentru că spune că îți este rudă. Corect?

Oamenii desemnați cu protecția ei, adică Simon, Mitch, Jeff și Andy de la taverna Green Gate, își primiseră sarcina cu mult entuziasm. Cu toții fuseseră mai mult decât fericiți să facă încă o favoare șefului Breslei. Mai degrabă extaziați, își spuse Sierra. Faptul că șeful îi respecta suficient de mult încât să le încredințeze lor

siguranța soției lui produsese un impact imediat și cu urmări asupra celor patru. Acest lucru se vedea din sprinteneala pașilor lor, precum și din hotărârea din priviri.

În ceea ce o privea pe Sierra, singura problemă era că, în entuziasmul lor de a dovedi ceva, exageraseră. Nu i-au permis nici măcar să se ducă la toaletă fără o escortă.

Se uită la bărbatul așezat lângă Simon. Părea să aibă înjur de treizeci de ani, îmbrăcat în niște haine neoficiale destul de îndepărtate de viziunea unui designer. Pantalonii lui scumpi, cămașa albastră descheiată la gât și jacheta greoaie, de culoare bej ar fi fost la locul ei într-un club local al posesorilor de iaht. Îi aruncă un zâmbet nesigur.

- Cred că este o greșeală, spuse ea cu blândețe. Nu te cunosc.

Expresia lui Simon deveni dură. Își înfipse un deget în umărul lui.

- Să mergem, prietene.

- Nu, așteaptă, spuse repede străinul. Numele meu este Burns. Nick Burns. Sunt fratele lui Fontana. Încercă să zâmbească din nou. Cred că asta mă face cumnatul tău.

Capitolul 92

- Cred că văd lucruri. Ray lăsa jos binoclul, îngustându-și ochii. Nu ar fi prima oară când se întâmplă asta în junglă.

- Nu este mirajul unui râu fantomatic. Fontana își ținea binoclul direct spre uimitoarea scenă. Și eu văd același lucru.

Erau așezați la doi metri jumătate distanță față de pământ, în ramurile în formă de cuib ale copacilor înfrunziți. Era greu să ai o imagine bună din cauza frunzelor aflate în fața lor, dar vedea siluetele mișcându-se concentrate în apropierea ruinelor mari de cuarț. Clădirea nu era făcută din cuarțul transparent cu nuanță de smarald din care fusese construit micul pavilion, ci mai degrabă din stânca omniprezentă, grea, verde, pe care extraterestrii o folosiseră la construirea tuturor orașelor și a catacombelor.

Din imaginile trunchiate pe care le vedea printre copacii inundați de lujeri, își dădea seama că ruinele erau destul de mari. Aveau înălțimea unei clădiri omenești cu un singur etaj pe dinafară, dar acoperișul era în întregime extraterestru, ca o cupolă diafan boltită. Nu existau ferestre - o altă trăsătură tipică arhitecturii extraterestre - ci numai o ușă mică. Din acest loc, nu se putea vedea prin deschizătura ușii, dar lucirea familiară a cartului verde ieșea la iveală.

- Laboratorul secret al *Cortinei*? întrebă Ray.

- Se pare că soția mea a avut din nou dreptate, spuse Fontana.

- Ar putea fi puțin stânjenitor pentru Breaslă.

- Avem timp suficient să ne facem griji că vom avea de-a face cu problemele legate de PR după ce ne dăm seama ce dracu' se întâmplă acolo.

- Ți-a fost motivul pentru care te-am făcut șef. Ray își ridică din nou binoclul la ochi. Pentru că știi să stabilești prioritățile.

-Am numărat cinci bărbați.

- I-am văzut. Numărul șase tocmai iese din clădire. Duce ceva cu el. Pare a fi un bidon mare de apă pe umărul lui.

- Îți văd. Și mai este un bărbat în spatele lui. Cu același bidon.

- Se mișcă încet, spuse Ray.

- Au picioarele în lanțuri.

- La dracu'! Cineva muncește cu prizonieri aici. Fontana lăsa jos binoclul.

- Trebuie să ne apropiem mai mult.

Îl urmă pe Ray care coborâse din copac și apoi așteptă până când acesta recupera scara de sfoară, o răsuci și și-o legă de centură.

Sunetele vii ale păsărilor și fâlfâitul din umbratul de frunze le conferea o oarecare pavăză, în timp ce își croiau drumul pe sub vegetație. Sunetele familiare le indicau și faptul că aceste creaturi din apropiere se obișnuiseră cu prezența oamenilor. Asta însemna că operațiunea, oricare ar fi fost ea, dura de ceva vreme.

Când ajunseră mai aproape, Fontana își desfăcu propria sfoară, o legă de o creangă mare a unui copac de smarald și o folosi pentru a se cățăra în pânza deasă de lujeri, ramuri și frunziș. Ray îl urmă.

Acum erau suficient de aproape pentru a avea o imagine aproape liberă a ruinelor extraterestre și a bărbaților care se mișcau în jurul lor. Scoase din nou binoclul și cercetă scena. Ray făcu același lucru. După câteva minute, lăsară binoclurile și se priviră unul pe celălalt

Ridică nouă degete. Ray aprobă, confirmând că și el numărase la fel. Era clar că patru erau paznici. Erau înarmați cu cuțite și cu bâte alimentate. Deși nu păreau să aibă nevoie de ele. Cei cinci prizonieri purtau în jurul gleznelor lanțuri care erau prinse de alte lanțuri din jurul taliei.

- Esență fantomatică, spuse încet Ray. O fac în interiorul clădirii. Și folosesc prizonierii pentru a o îmbutelia.

- Probabil și pentru a o transporta. Nu este altă cale de a duce bidoanele acelea la suprafață altfel decât să fie cărate cu mâna.

- Crezi că asta explică răpirile făcute de extraterestri despre care am auzit atâtea?

- Aveau nevoie de mână de lucru. Au obținut-o de pe străzile din Cartier. Oameni despre care au crezut că nu o să se intereseze nimeni.

- Până când și-a făcut apariția o anumită doamnă reporter, spuse Ray. Și acum ce facem?

- Avem două variante. Să pierdem o zi întregă să ne întoarcem la sediu pentru a aduna o echipă și să riscăm ca Patterson să prindă de veste ce se întâmplă, sau să facem asta în stilul vechi.

- Ca în zilele bune, hm?

- Ar trebui să reușim să le venim de hac paznicilor. Ei sunt patru, noi doi.

- Sorții de izbândă se schimbă dacă au cu toții dispozitivele acelea cu ultraviolete peste care ai dat în tunele, sublinie Ray.

- Noi avem în favoarea noastră chestia asta mică numită element surpriză. Nu s-ar spune că se așteaptă să aibă probleme și cu siguranță că nu se așteaptă ca acestea să vină de deasupra.

- Probabil că în clădire sunt mai mulți paznici, îl avertiză Ray.

- Dacă lucrăm repede, nu vor ști că s-a întâmplat ceva decât atunci când va fi prea târziu.

- Corect. Ray mai aruncă o privire prin binoclu. De curiozitate, avem un plan de rezervă?

- Sigur. O retragere strategică.

- Un plan de rezervă destul de simplu, observă Ray.

- De obicei este cel mai bun. Nu au nicio șansă să ne urmărească în junglă. Monitoarele lor sunt inutile. Mă îndoiesc și de faptul că vor încerca.

- Dar probabil că, în vreme ce noi vom fi ocupați cu retragerea, ei vor reuși să facă să dispară toate dovezile. La fel și laboratorul acesta. Dacă am început asta, ar fi bine să și terminăm.

- Așa am făcut întotdeauna lucrurile, spuse Fontana.

Ray alunecă pe trunchiul mare și dispăru în masa de frunze încărcate cu energie psi. Fontana se târî pe propriul trunchi de copac până când găsi un loc din care să se mute pe un alt copac, care era mai gros și mai aproape de ținta lui.

După ce se așeză, invocă lumina neagră, lucrând repede și intens. Undele răsucite de noapte se omogenizară repede aici, în junglă.

El alese paznicul cel mai apropiat și trimise spre el fantoma întunecată, din spate. În ultimul moment, probabil că omul simțise energia fierbinte, pentru că se încorda și începu să se întoarcă.

- Hei, Tony, simți ceva...? începu el.

Nu a mai terminat niciodată propoziția. Vârtejul negru l-a lovit în moalele capului. A tresărit violent și s-a prăbușit, inconștient

- La dracu', Mac. Celălalt bărbat se încruntă. Ce s-a întâmplat?

Apoi văzu undele răsucite de întuneric. Încercă să alerge, dar era prea târziu. Focul nopții îi atinse umărul, fantoma cea neagră chemându-l. Era deja la pământ.

Ceilalți doi paznici începură să își dea seama că aveau o problemă. Unul dintre ei ridică un dispozitiv mic, dar, în timp ce încerca să se hotărască unde să țintească, fu eliminat de fantoma lui Ray, un fulger verde. Căzu. Și generatorul îi căzu din mână. Fontana îl pârjoli repede pe celălalt paznic.

Niciunul dintre paznici nu încercase să cheme propria fantomă, observă Fontana. Erau Cavaleri, nu vânători.

Sări din copac și alergă spre cei doi bărbați pe care îi lovise. Ray făcu același lucru cu propriile ținte.

Lucrând repede și cu un ochi pe intrarea în ruine, smulseră cuțitele, bâtele și chihlimbarul pe care îl găsiră asupra oamenilor prăbușiți. Fontana găsi asupra unuia dintre oameni o cheie care putea fi de la lanțurile prizonierilor.

Când se îndreptă, îi văzu pe cei patru prizonieri uitându-se la el cu niște priviri care variau de la uimire la zâmbete largi. Le făcu semn să rămână nemișcați. Erau vânători. Îi ascultară imediat ordinul.

Unul dintre ei făcu semn cu degetul spre intrarea luminată a ruinelor și ridică două degete, arătând numărul paznicilor din interior.

Fontana aruncă cheia celui mai apropiat prizonier și se așeză într-o parte a intrării. Ray se așeză lângă perete, de partea cealaltă.

Încă doi prizonieri ieșiră din clădire, cu lanțurile de la picioare zornăind. Văzură paznicii doborâți și se opriră confuzi câteva secunde. Unul dintre ceilalți patru prizonieri le făcu semn să-și țină gura.

Cei doi bărbați părăură să priceapă imediat mesajul, la fel ca primii patru. Se îndreptară spre tovarășii lor.

Simțind că ceva nu este în regulă, unul dintre cei doi paznici rămași se apropie de intrarea îngustă. Îi văzu pe ceilalți patru la pământ. În loc să se retragă în siguranța precară a ruinelor, se pregăti să tragă concluzia greșită.

- Nenorociți de dependenți de esență, le strigă el prizonieri lor, chiar credeți că veți scăpa? În cazul în care nu v-ați dat seama, cu toții puteți fi înlocuiți. Sunt o mulțime acolo de unde veniți voi.

Nu observă licărul luminii negre din aerul ce îl înconjura, nu îi văzu pe Fontana și pe Ray.

Făcu un salt și sări pe pământ. Fontana prinse generatorul. Ray traversă intrarea repede și tăcut. Se auzi un strigăt astupat.

Energia verde luci încă o dată în interiorul structurii extraterestre și apoi se lăsă tăcere. Ray apărură din nou.

- Este liber. Așteaptă să vezi ce este în interior.

- Și mai multe chestii din astea? întrebă Fontana, ridicând două generatoare.

- Nu.

Unul dintre vânători reușise să se elibereze din lanțurile de fier. Dădu cheia altui bărbat și șchiopată spre Fontana și Ray. Când se apropie, era clar că tremură; nu din cauza reacției, își dădu seama Fontana, ci din cauza febrei ridicate.

- Tu ești Fontana, nu-i așa? hârâi el. Am auzit vorbindu-se despre noul șef.

- Sunt Fontana. Tu cine ești?

- Arnie Lewis. Arnie se opri, tușind. Când își reveni, se uită la dispozitiv, strâmbându-se. Nenorocite chestii. Poți să le setezi pe frecvență înaltă, medie sau mică. Cea mică reușește să facă un bărbat să fie inconștient câteva ore. Mai rău, îți nenorocește simțurile paranormale pentru două, uneori trei zile. Și devine imposibil să reușești să detonezi vreo fantomă. Foloseau chestia asta pe noi la fiecare patruzeci și opt de ore, ca să fie siguri că nici unul dintre noi nu îi va lua prin surprindere cu ajutorul fantomelor.

Fontana cercetă generatorul.

- Ce fac celelalte setări?

- Cea medie te face să cazi în comă. Arnie ridică din umeri. Uneori reușești să ieși din ea. Alteori nu. Cea înaltă te ucide pe loc. Se pregăteau să o folosească pe mine într-o zi sau două pentru că sunt prea bolnav ca să mai fiu de ajutor. Aici nu avem ceea ce s-a putea numi tratament de înaltă calitate, ca la Breaslă.

Fontana se uită spre cei patru bărbați căzuți.

- Toți tipii aceștia sunt Cavaleri?

- Da, spuse Arnie.

- Câte astfel de generatoare se găsesc pe aici? întrebă Fontana.

- Din câte am văzut noi, au găsit șase când au ajuns locul acesta. Întotdeauna două au stat aici, cu ticăloșiiăștia care păzeau echipa de îmbuteliere. Celelalte două merg cu nenorociții care se întorc la suprafață cu echipa de transport. Chiar acum sunt în drum spre suprafață. Între timp, le folosesc pe acestea două pentru a găsi mână de muncă proaspătă.

Ray se uită la Fontana.

- Probabil că au fost cele două pe care le-au folosit să vă atace în tunele.

- Asta înseamnă patru, spuse Fontana. Ce s-a întâmplat cu ultimele două?

Un al doilea bărbat își desfăcu lanțul. Părul lui lung până la umeri, unsuros, era legat la spate cu un șiret de piele. La fel ca ceilalți, hainele lui erau zdrențuite și murdare. Dar ochii îi erau limpezi și siguri.

- Eu le-am ținut socoteala, spuse el. Cavalerii aveau patru cu totul. A fost parte din târgul pe care banda 1-a încheiat cu Jenner. Suntem siguri că însuși Jenner a oprit unul dintre generatoare, însă nu știu ce s-a întâmplat cu el după ce Jenner a murit.

- Asta înseamnă cinci, spuse Fontana. Ce s-a întâmplat cu al șaselea?

Bărbatul se uită spre ceilalți. Cu toții dădură din cap. Fontana examina dispozitivul.

- Poate cineva să activeze chestiile astea sau este nevoie de un anumit tip de aptitudine?

- Oricine poate pune în funcțiune un prăjitor de pâine poate activa și nenorocitele astea de arme, spuse unul dintre bărbați. Cavalerii le adorau. Spuneau că însemna că, pentru prima oară, oameni care nu puteau lucra cu lumină fantomatică aveau putere adevărată în subteran cu aceste arme. Spuneau că în sfârșit Breasla nu mai deține monopolul aici.

- Generatoarele funcționează și deasupra, adăugă unul dintre oameni.

- Știu, spuse Fontana. Am aflat pe calea cea mai dură. Va trebui să le găsim și pe celelalte, cât mai repede posibil. Dar mai întâi va trebui să îi acordăm lui Arnie îngrijire medicală și să securizăm locul acesta. Apoi va trebui să facem pregătiri cu poliția din Crystal pentru a găsi și echipa de transport.

Restul vânătorilor, eliberați și ei, se adunară în jurul lor.

- Deci tu ești Fontana? Bărbatul cu părul strâns la spate îl cercetă cu atenție.

- Așa este.

- Eu sunt Tanner. Jake Tanner.

- Mă bucur să te cunosc. Breasla îți este datoare. Dacă nu ai fi lăsat coordonatele acelea în căsuța aceea miniaturală, încă v-am mai căuta.

Jake zâmbi.

- La momentul respectiv trăiam prin esență, dar mi-am închipuit că, dacă aș dispărea, Elvis și Sierra vor găsi pe cineva să vină să mă caute. Dar niciodată nu mi-am închipuit că îl vor trimite pe însuși marele șef.

La puțină vreme, Fontana era în interiorul ruinelor extraterestre cu Ray și Jake. Cu toții cercetară cele cinci fântâni grațioase din cuarț verde, eteric, ce ocupau spațiul. Fiecare fântână era înconjurată de un lac de acumulare mare cu apă strălucitoare, efervescentă, de culoare verde, energizată. În cameră era prezentă atâta energie psi, fierbinte, încât lui Fontana i se ridicase părul pe ceafă. Toate simțurile lui erau în alertă.

- Ce crezi că făceau extraterestrii cu apa din fântânile acestea? întrebă încet Ray.

Jake ridică din umeri.

- Poate că le foloseau în aceleași scopuri ca și mine.

- Tu de ce foloseai esență? întrebă Fontana.

- Ca să văd lucruri, spuse Jake. Lucruri incredibile.

Capitolul 95

- Îmi pare rău că te surprind așa, spuse Nick Burns. Văd că Fontana nu ți-a spus prea multe despre familia lui.

- Nu am avut prea mult timp pentru a ne cunoaște, spuse Sierra, alegându-și cuvintele cu grijă. Ai putea spune că relația noastră a început în trombă. Din câte îmi amintesc, a spus ceva cum că nu ar avea deloc familie.

Nick respiră adânc.

- Ai fi putut fi căsătorită cu el de cincizeci de ani și tot nu ai ști totul despre noi, cel puțin nu de la el.

Se aflau în camera mică de conferințe din apropierea redacției. Ușa era închisă pentru a le asigura intimitatea, dar Sierra îi vedea pe colegii ei prin ferestre. Cu toții păreau cufundați în lucru, dar știa ca ar fi auzit și un ac aruncat pe jos în camera de alături. Toată lumea se silea atât de tare să tragă cu urechea, încât era de mirare că nu cădeau de pe scaune. Singurul care părea lipsit de grijă era Elvis. El era în nacela balonului său, plutind spre masa cu cafea-și-gogoși.

Își coborî vocea.

- Poate că ar trebui să aștepti până când Fontana se întoarce la birou. În acest moment este puțin ocupat.
- Știu. Mai întâi am fost la sediul central al Breslei. De vreo două săptămâni îmi ignoră telefoanele. Am sperat să îl iau prin surprindere. Dar asistentul lui mi-a spus că nu este disponibil.

- Este plecat cu treburile Breslei, spuse ea posomorâtă.

- Uite ce, voi fi sincer cu tine, sunt șanse mari să nu mă bage în seamă când se va întoarce de unde este. Acesta este motivul pentru care am venit să te văd pe tine.

- Sincer nu cred că va refuza să vadă pe cineva din familia lui, spuse ea repede.

- Nu îl cunoști prea bine, nu-i așa? Probabil că este ceva specific unei Căsătorii de Conveniență. Oamenii nu se aruncă în asta pentru multă vreme, așa că de ce să mai verific și familia?

Era destul.

- Hai să stabilim ceva, domnule Burns. Sunt soția lui Fontana și prin urmare sunt destul de pregătită să fiu politicoasă cu membrii familiei lui. Însă nu am de gând să las membrii presupusei familii să mă insulte, pe mine, pe soțul meu sau căsătoria noastră.

El clipi și apoi se roși.

- Îmi pare rău. Nu am vrut să spun că...

- Ar trebui să reții că, în timp ce eu nu știu mai nimic despre dumneata, în schimb, știi foarte puține despre mine sau despre motivul căsătoriei mele cu fratele dumatăle. Îi zâmbi cu răceală. Doar ceea ce ai citit în ziare, corect?

- Da, bine, dar...

- Cu toții știm cât de mare bază putem pune în presă. Nick își dresă vocea. Se uită cu neliniște la exemplarul numărului din ziua trecută al *Cortinei*, aflat pe masă. Titlul era vizibil „Șeful Breslei și soția sa dispar. Răpiți de extraterestri?”

- Corect, spuse el.

- Cum ai făcut să mă găsești? întrebă ea.

- Glumești? Tu și Fontana sunteți pe prima pagină a revistelor de scandal și în *Cadence*, la fel ca în *Crystal*.

- De asta îmi era teamă. Își împreună palmele. Ce pot face pentru dumneata, domnule Burns?

Colțurile gurii lui se încordară într-un fel care îi amintea de Fontana.

- Nu te-am căutat din curiozitate, spuse el. Familia mea are nevoie de ajutorul lui Fontana și asta chiar foarte mult. Mama este atât de disperată, încât a încercat ea însăși să ia legătura cu el de nenumărate ori în ultima lună. De fiecare dată, asistenta lui Fontana a fost destul de clară că Fontana nu este disponibil să preia legătura.

- Înțeleg. Era mai rău decât își dăduse seama.

- Dacă ai cunoaște-o pe mama, ai ști câtă mândrie a trebuit să înghită pentru a da acele telefoane. Fontana este rezultatul unei relații pe care tata a avut-o în urmă cu mulți ani. Ei i-a fost întotdeauna dificil să îl accepte.

- Înțeleg, spuse ea ușor.

- Uite ce, acum suntem o familie, așa că o să îți spun un mare secret de familie. Nick se aplecă înainte și vorbi foarte încet. Burns & Co are probleme mari. În urmă cu un an, tata a murit. A uimit pe toată lumea când a lăsat puterea de decizie lui Fontana. Dar Fontana a refuzat și a șocat din nou pe toată lumea când a renunțat la moștenire.

- A renunțat?

- Pur și simplu i-a întors spatele. Nick făcu un semn cu mâna. I-a dat cu piciorul. Ca și cum Burns & Co nu ar însemna nimic pentru el.

- Păi poate că nici nu înseamnă nimic. Nici măcar nu a fost implicat în această companie, nu-i așa?

- Nu, dar nu aceasta este problema. Compania a fost viața tatălui meu. Și l-a lăsat pe Fontana să se ocupe de ea. Asta ar fi trebuit să însemne *ceva*, la dracu'.

- Te rog să te calmezi, spuse ea cu blândețe.

Nick încercă în mod vizibil să își controleze emoțiile. Tonul vocii lui se liniști.

- În acel moment, întreaga mea familie a fost ușurată de faptul că Fontana nu a acceptat compania. Dar pe urmă, fratele meu, Josh, a preluat firma și am aflat adevărul. Burns & Co este în pragul falimentului.

- Îmi pare foarte rău, dar sincer nu văd ce aș putea face eu.

- Trebuie să mă ajuți să îl conving pe Fontana să salveze Burns, spuse Nick. Dacă nu face ceva repede, mulți oameni vor avea de suferit.

- Membrii familiei tale?

- Sigur, dar nu numai familia mea va fi lovită. Dacă firma se scufundă, câteva sute de oameni își vor pierde slujbele. Uite ce, nu avem nevoie decât de timp. Fontana este singurul care poate ține în frâu lucrurile, din punct de vedere financiar, până când Josh va putea rezolva situația.

- Îmi dau seama că sunteți disperați, dar ce anume te aștepti să facă Fontana? Pot să îți spun de acum că nu va renunța la Breaslă pentru a conduce Burns & Co.

- Josh se poate descurca cu compania. Este strălucitor. Dar are nevoie de timp și de o infuzie masivă de capital privat pentru a menține lucrurile pe linia de plutire, până când va restructura afacerea.

- Te aștepti ca Fontana să își investească banii în firma asta pentru a o salva pentru familia ta?

- El este singura noastră speranță.

Capitolul 97

Biroul lui Troy Patterson se afla în aripa executivă a sediului Breslei. Patterson era înăuntru, așezat în spatele biroului său, semnând câteva hârtii, când Fontana intră Iară nichm avertisment

Troy își ridică privirea. Furia rece luci în ochii hii înainte să dispară în spatele măștii lui glaciale.

- Fontana, spuse el repede. Ce faci aici? Îmi imaginam că încă îți revii în urma lunii de miere din junglă.

- S-a terminat, Patterson.

Troy încercă să schimbe subiectul.

- Luna de miere? Nu a durat prea mult.

- Nu luna mea de miere. Mica ta fabrică de droguri din pădurea tropicală.

Troy nu mișcă, dar ceva frenetic i se văzu în expresia feței. Ca și furia, și aceasta dispăru repede. În schimb îi luă locul o jignire rece.

- Nu știu despre ce dracu' vorbești. Strânse brațele scaunului. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de faptul că tu ești noul șef al Breslei Crystal. Eu sunt membru al Consiliului. Eu sunt unul dintre cei care te-a ajutat să ajungi în biroul acela, îți amintești? Eu și ceilalți te putem da afară la fel de repede pe cum te-am ajutat să ajungi aici.

Fontana se opri în mijlocul camerei. Afară ploua. Din haina lui neagră picura apă pe podeaua de granit și chihlimbar.

- Nu ai avut altă variantă decât să votezi la fel cu restul Consiliului pentru că știai că, dacă nu ai fi făcut-o, toată lumea s-ar fi întrebat de ce, spuse el. Apropo, când te vor aresta polițiștii, nu va fi numai din cauza drogurilor. Ești principalul suspect în uciderea lui Brock Jenner. Și mai este și chestia aceea mărunță legată de răpiri și luare de prizonieri fără temei juridic. Am eliberat un total de doisprezece vânători, dacă îi punem la socoteală și pe membrii echipei de transport.

Troy strânse mâinile pe brațele scaunului.

- Ești nebun. Nu m-am atins de Jenner. Și nu ai cum să dovedești că am vreo legătură cu drogurile.

- Ray și cu mine am găsit sursa esenței fantomatice. Am ridicat cei patru paznici de la locul faptei. Poliția i-a prins pe ceilalți când echipa de transport a ajuns la suprafață cu rezerva proaspătă de esență. Cu toții sunt Cavaleri și se pare că nu arată loialitate față de Breaslă. Toți vorbesc cât mai repede pot.

Ochii lui Troy se îngustară.

- Este o cacealma. Nu ai nicio dovadă pentru a susține toate acuzațiile acestea. Este o simplă amenințare. Vrei să mă elimini din Consiliu și aceasta este calea aleasă de tine pentru a mă sili să demisionez, nu-i așa? Felicitări pentru modul mai modern de abordare a conducerii organizației. Cel puțin Jenner spunea adevărul. Se descotorosea de oamenii care nu îi plăceau m maniera demodată. Îi făcea să dispară în tunele.

- Știi despre conturile bancare pe care le folosești pentru a spăla banii din afacerea cu esență fantomatică. Toate vor duce direct la tine.

- Am tot dreptul să am câte conturi doresc.

- Sigur, dar nu sub identități false, spuse Fontana. Serviciul de Taxe al Orașului-Stat va dori explicații detaliate cu privire la sursele veniturilor tale. Lucrurile vor începe să se rostogolească repede atunci când vor arunca o privire la situația ta financiară.

- Am obținut banii aceștia din vânzarea antichităților pe care le-am găsit de-a lungul explorărilor mele particulare, spuse Troy.

- Caz în care oamenii de la impozite vor dori să vadă foarte multe chitanțe. Și tot vor dori o explicație pentru identitățile false folosite pentru deschiderea conturilor.

- Mă descurc eu cu taxele, spuse în sfârșit Troy. Dacă asta este tot ce ai, ești pe cale să rămâi fără slujbă.

- Îi subestimezi pe cei de la impozite, dar este problema ta. De fapt, tocmai am avut o discuție interesantă cu Donovan Corley.

Troy înțepeni.

- Pe dracu'.

- Corley a fost puțin supărat când a auzit că firma lui ar putea fi implicată în trafic de droguri, așa că a luat la verificat toate documentele legate de un anumit proiect al UEX care a avut loc în urmă cu șase luni.

- Dacă este cineva care se ocupă de trafic de droguri în pădurea tropicală, acesta este UEX, spuse Troy.

- Conform înregistrărilor, nu s-au găsit niciodată ruinele extraterestre în care se produce esența fantomatică. Nu au găsit absolut nimic pentru că, la sfatul vânătorului care era la comandă, au redus cheltuielile și s-au întors înainte să se împiedice de fântânile cu esență. Vânătorul care conducea operațiunea erai tu.

- Nu este neobișnuit pentru un bărbat din Consiliu să participe la proiecte importante de explorare; știi și tu asta, spuse Troy. Am avut un contract cu compania lui Corley. Breasla a investit puternic în această aventură. În situații ca aceasta, întotdeauna este trimis un membru cu poziție înaltă în organizație pentru a apăra interesele Breslei.

- În acest caz, ți-ai protejat propriile interese - ale tale și ale lui Jenner. Uite cum s-au petrecut lucrurile. La un moment dat, după două săptămâni de expediții, tu și adjunctul tău, Cal Wilson, ați mers într-o misiune de rutină de cercetare. Ați găsit ruinele extraterestre, dar nu ați putut intra înăuntru pentru că erau protejate de cea mai mare fantomă riverană pe care ați văzut-o vreodată. Nici unul dintre voi nu a putut să o dezamorseze.

Fața lui Troy se contorsiona plină de furie.

- Construiești povestea pe măsură ce o spui.

- V-ați dat seama de potențiala valoare a descoperirii și nu ați vrut să o împărțiți cu UEX. Tu și Wilson ați făcut un pact. Ați notat coordonatele și v-ați întors la echipa UEX. Le-ați spus că întreg sectorul era blocat de o furtună fantomatică masivă. Nimeni nu poate înfrunta furtuna fantomatică. Echipa s-a întors la suprafață.

- Ar fi bine să te gândești mai mult, dacă tu chiar ești convins că autoritățile vor crede o asemenea poveste. Fontana își puse mâinile în buzunarele hainei.

- Dar abia acum lucrurile devin mai interesante. Știai că unul dintre ceilalți oameni din echipa UEX putea lucra cu energie riverană. Jake Tanner. După ce oamenii din UEX au plecat din scenă, tu și Wilson v-ați întors la ruine cu Jake. El a dezamorsat pentru voi fantoma.

- Tanner este dependent de esență, spuse Troy. Mărturia lui nu valorează nimic.

Fontana îl ignoră.

- Toți trei ați intrat în ruine. Ați găsit generatoarele de ultraviolete și fântânile de esență. Era evident că apa fântânilor conținea multă energie psi, dar era la fel de curată ca restul surselor de apă descoperite în junglă.

- Începi să mă enervezi, Fontana. Troy făcu o mișcare scurtă cu mâna. În pumn i se materializa o armă magnetică. Adică să mă enervezi foarte tare.

- Jake și Wilson au băut puțină apă. După câteva minute, erau deja în lumea provocată de esență. Nu i-ai putut trezi, așa că ai fost silit să rămâi acolo până când s-au trezit. În timp ce așteptai, te-ai jucat cu generatoarele de ultraviolete și ai descoperit că funcționează.

Troy zâmbi.

- Generatoarele acelea sunt incredibile, Fontana. Absolut incredibile. Nu se știe la ce le foloseau extraterestrii, dar le-am recunoscut imediat potențialul ca arme. Este prima tehnologie de încredere, sofisticată pe care am descoperit-o și care poate fi folosită atât la suprafață, cât și în subteran, în condiții de energie psi foarte ridicată. Mai mult, nu ai nevoie de aptitudinile unui vânător pentru a o activa.

- Nu le-ai spus lui Tanner și lui Wilson ce poate face generatorul, nu-i așa?

- Sigur că nu. Dezgustul lui Troy era evident. Tanner și Wilson s-au întors la realitate într-o stare de euforie. Nu se mai opreau, tot povestindu-și viziunile. Mi-am dat seama imediat că fântânile erau surse de drog cu proprietăți halucinogene ridicate.

- Nu a fost nevoie decât să îți dai seama cum să faci această descoperire să devină profitabilă.

- Da, spuse Troy. Am fost nevoit să rezolv câteva aspecte logistice destul de serioase. Am întâmpinat aceleași obstacole legate de distribuție ca oricare alt om de afaceri care încearcă să introducă pe piață un produs. Și mai știam că nu voi putea conduce singur operațiunea din junglă. Așa că l-am inclus pe Jenner în afacere.

- Ideea de a încheia un parteneriat cu Cavalerii a fost a lui Jenner?

Troy aprobă.

- Atrebuit să o accept. A fost o mișcare strălucită. Spunea că nu putem risca să recrutăm oameni ai Breslei pentru a vinde și distribui esența. Avea dreptate. Tu și alți câțiva din Consiliu ați fi auzit zvonuri. Și ar fi fost un dezastru de PR dacă poliția ar fi început să aresteze vânzători și să îi condamne pentru vânzarea ultimului drog.

- Dar toată lumea știa că deja Cavalerii erau implicați în traficul de droguri. Nu ar fi fost nicio problemă dacă unii dintre ei ar fi fost arestați.

- Una dintre problemele depistate încă de la început a fost faptul că esența are efect numai asupra oamenilor cu puteri paranormale puternice. Acest lucru ne-a limitat piața de desfacere la vânzători. Ne-am concentrat atenția asupra celor retrași și a oamenilor care locuiau pe stradă.

- La un moment dat Cal Wilson s-a dovedit a fi o problemă, nu?

- Nenorocitul ăla a încercat să mă șantajeze, spuse Troy. Voia o bucată mai mare din activitate.

- Așa că l-ai ucis.

- Nu am avut de ales. Tanner era mult mai ușor de manevrat. Era un bărbat puternic, al Breslei. I-am spus că fântânile cu esență erau secretul adânc, negru al Breslei. Și i-a fost suficient. Nu-i păsa decât de următoarea doză. Și am avut grijă să o primească. Nu mai putea face față muncii în cadrul Breslei, așa că a fost nevoit să demisioneze.

- L-ai păstrat în viață pentru că te-ai gândit că ai putea avea nevoie de el la un moment dat.

- Știi cum este cu nenorocitele alea de fantome. Anihilezi una, dar în două săptămâni sau șase luni mai târziu curentul se întoarce.

- Asta s-a întâmplat săptămâna aceasta, nu? Curentul a revenit, blocând accesul în ruine. Așa că l-ai luat pe Tanner și l-ai adus înapoi în junglă pentru a te scăpa de el.

- A fost nevoit să iasă din starea provocată de droguri ca să poată rezolva problema. S-a uitat în jur și i-a văzut pe ceilalți. Mi-am dat seama că, dacă s-ar fi întors la suprafață, ar fi început să vorbească.

- Așa că și el a devenit prizonier.

- În subteran întotdeauna ducem lipsă de mână de muncă, recunosc Troy. De fapt, intenționez să mai iau săptămâna asta câțiva. Aveam planuri să extind afacerea și la celelalte orașe-state. Dar tu ai distrus totul.

- De ce l-ai omorât pe Jenner?

Troy ridică din umeri.

- Nu am făcut-o eu. Nu mă înțelege greșit, oricum aveam de gând să îl elimin după ce l-ai înfrânt, dar nu am mai avut ocazia. A murit din cauza unui infarct, așa cum au spus doctorii. Însă pe tine te voi omorî.

- Îmi vrei slujba.

- O, da, *spuse* Troy. Vreau slujba ta. Și o voi obține. Consiliul va fi foarte fericit să mi-o dea când le voi demonstra că tu conduceai laboratorul pentru droguri.

- Dacă mă vei împușca aici, în biroul tău, totul va fi un pic prea complicat. Cu siguranță va ridica ceva întrebări, nu crezi?

- Autoapărare. M-ai amenințat, pentru că știai că voi denunța Consiliului activitatea ta legată de droguri. Troy ridică arma. Nu am avut de ales.

Lumina ultravioletă țâșni, scâldându-l pe Troy în unde grele psi. Șocul îi cuprinse trăsăturile. Mâna i se strânse spasmodic pe armă, dar era deja prea târziu. Tehnologia sofisticată a armei murea sub impactul razei de energie. În același timp, fiecare bec din încăperea se sparse, stingându-se. Monitorul calculatorului se făcu negru.

Fontana scoase generatorul din buzunarul hainei. Se uită spre bărbatul inconștient

- Te-ai înșelat. Aveai de ales.

Termină căutarea în birou la scurtă vreme după aceea. În seiful ascuns în podea era un singur generator.

Asta însemna că în total recuperase cinci. Încă mai lipsea unul.

Capitolul 33

Elvis era așezat pe biroul Sierrei, îmbrăcat cu cămașa cu model floral și cununa de flori în jurul gâtului. Kay îl mângâie cu afecțiune, apoi se uită spre Sierra.

- Nu mai avem mult timp pentru ediția de mâine, spuse ea. Nu îi mai putem aștepta pe Fontana și Ray. Trebuie să alegem alt titlu. Runtley spune că ar trebui să ne întoarcem la ceea ce este esențial.

Sierra o privi îngrijorată.

- Esențial?

- Sex. Avem nevoie de o altă abordare a lunii de miere din junglă

- Las-o baltă. Ai epuizat deja subiectul acesta.

- Haide, o rugă Kay. Nu îmi fac decât meseria, până când vom avea subiectul cu adevărat important. Fontana și Ray lipsesc de aproape două zile. Știi când se vor întoarce? Trebuie să ne ocupăm și de articolele pentru ediția de mâine.

- Fontana a promis că el și Ray vor lipsi numai patruzeci și opt de ore.

- A fost o estimare. Știi asta. Ar fi putut să intervină ceva.

Sierra se cutremură.

- Nu spune asta. Nu am dormit deloc noaptea trecută.

Kay se strâmbă.

- Nici eu. M-am tot gândit la Ray, aflat în pădurea tropicală din subteran, întrebându-mă dacă este în regulă și ce face.

- Ți-a intrat pe sub piele, nu-i așa?

- Ce motiv ar fi să nu fie așa? Nu numai că este foarte sexy, dar nici nu face glume proaste despre cariera mea de jurnalist la *Cortină*. Și asta îl face să fie unic printre bărbații cu care am avut de-a face.

Dintr-odată, Elvis ciripi și începu să țopăie pe birou.

Neliniștea care în ultimele zile o ținuse pe Sierra tensionată și încordată se transformă într-o ușurare nimicitoare. Își lipi ambele mâini de birou și se ridică în picioare.

- Cred că tocmai avem marea poveste, spuse ea.

Îl ridică pe Elvis, îl așeză pe umăr și se îndreptă spre ușă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Matt.

- S-au întors, spuse Sierra.

Ușa se deschise înainte ca Sierra să ajungă la ea. Intră Fontana, cu părul său lung și negru umed, haina neagră răsucindu-se în jurul vârfurilor ghetelor sale. Îi aruncă un zâmbet scurt, triumfător, când o văzu îndreptându-se spre el.

- Am o poveste pentru tine, spuse el, deschizându-și larg brațele.

- Era și vremea să te întorci, spuse ea.

Se lipi de pieptul lui cu atâta putere, încât Elvis alunecă. Această mișcare îl făcu să meargă înainte. Alunecă cu agilitate pe umărul lui Fontana și începu să scoată sunete fericite de bun venit.

Brațele lui Fontana se strânseseră nemiloase în jurul Sierrei. Ea îl îmbrățișa cu toate puterile.

- Am fost atât de îngrijorată, șopti ea cu nasul afundat în haina lui.

Ray intră și el pe ușă, în urma lui Fontana. Îi zâmbi lui Kay.

- Hei, am și eu parte de o primire călduroasă? întrebă el.

- Dacă îți dorești una, răspunse Kay.

- O, da, spuse Ray. Sunt absolut sigur că vreau și eu așa ceva.

Râzând, Kay traversă camera și se aruncă în brațele lui.

- Destul cu salutările siropoase, bubui Runtley din hol. Care este povestea noastră exclusivă?

Fontana își slăbi îmbrățișarea, dar o păstră pe Sierra lipită strâns de el. Se uită spre Runtley.

- Uite-ți titlul, spuse el., Agenți ai Breslei Crystal descoperă în subteran o rețea de traficanți de droguri".

- Neh, spuse Runtley. Este nevoie de mai multă forță. Vom merge pe varianta „Agenți ai Breslei distrug laboratorul extraterestru pentru droguri.”
- Oare de ce nu m-am gândit și eu la asta? spuse Fontana.
- Pentru că tu ești șeful Breslei, nu un editor de ziar, îi explică Runtley plin de bunăvoință.

Capitolul 34

- Îți dai seama, spuse Fontana, aruncând dopul sticlei de vin pe care tocmai o desfăcuse, că acum este prima oară în viața noastră de când suntem căsătoriți când stăm și noi la masă pentru a cina?

- Având în vedere că perioada în care am fost căsătoriți poate fi numărată în zile și ore, nu în luni sau ani, nu este tocmai uimitor, spuse Sierra.

Așeză platoul cu sparanghel fript pe masă, lângă somonul prăjit la Crystal River. Somonul acesta foarte apreciat, deoarece se găsea numai câteva săptămâni pe an, îi făcuse o gaură destul de serioasă pe cardul de credit, dar refuza să analizeze cheltuiala exorbitantă. Așa cum Fontana tocmai subliniase, era prima lor cină, singuri. Adevărata întrebare era de câte alte cine se vor mai bucura împreună. Dar își promisese ca, măcar în această seară, să nu se gândească la viitor.

- Totuși este o ocazie. Îi depuse un sărut intim pe ceafă în timp ce ea trecu pe lângă el spre bucătărie. Să îi pun și lui Elvis un pahar cu vin?

- Preferă cola. Este cu cofeină.

- Am văzut că aveai în frigider. Îi aduc eu.

- Ce se va întâmpla cu Troy Patterson? întrebă ea.

Fața lui Fontana deveni dură

- Doctorii spun că, atunci când se va trezi, probabil că își va petrece tot restul vieții într-un spital pentru boli nervoase. Dar, dacă își va reveni, va fi arestat pentru trafic de droguri.

- Deci esența fantomatică pur și simplu curgea și țâșnea ca orice alta fântână înăuntrul ruinelor?

- Da. Drogul extraterestru la alegere.

Ea se gândi puțin.

- Poate că apele aveau proprietăți terapeutice, calmante sau medicamente parapsihice.

- Poate. Fontana lăsa paharul cu cola pe pervaz și îl privi pe Elvis sărind vesel spre el. Agenții federali se ocupă de toate cercetările efectuate în legătură cu ruinele.

Era amuzată de satisfacția rece din cuvintele lui.

- Și mai multă treabă pentru Breasla Crystal, hm?

El se așeză la masă și turnă vinul.

- Contractele guvernamentale sunt întotdeauna avantajoase. Ea se așeză în fața lui.

- Mă întreb la ce foloseau extraterestrii apa din fântâni.

- Cine știe? Ca orice alt lucru legat de ei, este un mister.

- Mi-ar plăcea să văd ruinele acestea, spuse ea cu o ușoară nostalgie.

El zâmbi.

- După toate astea, chiar crezi că voi lăsa treaba asta pradă altui ziar în afară de *Cortină!*

- *Ce!*

- Ray și cu mine facem aranjamentele pentru a te duce pe tine și restul echipei în subteran, să vedeți fântânile, cât mai repede posibil. Runtley va avea exclusivitate.

- Va fi încântat. La fel și ceilalți. Mulțumesc, Fontana. Este minunat

El ridică paharul cu vin.

- Pentru noi.

Căldura intimă din privirea lui îi transmise un fior de speranță, așteptare și dor. Își ridică paharul.

- Pentru noi, spuse ea.

Elvis ciripi de pe pervaz. Fontana râse și ridică paharul pentru a doua oară.

- Pentru toți trei, spuse el.

Sierra folosi o furculiță pentru a lua o bucată de somon pe care o puse pe farfuria lui Fontana.

- Vorbind de familie, de dimineață l-am cunoscut pe fratele tău.
Intimitatea caldă care umplea atmosfera se evaporă într-o clipă. Ochii lui Fontana deveniră duri și reci ca niște pietre.

- Care frate? întrebă el.

Bine, va fi destul de delicat

- Nick, răspunse ea, încercând să își păstreze tonul vocii normal, de conversație. Ca doi oameni care vorbesc despre probleme de familie în timpul cinei. A venit astăzi la mine la birou să mă vadă.

- Ce a vrut de la tine?

Ea se concentra asupra servitului salatei.

- Având în vedere circumstanțele, este perfect normal să vrea să îți cunoască soția, nu?

- Nu.

- Bine, îmi dau seama că este doar o Căsătorie de Conveniență, dar asta nu înseamnă că familia nu este interesată. Ia spre exemplu familia mea. Bunica se așteaptă să te duc la aniversarea ei, luna viitoare. Vreau să spun, dacă vom mai fi căsătoriți.

- Nu.

Ea tresări.

- Da, știu, probabil că nu va dura atâta. Dar ideea este că familiile sunt curioase despre soți și soții, chiar dacă angajamentele sunt pe termen scurt. Respiră adânc. Ca al nostru.

- Nu mă refeream la aniversarea bunicii tale. Vorbeam despre rudele mele din familia Burns. Crede-mă, nici unul dintre noi nu am vrea să fim prea apropiați. Ce a spus Nick? Și nu încerca să mă convingi că a fost vorba doar de curiozitate în ceea ce te privește.

Ea lăasă jos cu mare grijă cleștele pentru salată.

- Hai să lămurim ceva, Fontana. Sunt soția ta, nu unul dintre vânătorii tăi. Intri în conversații și discuții cu mine, nu îmi dai ordine.

El ridică o sprânceană.

- Mi se pare mie că tu dai ordinele.

Ea analizează cele spuse.

- Eu o consider o stabilire a limitelor. Acum, întorcându-ne la subiectul abordat, Nick mi-a spus că ai refuzat să mai vorbești la telefon cu cei din familia ta.

El luă cu furculița o bucățiță de somon.

- Au început să mă sune cam de vreo lună. Acum, dacă ar fi încercat de un an sau mai mult...

- Înțeleg. Ai fi refuzat tot acest timp să răspunzi la telefon. Am înțeles, ai explicat destul de clar ce poziție ai.

- Bine. Asta înseamnă că această conversație a luat sfârșit.

- Nu tocmai, spuse ea ușor.

- Mă temeam de asta. Mai bău puțin vin și lăasă paharul pe masă. Nick ți-a spus că Burns este în pragul falimentului, nu?

- Da, mi-a spus. Spune că celălalt frate al tău, Josh, poate salva compania, dar că are nevoie de capital.

- Cu alte cuvinte, Nick ți-a cerut să mă convingi să investesc bani în afacere.

- Părea disperat.

Fontana ridică din umeri.

- Probabil că l-a trimis Margaret. Ea este cea mai disperată din familie.

- Cine este Margaret?

- Mama lui Nick, văduva tatălui meu. Întotdeauna a crezut că această companie este moștenirea legitimă a copiilor *legitimi* ai soțului ei. Cel mai mare coșmar al ei a fost că voi reuși să pun mâna pe Burns&Co. Și când acest coșmar a devenit realitate, am crezut că va avea un atac de cord.

- Nick spune că tatăl tău ți-a lăsat controlul companiei, dar că ai refuzat moștenirea.

- Așa a fost. În ziua în care a fost citit testamentul în biroul avocatului, am semnat documentele prin care am cedat partea mea din Burns&Co moștenitorilor *legitimi* ai tatălui meu.

- Știai că afacerea întâmpină probleme în momentul în care ai renunțat?

- Nu, și nici Margaret. Zâmbetul lui era rece. Să mai zici ceva despre micile ironii ale sorții. A fost atât de ușurată, încât mai târziu mi-a trimis un bilețel înțepat de mulțumire. Manierele acelea de bună-creștere, de clasă înaltă se fac simțite de fiecare dată.

Se gândi să îl scuture, dar apoi decise să se mai gândească.

- Bine, spuse ea, și atunci când a aflat toată lumea că starea financiară a companiei Burns este în pericol?

El mestecă pentru o vreme puțin pește, gândindu-se.

- Probabil că Josh și-a dat seama că are probleme imediat ce a preluat compania. Probabil că, timp de mai multe luni, a încercat să găsească o cale de a salva singur lucrurile, înainte de a mă aborda.

- Atunci ai răspuns?

- Da. Am vorbit suficient de mult pentru a-i spune foarte clar că nu vreau să am nimic de-a face cu afacerea lui.

- De ce și-a schimbat tatăl tău testamentul în ultima clipă și ți-a lăsat ție compania? întrebă ea.

- Burns a fost pasiunea tatălui meu, spuse Fontana. Când și-a dat seama că visul lui devenise un coșmar, nu i-a putut face față

Ea își lăsă furculița pe masă.

- Din cauza asta s-a sinucis? Pentru că nu a putut face față ruinei financiare?

- Da.

- Dar este un motiv atât de stupid. Vreau să spun că te poți gândi să te sinucizi pentru că ai aflat că ai o boală incurabilă sau pentru că ai făcut ceva îngrozitor și nu mai poți trăi cu acest gând. Dar să îți pui pistolul la tâmplă din cauza afacerilor tale, mi se pare pur și simplu...

- Lașitate?

Ea roși.

- Iartă-mă. Nu ar fi trebuit să spun asta. Sinuciderea este o mare tragedie. Fără îndoială, tatăl tău suferea din cauza unei depresii puternice. Ca oricare alta, și aceasta este o boală și ar trebui tratată ca atare.

- Lasă baltă această schimbare corectă de politician. Adevărul este că tatăl meu era dispus să sacrifice tot pentru Burns&Co. La dracu', a și încheiat o Sfântă Căsătorie de dragul afacerilor. Voia să obțină legăturile financiare ale familiei lui Margaret. Hotărârea și ambiția care l-au făcut să construiască Burns erau cele mai importante forțe ale tatălui meu. Fontana ridică din umeri. Știi ce se spune despre cele mai mari forțe ale cuiva.

- Că în același timp sunt și cele mai mari slăbiciuni, spuse ea încet.

- Corect. Singura apărare pe care o putem avea este să ne ferim de ambele. Se folosi de furculița pentru a mânca o altă bucătică de somon. Joacă-te cu una și păzește-te de cealaltă.

Ea zâmbi.

- Cuvinte după care să îți trăiești viața.

- Mulțumesc. Din când în când, noi, șefii de Breaslă, chiar ne gândim la chestii din astea.

- Nu începe, îl avertiză ea.

- Îmi pare rău. Nu pot rezista ocaziei de a sublinia faptul că și imaginea stereotipă pe care o ai despre Breaslă are defecte. Ridică sticla de vin. Este una dintre slăbiciunile mele.

Ea ridică sprâncenele.

- Hm! Un șef de Breaslă care chiar recunoaște că are slăbiciuni?

- Sigur. Dar nu în public. Contez pe loialitatea ta de soție să păstrezi această știre la distanță de reflectoarele presei.

- Subiect fierbinte, încă un secret al Breslei. Îl privi cum umple din nou paharele. În regulă, prin urmare tatăl tău și-a trăit viața pentru afacerea lui și, când a eșuat, nu a putut merge mai departe. Încă nu înțeleg de ce ți-a lăsat ție compania.

- Este evident Burns era mai mult decât un imperiu financiar. Tata intenționa să îl facă moștenirea sa, un monument care să reziste generații după moartea lui. Când și-a dat seama că firma se îndreaptă direct spre catastrofa, a făcut singurul lucru la care s-a gândit pentru a-și păstra reputația. Mi-a aruncat mie afacerea.

- Care a fost rostul?

- Nu înțelegi? Gura i se răsuci într-un rictus lipsit de veselie. Tatăl meu și-a închipuit că, atunci când Burns&Co se va prăbuși, ar părea că eu aș fi fost cel care a distrus-o, nu el. Voia să îmi asum prăbușirea lui, în așa fel încât reputația lui să rămână intactă.

- Hmm!

- Ce?

- Relația ta cu tatăl tău era în mod clar foarte complicată.

- Nu a fost nimic complicat. Eu am fost fiul bastard, o sursă de umilințe și stânjeneală pentru soția lui și familia ei elitistă. Și-a îndeplinit obligațiile financiare față de mine până când am împlinit optsprezece ani. Altfel, a pretins că eu și mama mea nu existăm.

- Am noutăți pentru tine, Fontana. Această descriere a relației voastre întrunește elementele definiției noțiunii de complicat.

- Și?

- Așa că uite ce cred eu, spuse ea. Tatăl tău a fost conștient de succesul pe care l-ai căpătat în cadrul Breslei. Și mai știa că ți-ai construit propriul imperiu financiar.

- Nu este imperiu. Am făcut câteva investiții bune, dar nu mă pot compara cu cineva ca Burns&Co, înainte să se prăbușească.

- Asta numai pentru că ai alte priorități, spuse ea. Era nerăbdătoare din cauza obtuzității care nu îi era caracteristică. Ai fost mai interesat să devii șef al Breslei Crystal decât să construiești un imperiu, așa că te-ai concentrat pe energia și aptitudinile tale.

El îi aruncă o privire ciudată.

- Ce te face să crezi că aș fi putut construi același gen de afacere pe care a ridicat-o tatăl meu?

- Oricine care poate conduce Breasla poate conduce o corporație. Sunt necesare aceleași aptitudini.

- Așa este? Credeam că ești convinsă că șefii de Breaslă sunt doar la un pas distanță de șefii mafiei. Ea zâmbi.

- Așa cum spuneam, aceleași aptitudini.

El păru amuzat.

- Ai o privire de ansamblu interesantă asupra lumii corporatiste. Tatăl tău știe acest lucru?

- Cine crezi că mi l-a descris?

Acest lucru îl făcu să se oprească pentru câteva secunde, deși trebuia să cunoști un om pentru a observa nemișcarea totală care arăta că l-a prins cu garda jos.

- Tatăl tău ți-a spus că nu este diferență prea mare între un director și un șef de Breaslă? Întrebă el, fără să mai încerce să își disimuleze scepticismul.

- Da. Desigur, un șef de Breaslă are anumite opțiuni unice când vine vorba de eliminarea competiției sau rezolvarea problemelor legate de personal. Toate tunelele acelea convenabile. Dar, în afară de acest lucru... Făcu semn cu mâna, concediind subiectul.

Fontana își lăsă jos furculița, încet.

- Vorbești serios, nu? Chiar crezi că aș fi putut construi imperiul afacerist al tatălui meu?

- Sigur, dacă asta ți-ai fi pus în minte. Mai mult, tatăl tău știa și el acest lucru. Ar fi fost nebun să nu își dea seama că ascensiunea ta în cadrul Breslei și propria-ți bunăstare financiară erau dovezi evidente că i-ai moștenit calitățile. Îi zâmbi. Din cauza asta ți-a lăsat ție Burns&Co, Fontana.

- Sierra, mi-a lăsat o afacere muribundă.

- Nu înțelegi? Ai spus-o chiar tu, pentru el Burns era mai importantă decât orice altceva. Tatăl tău știa că erai singurul care putea să o salveze. În fond, și-a pus reputația și averea întregii familii în mâinile tale.

Capitolul 104

Ceva mai târziu, se sprijini de grilajul balconășului Sierrei, lăsând energia psi densă să îl învăluie. Elvis era așezat lângă el, strângând chitara miniaturală într-o lăbuță. Ceața nu mai fusese atât de grea toată luna.

Când se uită dincolo de grilaj, văzu strălucirea verde a reclamei de deasupra tavernei lui Simon Lugg, dar i-a fost imposibil să distingă cuvintele *Green Gate*. Auzea oamenii intrând și ieșind din local, dar nu erau mai mult decât simple umbre rătăcite în ceață.

Se uită la paharul delicat de cristal pe care îl ținea în mână. Era pe jumătate plin cu Amber Dew, un lichior foarte rar și foarte scump care se servea după masă. Ca și vinul scump, le adusese în seara aceasta pentru a-

i ajuta să sărbătorească victoria acestei zile. Plănuise să împartă triumful său cu Sierra. Acesta era motivul pentru care nu o scosese la masă în oraș. Voise să fie singur cu ea.

Nu voise să vorbească despre Burns&Co.

- Asta este, îi spuse el lui Elvis, planul nu a funcționat prea bine.

Elvis scoase un mârâit ușor care părea să fie compătimitor.

- Era și un plan? întrebă Sierra din pragul ușii.

El își întoarse capul și se uită la ea.

- Sunt șef de Breaslă. Întotdeauna este un plan.

Ea zâmbi în penumbră și se îndreptă spre el. El își concentra simțurile, neputând rezista aurei unice, răpitoare a misterului ei feminin. Energia dulce, fierbinte, excitantă se înălța în el, așa cum se întâmplase prima oară când intrase în biroul lui. Dar legătura, senzația acestei conexiuni psihice între ei era acum mult mai puternică decât fusese în prima zi. Simți că această legătură nu putea decât să devină mai puternică în timp. Partea din el care înțelegea nuanțele strategiei și ale asumării riscului flutura în fața lui o pânză roșie. Avea două opțiuni: să se elibereze imediat sau să mai rămână și să spera că Sierra simțea măcar o parte din ceea ce simțea și el.

Nu era nicio îndoială în această privință. Mișcarea cea mai inteligentă ar fi să o ia la sănătoasa cât încă mai putea. Dar uneori ignori șansele pe care le ai.

- Care era planul? întrebă ea, oprindu-se lângă grilaj.

- Doream să vorbesc cu tine în seara aceasta despre ceva, spuse el. Lucruri care nu au nimic de-a face cu Burns&Co.

- Îmi pare rău, spuse ea încet. Îmi dau seama că momentul nu a fost bine ales. Numai că fratele tău părea atât de neliniștit și situația părea atât de urgentă.

- Aș vrea să nu îl numești pe Nick fratele meu.

Ea făcu ochii mari.

- Dar este fratele tău.

- Toretic vorbind, este fratele meu vitreg. Crede-mă, în rarele ocazii când ne gândim unul la celălalt, este pur și simplu o chestie de terminologie.

Ea îi cercetă chipul.

- Nu simți nicio legătură de familie în ceea ce îl privește?

- De ce aș face-o? Nu i-am întâlnit, pe el și pe ceilalți, decât de două ori. O dată la înmormântarea tatălui meu și a doua oară după aceea, în biroul avocatului.

- Înțeleg. Se întoarse și se uită spre Green Gate. Ei bine, am spus ceea ce aveam de spus. Ți promit că nu îl voi mai menționa pe Nick sau Burns&Co.

Părea sincer îndurerată. Ceea ce îl făcu să zâmbească fu hotărârea cu care spunea că își va ține promisiunea.

- Bine, spuse el.

- Ce-i atât de comic?

- Gândul că vei încerca să nu mai vorbești despre Nick și afacere.

Ea își ridică bărbia.

- Nu crezi că o pot face?

- Nu. Mai devreme sau mai târziu, vei aduce din nou în discuție aceste subiecte.

Sprâncenele ei se uniră deasupra ramelor negre ale ochelarilor ei.

- De unde știi asta?

- Pentru că nu vei putea să te abții. Râse. Ești ceea ce ești.

- Și ce anume sunt, mai exact?

- Hotărâtă, ca și mine. Și la fel ca toți ceilalți din familia ta. Nu-ți găsești pacea până când nu ți-ai atins scopul și, pe moment, obiectivul tău este să mă convingi să salvez Burns&Co. Desigur, pentru binele meu. Intuiția ta elegantă, la nivel înalt probabil că îți spune că voi obține ceea ce psihologilor le place să numească scăpare din toată povestea aceasta.

Ea deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou.

- Despre ce vorbești acolo? reuși ea să îngaima. Nu sunt ca tine sau ca ceilalți membri ai familiei mele. Sunt definiția încarnată a cuvântului „*persoană care se afirmă sub potențialul său*” întrebă pe oricine.

- Nu trebui să întreb în stânga și în dreapta. Își odihni coatele pe grilaj. Ești definiția încarnată a „*persoanei care se afirmă*”. Singura diferență între tine și restul sunt țelurile tale. Își ridică o mână pentru a o împiedica să vorbească. Și înainte să începi să mă contrazici, amintește-ți că astăzi sunt acolo unde sunt pentru că mă pricep foarte bine să îmi dau seama ce vor oamenii.

Ea își încrucișa brațele și începu să fluiere. Nu mai avea altceva de spus.

- Ce crezi că vreau eu? întrebă ea.

- Să faci lumea un loc mai bun. Dreptate pentru toți cei care nu o pot căpăta singuri. Ajutor pentru oameni ca Jake Tanner și ceilalți vânători care au dispărut. Pe scurt, ești o făcătoare de bine clasică.

- Și tu crezi că făcătorii de bine sunt naivi, creduli, nerealiști și de-a dreptul pisălogi.

- Nu am spus asta. Făcu o pauză, ducând paharul pe jumătate plin la gură. Deși, acum, că tot ai menționat...

- Dacă așa simți tu despre mine, sunt surprinsă că nu ai cerut încheierea imediată a căsătoriei noastre în această după-amiază, când ai ieșit din biroul lui Patterson. De fapt, de ce ești la mine în apartament în noaptea asta?

- Nu am făcut niciun demers pentru a încheia Căsătoria noastră de Conveniență pentru că îmi place să fiu căsătorit cu tine.

Ea clipi.

- Da?

- Sper că motivul pentru care nici tu nu te-ai grăbit să ceri divorțul este tocmai pentru că nu ești sută la sută împotriva ideii de a fi căsătorită cu mine.

- Nu. Înghiți cu greu. Nu, nu mă opun ideii.

- Bine, atunci am stabilit. Vom mai rămâne căsătoriți o vreme.

- În ciuda faptului că aş putea să nu rezist dorinței de a te face să încerci să salvezi Burns&Co?

- În ciuda acestor lucruri.

- Măi, Fontana, nu știu ce să spun. Totul este atât de romantic. Chiar mă dai pe spate.

- Nu există nicio regulă care să spună că șeful Breslei nu poate fi romantic.

- Comentariul meu trebuia să fie primit ca un sarcasm bine voalat

El o trase în brațele sale.

Capitolul 106

Se trezd conștientă de faptul că este singură în pat. Când deschise ochii, văzu silueta lui Fontana în fața ferestrei. Era îmbrăcat numai în chiloți. Elvis era ghemuit lângă el pe pervaz. Amândoi se uitau spre peretele solid de ceață luminoasă. Doi vânători se clătinau în noapte.

Împinse la o parte cearșafurile și se ridică într-o parte a patului.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Fontana se uită la ea peste umăr. Doar că mă gândeam puțin.

Ea se ridică în picioare și traversă încăperea pentru a i se alătura

- La ce?

- Marele meu plan. Cel despre care voiam să îți vorbesc în seara asta.

Ea înlemni.

- Credeam că planul era să mai rămânem căsătoriți o vreme.

- De fapt, era puțin mai complicat decât atâta.

Intuiția ei bubuia. Indiferent despre ce era vorba, era important pentru el. Încercă și nu reuși să nimicească scânteia mărunță de speranță care prinse viață înăuntrul ei. Poate că începea să creadă că ceea ce se întâmpla cu ei era foarte, foarte special.

- Mai complicat decât o Căsătorie de Conveniență? Întrebă ea.

El se gândi puțin la asta și apoi dădu din cap.

- Mă îndoiesc să fie ceva mai complicat decât o Căsătorie de Conveniență.

- Care era restul planului tău?

El își așeză un braț în jurul umerilor ei.

- Am de gând să îți ofer o slujbă.

- Ce să fac, pentru numele Domnului?

- Să te ocupi de fundația de caritate a Breslei.

Cam atâta despre intuiția ei.

- Glumești? Își flutură brațele. Fundația este o glumă. Jenner s-a folosit de ea pentru fondurile secrete cu care mituia politicienii și directorii suspecti. Abia dacă ceva bani ajungeau la cei care aveau nevoie de ei.

- Sunt conștient de acest lucru. Fundația trebuie să fie pusă pe picioare. Și cine ar putea face acest lucru mai bine decât cineva căruia îi pasă să facă bine cu ajutorul banilor Breslei?

- Hm.

- Te-ai potrivi ca o mânășă acestei slujbe.

- Hm.

- Ar trebui să te avertizez că va fi o poziție cu program întreg. Va trebui să renunți la jurnalism.

- Hm.

- Alte întrebări?

- Nu știu cu ce să încep. Gândul de a lucra pentru Breaslă este, cum să spun, înspăimântător.

- Și mai înspăimântător decât să fii căsătorită cu șeful ei?

Ea analizează pentru o clipă mai atent ipoteza.

- Nu cred.

- Dacă nu merge, sunt sigur că te poți întoarce oricând la *Cortină*.

- Hm, repetă ea. Trebuie să mă mai gândesc.

- Așa să faci. Depuse o sărutare pe părul ei. Mâna i se închise cu delicatețe pe sânul ei. Înăuntrul ei căldura și dorința se întetiră. Energia pulsa. La fel și suspiciunea.

- Fontana?

- Hm? mormăi el în urechea ei.

- Nu este vorba de un plan meschin pentru a mă împiedica să continui investigațiile cu privire la Breaslă, nu?

- Sigur că nu.

- Ești sigur? Pentru că dacă voi vedea că se întâmplă lucruri cu care nu sunt de acord, nu voi păstra tăcerea numai pentru că sunt căsătorită cu tine și lucrez pentru Breaslă.

- Ai cuvântul meu de onoare că faptul că îți ofer această slujbă nu are nicio legătură cu tăcerea ta. Îți sărută gâtul. Am altceva în minte pentru a obține asta.

O străbătu un fior.

- Așa deci?

Mâna lui coborî pentru a i se închide în jurul fundului. O ridică spre el astfel încât să nu mai aibă nicio îndoială cu privire la starea lui de excitație.

- Probabil că nu va funcționa, spuse el. Dar cred că merită să încerc. De fapt, să încerc cât mai des.

- Strategia asta a ta implică sexul?

- Cum de ți-ai dat seama?

O duse înapoi în pat, o așeză pe cearșafurile răvășite și se aplecă asupra ei. Ea își înfășură un picior în jurul coapsei sale goale, înfiorându-se din cauza greutateii lui asupra ei.

El îi strânse fața în palme și o sărută lung, înfometat Când el își ridică fruntea, era deja fără suflare și tremurând. El își scosese chiloții. Îl simțea tare și rigid lângă piciorul ei. Se aplecă și îl mângâie, savurându-i mărimea. Faptul că era conștientă că el o dorea atât de tare îi transmise un fior de plăcere prin toate simțurile.

Se răsuciră și se înfășurară în umbră, pentru o vreme, devenind împreună fierbinți și umezi. Dintr-odată, Fontana se eliberă și începu să se îndrepte spre partea de jos a corpului ei. Îi presăra sărutări pe sâni și pe abdomen. Când ajunse la destinație, ea tremura de dorință; era atât de stărnită, încât simțea că se va sparge în bucăți. El își vârî două degete mari înăuntrul ei, cercetând.

- Ador mirosul tău, spuse el, cu voce joasă și răgușită. Nu mă pot sătura.

Atunci gura lui se așeză pe a ei, într-un sărut din cele mai intime. Senzația era atât de coplesitoare, încât ea strigă și își înfipse mâinile în părul lui.

- Da, gâfâi ea. Da, te rog, acolo. *Acolo*.

Dulcea tensiune care se adunase în corpul ei se eliberă într-o serie de valuri care se unduiau.

Ieni și strigă, uimită și încântată că o putea face să simtă asta.

Când apogeul aproape că se terminase, el se ridică din nou și o pătrunse cu putere. Ea era foarte sensibilă. Această invazie senzuală era cel mai erotic sentiment pe care îl trăise vreodată. Presiunea o duse până la acel punct sensibil care separă plăcerea de durere. Înainte să se decidă ce anume simțea, simți orgasmul lui Fontana. Mușchii spatelui său se încordară ca sculptați în piatră sub mâinile ei.

Îi auzi exclamația grăbită, înăbușită: satisfacție, triumf și capitulare, toate îngemănate.

Amândoi se prăbușiră în marea nopții.

Capitolul 108

- Al naibii incendiu, spuse Nick. A ars până la fundație.

- Incendiere premeditată, spuse Fontana.

- Am auzit asta. Expresia serioasă a lui Nick nu se schimbă nici cât ai clipi din ochi. Provocată de extraterestri, conform celor scrise de ziarul soției tale.

- Să nu subestimăm niciodată articolele de investigație din *Cortina*.

Amândoi se uitau spre cenușa rămasă din casă. Singurul lucru care mai era în picioare era șemineul masiv de piatră. Se ridica în mijlocul cetii, sfidând până la capăt forța distructivă a focului. În rest, totul se prăbușise din temelie.

Partea bună, își spuse Fontana, era că mormanul de moloz înnegrit ascundea vechea scară ce ducea spre catacombe.

- Intenționezi să o reconstruiești? întrebă Nick, cercetând scena.

- Sigur. Știi ce se spune despre cele trei reguli ale imobiliarelor.

- Amplasare, amplasare, amplasare.

- În ceea ce mă privește, nu există o amplasare mai bună în Crystal.

Nick își dădu haina într-o parte și își înfipse mâinile în șolduri.

- Bine. Sunt aici. Te deranjează să îmi spui de ce ai sunat și ai spus că vrei să mă vezi?

- I-ai pus Sierrei că eu pot salva Burns.

- I-am spus că ești singura șansă pe care o are compania. Nu am spus că va funcționa.

- Ar putea fi deja o cauză pierdută.

- Josh crede că poate schimba lucrurile, dacă ar avea banii de care are nevoie, spuse Nick. Dar nu vrea să riște și să meargă pe calea obișnuită a obținerii de capital. El spune că asta nu ar face decât să împrăștie zvonuri. Furnizorii, creditorii și clienții ar intra în panică. Spune că lucrurile trebuie să se întâmple în liniște.

- Are dreptate. Chiar dacă ar convinge grupuri finanțiste să investească, ar trebui să aibă grijă de interesul investitorilor cu privire la controlul companiei.

- Din motive evidente, nu vrea să facă acest lucru.

Fontana nu spuse nimic.

Nick rămase și el tăcut pentru o clipă.

- M-ai chemat să îmi vorbești pentru a-mi spune să mă duc acasă și să spun întregii familii că se poate duce la dracu'?

- Nu. Poți să îmi spui lui Josh că voi transfera banii în contul lui mâine dimineață.

Nick respiră ușor, amuțit

- Mulțumesc.

- Am o singură condiție.

- Numai una singură?

- Vreau un loc în consiliul de administrație.

Nick se încruntă.

- Josh nu va fi prea mulțumit

- Este singura modalitate de a obține banii.

- Mie mi se pare corect, spuse Nick. Dar eu nu am flerul necesar pentru afaceri pe care tu și Josh l-ați moștenit de la tata.

- Până de curând nu îmi amintesc să fi avut ceva de la el.

Nick cercetă o vreme rămășițele casei.

- Probabil că nu va însemna prea mult pentru tine, spuse el într-un sfârșit, dar, în ceea ce mă privește, nici unul dintre noi nu am primit prea multe de la el. A fost un tată mizerabil și un soț și mai rău. Nu-i păsa decât de Burns&Co.

- Am observat acest lucru.

- Încă nu mi-ai spus de ce vrei să îl ajuți pe Josh și Burns.

Fontana se uită și el la ruine.

- Soția mea crede că ar trebui să o fac. Spune că ar avea o karma psihică bună.

Neîncrederea inundă chipul hji Nick.

- Hm, crezi în karma psihică?

- Nu.

- Și atunci, cu alte cuvinte, faci asta ca să îi faci pe plac soției tale?

Fontana dădu din cap.

- Da, cam la asta se reduce totul. Încerc să mă gândesc la asta ca la un cadou de nuntă.

Nick fluieră.

- Va fi un cadou de nuntă al naibii de scump, dacă îți vei pierde investițiile.

- La dracu', pot să îmi permit să pierd.

Nick îi aruncă o privire enigmatică.

- Credeam că este vorba de o Căsătorie de Conveniență.

- Deocamdată.

Nick își ridică sprâncenele.

- Este serios?

- Serios.

Mai priviră rămășițele de cenușă pentru o vreme.

- Reconstruirea casei va fi un proiect important, spuse în final Nick

- Știu.

- Ai angajat un arhitect?

- Nu, spuse Fontana. Nu am avut timp să mă gândesc la asta.

- Te-aș putea strecura în programul meu.

Fontana se uită la el.

- Tu?

- Sunt arhitect.

- Știu.

- M-am mai ocupat de proiecte importante de reședință ca acesta.

- Știu, spuse Fontana. Le-am văzut în revista de arhitectură de anul trecut.

- Citești reviste pentru arhitectură?

- Nu, nu de obicei. Ți-am văzut numele pe copertă. Eram curios.

- Cred că ai trecut examenul familiei.

- Mă voi gândi la asta, spuse Fontana.

Capitolul 109

- Întotdeauna am știut că mă pot baza pe Elvis, spuse Jake Tanner.

Se adunaseră la taverna Green Gate. Simon era în spatele barului. Mitch, Jeff și Andy erau așezați pe scaune. Sticlele de bere erau așezate în fața lor. Jake bea cafea.

Sierra era așezată la celălalt capăt al barului, cu brațele încrucișate pe suprafața lui lustruită. Elvis, atrăgător în mantia lui albă, strălucitoare, cu noua pereche de ochelari de soare mititei pe care Jake i-i așezase pe

creștet, sta alături de ea, pe bar. În fața lui erau așezate o ceașcă de cafea și un bol cu covrigei. Deja sorbise jumătate din cafea.

- Ce te-a făcut să pui coordonatele în spatele oglinjoarei din căsuța lui? întrebă Sierra.

- Nu știu, spuse Jake. Așa mi-a venit într-un vis pe care l-am avut după ce am luat esență.

Mitch se încruntă.

- Ți-a venit ideea într-un vis? Cum dracu' funcționează asta?

Jake inspiră adânc.

- Esența este o chestie bizară. Te duce într-o altă dimensiune. Te simți atât de al naibii de extraordinar, ca și cum ai fi un fel de zeu sau vrăjitor. În vis totul este atât de clar. Gândești altfel. Este ca și cum ai avea o viziune.

- Și ce se întâmplă când te trezești? întrebă Sierra.

El dădu din cap.

- Asta este cea mai urâtă parte. Când te trezești din visul provocat de esență, realitatea și viziunile sunt foarte amestecate în capul tău. Dar, la o zi după ce tu și Elvis ați venit să mă vedeți și să îmi aduci prăjituri, luasem niște esență și viziunea era proaspătă în mintea mea. M-am văzut fiind răpit de extraterestri, așa cum se întâmplase și cu ceilalți care lipseau. Nu știu cum, dar știam că, dacă voi fi răpit, ar fi avut o legătură cu ruinele pe care le descoperisem în junglă.

- Probabil că subconștientul tău a pus cap la cap recente răpiri alături de propria-ți cunoaștere a situației, spuse Sierra.

- Nu, spuse Jake. După ce consum multă esență, partea subconștientă a creierului abia dacă funcționează ca cea conștientă. Cred că a fost ceva ce ai spus tu în ziua aceea.

Mitch se uită la el.

- Ce a spus?

- Vorbisem despre dispariții și despre faptul că nimeni nu îi caută pe tipii ăia care dispăruseră. Voia să știe dacă am vreo idee de ce ar dori cineva să răpească o grămadă de vânători distruși. Și apoi am vorbit despre faptul că toți consumatorii de esență par să fie foști vânători. Cred că întotdeauna am știut că există o legătură între ele și că vor veni și după mine. Numai că nu voisem să mă gândesc la asta.

- Așa că ai notat pe o bucată de hârtie coordonatele fântânilor și le-ai ascuns în spatele oglinzii, încheie Sierra. Pentru situația în care și tu ai dispărea.

- Da, spuse Jake. Știam că mă vei căuta.

Simon dădu din cap.

- Bună idee, dar de ce dracu nu i-ai dat, pur și simplu, coordonatele Sierrei?

Jake oftă.

- O parte din mine nu părea să creadă că este un lucru bun. De fapt, în ultima clipă aproape că m-am răzgândit să mai pun coordonatele în spatele oglinzii.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să te fi răzgândit? întrebă Sierra.

Se uită toți la ea, fără să spună nimic. Ea își ridică ochii în tavan.

- Corect. Secrete ale Breslei. Ar fi trebuit să știu.

- Patterson mi-a spus că fântânile erau o treabă secretă a Breslei, îi explică Jake cu un ton plin de scuze. La dracu', omul era membru al Consiliului. Ce ar fi trebuit să fac? Țin mult la tine și am încredere în tine, dar, hm, în acel moment nu erai una de-a noastră.

- Una de-a voastră? repetă ea, fără să înțeleagă nimic.

Simon rânji.

- Vrea să spună că nu erai din Breaslă. Acum ești.

- O, deci acum este în regulă să îmi spuneți secretele? Flutură din mâini. Ce fel de explicație nebunească este și asta?

- Logica Breslei, îi explică Jeff plin de răbdare.

Mitch îl privi pe Jake cu o expresie gânditoare.

- Pari să te simți bine fără esență.

Jake se încruntă.

- Din fericire, refacerea nu durează prea mult. Este mai degrabă o chestie mentală, decât fizică. O vreme îți lipsește lumea viselor și ai frisoane o zi, dar apoi lucrurile revin la normal.

Simon se uită la el.

- Crezi că ai mai lua chestia asta, dacă ai mai avea ocazia?

- Nu cred că se va întâmpla așa ceva, acum, când Fontana și autoritățile au controlul asupra sursei, spuse

Jeff dur.

- Nu m-aș mai întoarce la esență, spuse Jake. Se încruntă, devenind foarte serios. Am terminat-o cu esența.

- De unde știi? întrebă Andy.

- Am avut timp să mă gândesc mult, cât am umplut sticlele pentru Cavaleri, spuse Jake. Și ceva ce a spus Sierra a început să aibă logică.

- Ce anume? întrebă Simon.

Jake se uită la Sierra, concentrat și hotărât.

- Mi-ai spus că sunt artist. Nu știu dacă este adevărat, dar știu că îmi iese ceva când încerc să fac miniaturile acelea. Nu știu cum, este o oarecare satisfacție.

- Înțeleg, spuse Sierra.

Jeff mormăi gânditor.

- Pun pariu că Mitch și cu mine ți-am putea vinde miniaturile în magazinul nostru. Ce spui, Mitch?

- Sigur, spuse Mitch. Oamenilor le plac miniaturile. Sunt colecționari care ar plăti bani buni pentru căsuțe elegante de păpuși și toate chestiile alea mici care sunt înăuntru.

Sierra îi zâmbi lui Jake.

- Felicitări. Cred că tocmai ți-ai găsit o nouă orientare profesională.

- Mulțumită ție și lui Elvis, spuse Jake.

- Nu ne mulțumi nouă, spuse Sierra. Mulțumește-le lui Fontana și lui Ray. Ei sunt cei care au venit în junglă să te găsească pe tine, pe ceilalți.

Simon chicoti.

- Prima regulă a lui Fontana: Nu lăsa niciodată un om pradă fantomelor.

Jake se uită spre Sierra.

- Da, cu siguranță s-a căsătorit cu femeia potrivită. Nici ea nu ar lăsa un om în urmă.

Capitolul 111

Era dimineață târziu. Știrile meteo anunțaseră o ridicare ușoară a cetei până la prânz, dar Fontana nu vedea niciun semn de luminare în întunericul din fața ferestrelor biroului său. Se uită la notele de pe biroul lui. Avea pe acesta o linie de timp și o schiță neprelucrată a catacombelor din subteranul a ceea ce mai rămăsese din casa lui. Ray era așezat pe scaunul din fața lui.

- Este evident că Patterson știa despre gaura-din-perete de la subsol, spuse Fontana. Probabil că știa și faptul că cea mai apropiată ieșire era cea de sub depozit.

- Caz în care nu trebuie să fii un geniu pentru a-ți da seama că, dacă tu și Sierra veți intra în tunele pentru a scăpa de incendiu, vă veți îndrepta spre depozit, spuse Ray. Ceea ce mi se pare interesant este faptul că acea capcană instalată de Cavaleri a fost pusă într-o curbă oarbă, fără coridoare care să se intersecteze și pe care le-ați fi putut folosi pentru a evada.

- Asta înseamnă că au avut o hartă precisă a aceluia sector al catacombelor. Fontana ridică o sprânceană. Dar, conform jurnalului fostului proprietar al casei, cartografierea făcută de el era singura care exista.

- Fie se înșela...

Fontana se lăsă pe spate în scaun.

- Fie Patterson a avut jurnalul și s-a folosit de informația din el pentru a pregăti ambuscada.

Expresia lui Ray era dură.

- Mi-ai spus că ai descoperit jurnalul ascuns în seiful din perete în galeria de artă. Ai spus că nu l-ai mai arătat nimănui altcuiva. Cum dracu ar fi știu Patterson de el, fără să mai presupunem și că l-a studiat?

- Bună întrebare. Telefonul sună. Fontana se aplecă și răspunse. Ce s-a întâmplat, Harlan?

- Am documentele Fundației pe care le-ați cerut, domnule. Să vi le aduc acum sau preferați să vă uitați pe ele altă dată?

- Adu-le acum. Vreau să mă uit pe ele înainte să vorbesc cu Bonner.

- Da, domnule.

Sprâncenele lui Ray se ridicară mirate.

- De ce acest interes brusc pentru Fundație?

Ușa se deschise. Harlan intră în cameră.

- Vreau să scap de Bonner, spuse Fontana.

- Vrei să pui pe altcineva să se ocupe de Fundație? întrebă Ray.

- Da. Pe soția mea.

Harlan așeză dosarele pe birou.

- Uitați, domnule.

- Mulțumesc, Harlan.

Ray zâmbi răutăcios.

- Interesantă alegere. Sierra va limpezi lucrurile în douăzeci și patru de ore. Nu va trebui să te întrebi unde se vor duce banii dacă se va ocupa ea de asta.

Fontana puse dosarele deoparte.

- Cred că cea mai mare problemă va fi să îi explic că nu intenționez să măresc bugetul de fiecare dată când va decide să adopte un nou proiect filantropic.

Capitolul 112

- Locul acesta este incredibil, rosti Kay, cu vocea șoptită în semn de respect. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

- Nimeni nu a mai văzut, declară Runtley triumfător. Asta dacă nu punem la socoteală și echipa care a îmbuteliat și a vândut esența și paznicii pe care Breasla i-a adus acum aici.

Erau adunați în jurul fântânilor extraordinare din ruinele strălucitoare ale junglei. Nivelul de energie psi era atât de ridicat, încât Sierra îl simțea zumzâind în toate simțurile ei. Abia își putea imagina cum trebuie să fie pentru Fontana și pentru vânătorii din apropierea ei.

Călătoria prin pădurea tropicală durase mai bine de trei ore. Fontana și echipa lui îi aduseseră pe Sierra și echipa de la *Cortină* în junglă, prin poarta, necartografiată până atunci, pe care o folosiseră Troy Patterson și echipa de consumatori de droguri. Era mult mai aproape de ruine decât poarta oficială pe care intraseră Fontana și Ray când veniseră să salveze vânătorii răpiți.

- În ceea ce privește publicul larg, prima imagine a acestui loc va fi pe coperta *Cortinei*, mâine dimineată, spuse Phil, luând încă vreo trei cadre. Pozele astea mă vor face faimos. Omule, voi fi nominalizat la premiul pentru Fotograful de știri al Anului. Și chestia tare este că fântânile acestea sunt adevărate. Nu am fost nevoit să le născocesc din gogoși și cutii goale de Cola, așa cum s-a întâmplat cu Templul Dragostei.

- Toate cotidienele simandicoase și restul presei mă vor ruga să le dau permisiunea să folosească aceste instantanee, spuse Runtley, amețit de această perspectivă. Este cea mai tare poveste și *Cortina* o are.

Fontana îl cercetă peste una dintre fântânile verzi, strălucitoare.

- Numai să ai grijă ca Breasla să dea bine. Amintește-ți, avem o înțelegere.

- Absolut, îl asigură Runtley în grabă. Nu-ți face griji, când vom povesti despre prinderea traficantilor de droguri, despre salvarea vânătorilor care au fost răpiți de extraterestri și despre punerea acestui loc la dispoziția para-arheologilor, Breasla va părea de-a dreptul nobilă și eroică în ediția de mâine. Garantat.

Fontana dădu din cap, mulțumit.

- Nobil și eroic este suficient. Oamenilor mei de la PR le place partea cu nobil și eroic.

Kay merse spre cea mai apropiată fântână și privi apa verde, efervescentă.

- Mă întreb dacă extraterestrii veneau aici ca să se îmbete sau să își drogheze mințile lor mici și ciudate.

- Nu avem cum să știm, spuse Matt, luând câteva notițe. Energia acestor ape poate că i-a afectat cu totul altfel decât pe oameni. Din câte știm, locul acesta ar fi putut fi un fel de centru spa foarte elegant și scump.

- Un spa pentru sănătate psihică, spuse Runtley. Îmi place cum sună.
- Un fior familiar de senzații strălucitoare o străbătu pe Sierra. Plecă de lângă Fontana și merse spre cea mai apropiată fântână, contemplându-i frumusețea eterică, de pe altă lume.
- Nu mi se pare că este un spa, spuse ea încet. Și mă îndoiesc de faptul că veneau aici pentru a se îmbăta sau droga, cel puțin nu în scop de recreere.
- Fontana o privi intrigat.
- Ce crezi că se întâmplă aici? întrebă el.
- Ea privi în adâncurile apei verzi. Deși fântâna nu părea să fie adâncă, nu îi vedea fundul. Micile unde agitate, învolburate, se spărgeau, țâșneau și se răsuceau în modele nesfârșite.
- Era o legendă pe Vechiul Pământ, spuse ea încet, despre un loc cunoscut de străbuni drept Oracolul din Delphi. Se spunea că vapori ciudați emanau din subteran, de sub Oracol. Vaporii creați determinau preotesele alese să facă profeții. Profețiile veneau în forma unor ghicitori ciudate care trebuiau interpretate.
- Crezi că ruinele erau pentru extraterestri pământ sacru? întrebă Fontana.
- Ea își ridică privirea din apele hipnotizante ale fântânii.
- Asta îi face mult mai umani, nu-i așa?

Capitolul 113

- Uneori mă întreb dacă ceața asta se va ridica vreodată. Kay era așezată pe marginea biroului, cu o ceașcă de cafea într-o mână, legănându-și alene un picior lung. Începe să mă enerveze. Orașul este întotdeauna ciudat în timpul Marelui Gri.
- Gândește-te la el ca la un moment de atmosferă, îi sugerează Sierra.
- În fiecare an îmi spun același lucru, dar, după două săptămâni, discul acesta cu atmosfera nu mai funcționează.
- Nu va mai dura multă vreme.
- Să sperăm.
- Ne simțim deprimare din cauză că s-a stins agitația stârnită de extraordinara captură a traficantilor de droguri de către Breaslă și de descoperirea Oracolului Extraterestru, spuse Sierra.
- Știu. A fost o cursă minunată. Problema este că Runtley este pe val. S-a obișnuit să fie căutat de cei mai buni editori din Crystal. L-ai auzit în dimineața asta. Banii curg și el vrea să continuăm să producem titluri.
- Vom găsi noi ceva, spuse Sierra.
- Întotdeauna facem asta, recunosc Kay.
- Elvis plutea în nacela balonului său. Strasurile de pe mantia lui albă străluceau. Chicotea un salut și ciugulea o bucată de gogoasă pe care cineva, probabil Phil, i-o dăduse.
- Kay chicoti și se întinse să îl mângâie.
- Pe tine nu te deranjează ceața, nu-i așa, Rege? Împinse ușor nacela, lucru care îl făcu pe Elvis să plutească regește în direcția biroului lui Matt.
- Privește lucrurile astfel, spuse Sierra. Să găsim povești pentru Runtley nu va fi nici pe jumătate la fel de dificil ca faptul că va trebui să-i explic buniciei mele că am încheiat o Căsătorie de Conveniență.
- Înțeleg că nu ești prea nerăbdătoare.
- Sună telefonul. Sierra ridică receptorul.
- Redacția, spuse ea.
- Aș vrea să vorbesc cu Sierra McIntyre.
- Eu sunt. Ce pot face pentru dumneavoastră?
- Numele meu este Harlan Ostendorf. Sunt asistentul executiv al domnului Fontana.
- Da, sigur, domnul Ostendorf. Fontana a amintit de dumneavoastră.
- Domnul Fontana este foarte ocupat astăzi, dar programul i s-a mai ușurat un pic. Mi-a cerut să vă sun să vă întreb dacă ați putea să îl întâlniți pentru prânz la Amber Club. A cerut să vină o mașină să vă ia.
- Prânzul la Amber Club? Se uită la ceas. Era aproape amiază. Da, este în regulă.
- Excelent Mașina va fi în fața biroului dumneavoastră în aproximativ zece minute.

Convorbirea se întrerupse brusc. Lăsă încet receptorul în furcă.

- Tocmai ai spus că ai fost invitată la prânz la Amber Club? întrebă Kay.
- Da. Mă întâlnesc acolo cu Fontana. Era asistentul lui. Se încruntă. De ce?
- O, nimic, spuse Kay nepăsător. Numai că Amber Club este unul dintre cele mai exclusiviste localuri din oraș. Pun pariu că astăzi se va întâmpla.
- Ce se va întâmpla? întrebă Sierra.
- Ziua în care îți va cere să încheiați Sfânta Căsătorie.
- Nu mai spune, zise Phil. Se lăsă pe spate în scaunul său, pocnind cu un creion. Orice tip poate sugera o Căsătorie de Conveniență la prânz, dar Sfânta Căsătorie trebuie întotdeauna propusă la o cină elegantă.

Kay se încruntă.

- Tu de unde știi? Nu ai cerut niciodată pe nimeni în căsătorie.
- Este o chestie de bărbați, le explică el, cu un aer cunoscător.

Matt se uită spre ei din fața calculatorului său.

- Are dreptate. Propunerile de încheiere a unei Sfinte Căsătorii sunt evenimente pentru seară. Cine costisitoare. Șampanie. Asta este regula în privința chestiilor acestora. Nu se fac la prânz.
- O, da? strigă Kay la ei.
- Da, spuse Phil.

Kay își încrucișa brațele.

- Și atunci de ce ar pierde timpul un tip ocupat ca Fontana pentru un prânz într-un loc cum este Amber Club, dacă nu pentru o cerere în căsătorie?

Phil și Matt se uitară unul la celălalt Matt ridică din umeri.

- Poate că speră să aibă parte de una mică.

Kay smulse florile din vaza de pe biroul Sierrei și i le aruncă lui Matt în cap. Bobocii își atinseră ținta, scâldându-l pe Matt cu petale și apă.

- Hei, țipă el. Încercam să vă explic ceva din psihologia masculină.

Sierra ignoră zarva și se ridică în picioare.

- Vă rog să mă scuzați, acum voi pleca.
- Cum rămâne cu Elvis? întrebă Phil. Nu poți să îl iei cu tine într-un loc elegant ca Amber Club. Personalul va face crize.
- Îl las aici cu voi. Se opri lângă nacela balonului și îl sărută pe Elvis pe creștetul capului. Să fii cuminte cât lipsesc, bine? Mă întorc repede.

Elvis mormăi mulțumit și se întoarse la gogoșa pe care o mânca. Ea își trecu geanta pe umăr și se îndreptă spre ușă.

- Distracție plăcută, spuse Kay. Și nu uita să îi mulțumești lui Fontana din partea mea.

Sierra se întoarse ușor să se uite peste umăr.

- Pentru ce?
- Pentru că tocmai mi-a vândut următorul subiect. „Șeful Breslei propune noii sale soții Sfânta Căsătorie”.
- Hei, spuse Phil. Asta înseamnă încă o noapte în misteriosul templu extraterestru al dragostei?
- Nu, spuse Kay. Este o Sfântă Căsătorie. Avem nevoie de alt spațiu și de niște ritualuri de ceremonie specifice.
- Pot să te ajut eu cu partea aceasta din poveste, spuse Matt.
- Ce știi tu despre ritualurile secrete ale nopții nunții? Întrebă Kay.
- Este o altă chestie de bărbați. Matt își desfăcu brațele. Ce se întâmplă cu femeile? Voi credeți că nu știm nimic despre chestiile astea.

Sierra merse spre ușă și se grăbi să coboare scările. Când ajunse în hol, se uită prin ușile de sticlă. În curbă o aștepta o limuzină mare, neagră. Un bărbat spilcuit, în uniformă, mânuși de piele neagră și caschetă o aștepta lângă mașină. O străbătu un fior scurt. *Este de la ceață. Kay are dreptate. Face ca totul să pară ciudat.*

Ieși prin ușile grele și se grăbi să traverseze trotuarul. Senzația înghețată devenea mai puternică. *Relaxează-te. Ești încă puțin tensionată din cauza tuturor emoțiilor din ultima vreme.*

Șoferul îi deschise ușa din spate. Se uită în interiorul întunecat. Fiorul inexplicabil de spaimă o făcu să se oprească de tot.

Nu se putea urca în vehiculul acesta, îi trecu o idee prin minte. Poate că nu era limuzina pe care o aștepta.

- Aceasta este mașina care a fost trimisă pentru Sierra McIntyre? întrebă ea.

- Da, doamnă.

Zumzetul strident al intuiției sale răsuna în fiecare nerv al corpului ei.

- Sunteți Harlan Ostendorf, asistentul lui Fontana. V-am recunoscut vocea. Ați sunat puțin mai devreme pentru a-mi spune că Fontana voia să luăm prânzul.

- Da, doamnă. La Amber Club. Harlan se uită la ceas. Dacă nu vă supărați, suntem în întârziere. Lui Fontana nu îi place când oamenii întârzie.

- Dar sunteți asistent personal, nu șofer.

- Domnului Fontana îi place să conduc ori de câte ori am ocazia.

Ea se dădu un pas înapoi și căută în geantă telefonul.

- Așteaptă o clipă. Vreau să îl sun pe soțul meu ca să fiu sigură că încă mai vine să luăm prânzul.

- Urcă în mașină, spuse Harlan Ostendorf. Acum.

Se uită la el repede. În mâna înmănușată a lui Harlan era o armă magnetică.

- Mi-ai făcut o mulțime de probleme, Sierra McIntyre, spuse el încet. Urcă în mașină, altfel te omor pe loc.

Capitolul 115

Senzația de gheață, plină de grijă nu semăna cu sentimentul pe care îl avea când întâlnea lumină fantomatică. Fontana știa, ceea ce privea acum era răspunsul la întrebarea pe care o avusese încă de când el și Sierra scăpaseră din casa incendiată.

Ridică ochii și întâlni privirea lui Ray. El dădu o dată din cap, arătând că voia liniște. Apoi se întinse să ia un pix și scrise numele pe o bucată de hârtie. Ray se uită la ea, încruntându-se ușor. Expresia feței lui deveni hotărâtă și fața îi era dură. Răspunse cu un semn din cap.

Fontana porni telefonul de pe birou.

- Harlan, vrei să vii câteva clipe? Am o întrebare despre dosarele Fundației.

- Îmi pare rău, domnule, domnul Ostendorf a plecat să ia prânzul, spuse Dray Levine. Pot să vă ajut cu ceva?

Fontana simți că totul în interiorul lui se transformă în piatră.

- Harlan s-a dus la bufetul de la parter?

- Nu, domnule. A spus ceva cum că s-ar duce la un restaurant

- Ce restaurant?

- Nu a spus, domnule.

Fontana scoase telefonul și formă numărul redacției *Cortinei*. După ce sună a doua oară, răspunse Matt.

- Sunt Fontana. Vreau să vorbesc cu Sierra.

- Hm? Matt părea uimit. Aplecat acum câteva minute să se întâlnească cu tine pentru prânz.

- Pe dracu'. Cine a venit să o ia?

- A spus că ai trimis să o ia limuzina. A coborât și asta a fost ultima oară când am văzut-o. Să îți spun adevărul, încep să fiu puțin neliniștit

Strângând telefonul cu putere, se ridică în picioare.

- Care a fost prima bănuială?

- Elvis a părăsit clădirea.

- Sari peste gluma cu Elvis.

- Vorbesc serios. A dispărut. Acum era în nacela lui, apoi a dispărut. Ușa era deschisă, dar nu l-a văzut nimeni plecând. Ce s-a întâmplat?

- Cred că Sierra tocmai a fost răpită de asistentul meu executiv.

- La dracu', șopti Matt înmămurit. I-am spus că nu aveai de gând să îi propui o Sfântă Căsătorie la prânz.

Capitolul 116

Era miezul zilei, dar combinația de ceață densă și ferestrele fumurii ale mașinii făceau ca imaginea să fie atât de închisă, încât la fel de bine ar fi putut să fie noapte. Ușile mașinii se încuiaseră automat după ce urcase.

Nu se mai gândise la centura de siguranță. Dacă va avea o ocazie de a scăpa, nu voia să mai piardă vremea cu desfăcutul centurii.

Se îndreptau spre vecinătățile peretelui sudic al Orașului Mort, cea mai dărăpănată zonă din Cartier. Harlan era nevoit să conducă încet din cauza cetii dense și a străzilor înguste. Îi vedea ceafa, dar nu făceau conversație. Harlan nu coborâse geamul care separa șoferul de compartimentul pasagerilor.

El opri limuzina pe o alee și coborî de la volan. Auzi încuietura ușii ei. Harlan o deschise.

- Ieși, îi ordonă el. Ținea arma nemișcată, îndreptată spre mijlocul ei. Grăbește-te.

- Asta este mașina Breslei, spuse ea, coborând încet de pe banchetă. Probabil că Fontana deja a localizat-o.

- Nu sunt idiot. Nu face parte din flota Breslei. Este de la un serviciu comercial de închiriat limuzine. În plus, Fontana nu are nicio idee că ești cu mine. În ceea ce îl privește, sunt asistentul lui foarte devotat, unul dintre puținii oameni din organizație în care crede că poate avea încredere. Și va continua să creadă acest lucru după ce îl voi ajuta să te găsească, după dispariția ta.

Ea se ridică încet.

- De ce trebuie să dispar?

- Pentru că ai fost un junghi în coaste și urmează să devii o problemă și mai mare. Nu am altă variantă decât să mă descotorosesc de tine. Mi-ai distrus una dintre afaceri. Nu îți voi permite să o distrugi și pe cealaltă.

Șocată, nu putu face altceva decât să se uite lung la el.

- Ai fost implicat în afacerea cu esența?

- Da, desigur. O conduse spre intrarea clădirii din apropiere. Tot timpul am fost trei. Jenner, Patterson și cu mine. O împinse mai departe cu țeva puștii. Dar ceilalți doi nu erau decât niște vânători încăpățânați. Nu știau nimic despre păstrarea unei afaceri profitabile. Am fost singurul care era responsabil cu prețul și strategia de marketing. Eu sunt cel care a sugerat să încheiem un parteneriat cu Cavalerii pentru a se ocupa cu distribuția și transportul. Jenner și Patterson și-au asumat tot meritul, dar adevărul este că nu ar fi ajuns nicăieri fără geniul meu.

- Ți-ai construit afacerea pe munca sclavilor.

- Este cea mai ieftină. Continuă să o conducă spre intrarea clădirii din apropiere. Jenner și Patterson aveau nevoie de mine, dar nu m-au făcut niciodată partener cu drepturi egale.

- Vrei să spui că nu au vrut să îți dea partea corectă?

- *Exact* Furia bubui în acest cuvânt. Au spus că sunt contabilul lor. Au spus că ei sunt cei care își asumă toate riscurile. Primeam numai un procent din ceea ce câștigam, nu a treia parte, ca un partener, așa cum meritam.

- Și totul s-a schimbat când Fontana și ceilalți membri ai Consiliului au decis să îl forțeze pe Jenner să demisioneze, nu-i așa?

- În sfârșit, am simțit că este șansa mea. Patterson era la fel de fericit să scape de Jenner. Amândoi știam că devenise o povară.

- Cine l-a omorât pe Jenner? Tu sau Patterson?

- Eu am avut grijă de problemă. Nimeni nu m-a băgat în seamă la spital. Toată lumea a presupus că sunt acolo pentru a mă ocupa de documentele pentru asigurare. Până și Patterson a crezut că moartea lui Jenner a fost din cauze naturale. Nu am avut niciun motiv să îi spun adevărul. Ar fi folosit această informație împotriva mea.

- Nimeni nu dă atenție unui contabil, spuse ea ușor.

- Și exact așa am dorit să fie, doamnă McIntyre. Îi făcu din nou semn cu pistolul. Deschide ușa și intră. Repede. Este ora mesei de prânz pentru mine.

- Ce coincidență. Și a mea. Asta înseamnă că niciunul dintre noi nu va prânzi la Amber Club astăzi?

- *Deschide ușa.*

Acum în vocea lui Harlan se simțea o instabilitate periculoasă. Îi trecu prin minte că era la fel de nervos ca ea. Sigur, deja omorâse o persoană, dar să omoare cu sânge rece o femeie era altceva decât să injecteze otravă într-o perfuzie. În fond, Harlan era contabil, nu ucigaș plătit.

Își spuse că probabil aceasta era vestea cea bună. Dacă nu era profesionist, ar putea să nu știe să țintească foarte bine.

Aruncă o ultimă privire în jurul ei, dar știa că este inutil să se aștepte să găsească o scăpare. Aleea era pustie. Răsuci clanța, deschise ușa și intră în ceea ce părea depozitul unui magazin vechi. Nu mai făcuse nimeni curat de ani de zile. Ferestrele erau acoperite de murdărie. Din întuneric se răspândi spre ea un miros umed, mucegăit.

- Ușa de la dreapta ta, spuse repede Harlan. Este o scară ce duce spre o gaură-în-perete.

Nu avea de gând să o împuște. În mod clar, era genul de zi cu vești bune - vești proaste. Strânse mai tare geanta.

- Vrei să mă abandonezi în catacombe? întrebă ea.

- Da, doamnă McIntyre, vei dispărea în subteran, ca mulți alți nefericiți. Din păcate, astfel de lucruri se întâmplă când cineva intră în tunele iară să aibă asupra lui chihlimbar. După câțiva pași prin labirint, ești pierdut pentru totdeauna.

Ea deschise ușa spre ceea ce părea a fi un dulap de depozitare și văzu un hău de întuneric. Mantia claustrofobiei se închidea în jurul ei, amenințând să o sufocă. *Este singura ta șansă. Dacă te opui, te va omori pe loc.* În mod intuitiv, știa că tunelele erau cea mai bună șansă a ei.

- Uite, ia lanterna asta, spuse Harlan. Scoase obiectul din buzunar și i-l aruncă.

Reuși să o prindă. Nu era ușor, pentru că îi tremurau mâinile și încerca să își țină și geanta în același timp. Aprinse lanterna și ținti fascicolul îngust de lumină în întuneric.

Scara veche de metal era spiralată. Se răsucea în întunericul de dedesubt. Coborî cu grijă, cu o mână strânsă cu putere de balustradă. Harlan o urmă.

- Repede, țipă el. Nu avem mult timp.

- Da, știu, ești în timpul prânzului. Spune-mi, chiar crezi că Fontana nu își va da seama că ești responsabil de dispariția mea?

- După cum îți spuneam în urmă cu câteva minute, are încredere în mine. Chiar îmi dă o mare parte din afacerile lui personale să le rezolv.

Dintr-odată înțelese.

- O, la dracu', șopti ea. Desigur. Te-ai ocupat pentru el de achiziționarea casei, nu-i așa? Atunci ai descoperit jurnalul în galerie și ai găsit harta pentru acel sector de tunele.

- Am făcut mai întâi o cercetare amănunțită înainte de a-i recomanda lui Fontana să meargă mai departe cu tranzacția, spuse Harlan. Mândria se auzea răsunând în vocea lui. A fost nevoie de osteneală și toate astea. Da, am găsit seiful ascuns în perete.

- Cum ai reușit să îl deschizi?

El chicoti.

- Nu asta a fost dificil. Fostul proprietar devenise destul de senil. Ca sprijin al memoriei sale ruinate, scrisese combinația pe o bucată de hârtie și o ascunsese într-un spațiu mic între perete și seif.

- Deja te gândiseși cum să scapi de Fontana, nu? Niciodată nu ai avut intenția de a-l păstra prea multă vreme ca șeful tău. Când ai descoperit harta sectorului de tunele, ai început să îți croiești planurile.

- Patterson și cu mine știam că nu ne putem permite să îl lăsăm pe Fontana în scaunul executiv. Era prea deștept și prea pregătit să curețe organizația. Era numai o chestiune de timp până când ar fi descoperit operațiunea noastră cu droguri. Cu toate acestea, planul a fost să așteptăm câteva luni înainte de a face prima mișcare. Vezi tu, am crezut că vom avea timp. Am presupus că îi va lua ceva timp până când ar fi devenit suspicios cu privire la anumite lucruri.

- Fără să mai menționăm faptul că moartea apropiată a doi șefi de Breaslă din Crystal ar fi atras atenția celorlalți șefi și a Camerei.

- Exact.

- Probabil că ați fost foarte supărați când v-ați dat seama că Fontana nu numai că se mișcă foarte repede, dar că mi-a luat în serios și activitatea mea de investigație.

- Supărați? Vocea lui Harlan se accentua. Am fost uimit, îngrozit. Niciodată, nimeni nu a acordat atenție *Cortinei*. Când am aflat că te-a chemat să îți dea un interviu, l-am anunțat imediat pe Patterson. Ne-am întâlnit în garajul clădirii Breslei. A încercat să te aranjeze înainte de a ajunge la birouri în ziua aceea.

- Mașina care aproape că m-a lovit.

- Da. Din nefericire, nu a reușit să te lovească.

- Și apoi te-ai trezit că mă căsătoresc cu Fontana.

- A crezut că poate arunca mantia Camerei în jurul tău și să îți asigure protecție. Avea dreptate. Dacă ar fi fost chiar și cea mai mică bănuială că ai fi fost omorâtă de cineva din Breaslă, Camera ar fi distrus organizația.

- Așa că, atunci când ai decis să scapi și de mine și de Fontana, ai angajat Cavalerii să îndeplinească acțiunea.

- Folosirea acestei bande are avantajele sale.

- Pentru că nu are legături evidente cu Breasla.

- Știi, este vina ta, sâsâi Harlan. La început nu am crezut că va fi nevoie să scap de tine. Când l-am îndepărtat pe Patterson și acesta nu mai putea vorbi, am sperat că Fontana va fi mulțumit. Dar ultimul lui plan a fost pur și simplu prea mult Răbdarea mea s-a epuizat Am fost forțat să acționez.

- Despre ce vorbești? Ce plan?

- Fontana a fost foarte categoric când a spus că intenționează să te lase să conduci Fundația. Intuiția Sierrei lovi din nou.

- Ai sustras bani de la Fundație, nu?

- Întotdeauna am privit activele Fundației ca pe un fond de pensionare al meu. Erau mult mai avantajoase decât beneficiile oferite de Breaslă. Știam că, imediat ce vei prelua conducerea, va fi o problemă de timp până când vei afla că cineva a delapidat fondurile timp de ani de zile.

- Și anume tu.

- A fost prea mult. Am simțit că se rupe ceva în mine. Nu m-am mai gândit decât că trebuie să scap de tine.

- Ceva s-a rupt, într-adevăr. Este un plan idiot. Fontana își va da seama de ceea ce ai făcut

- Ai spus-o chiar tu, doamnă McIntyre. Nimeni nu suspectează un contabil. Sau un asistent executiv, că tot veni vorba.

Simți un impuls de energie psi. Câțiva pași mai jos, văzu o strălucire slabă de culoare verde care marca una dintre intrările din pereții tunelurilor. Știa foarte puține despre armele magnetice, dar ceea ce știa era că nu funcționează prea bine în tunele. Când va trece prin poartă, va putea să încerce să fugă.

Când ajunse în capătul scării, păși pe pământ bătătorit și se îndreptă spre gaura strălucitoare.

- Oprește-te, îi ordonă Harlan.

Ea se opri la doi pași de intrare.

- Ce mai este acum? întrebă ea.

- Armele sunt inutile cu toată energia aceea din tunele. Își puse pistolul în buzunar.

O, da, te rog. Asta era șansa pe care sperase să o aibă.

Făcu un pas înapoi, pregătindu-se să sară prin deschizătura dinspre catacombe.

- De aici încolo, voi folosi însă asta, spuse Harlan.

Se văzu un licăr ultraviolet de lumină fantomatică. O rază de aproape un metru de energie strălucitoare căpătă ființă direct în fața ei. Era atât de aproape, încât furtuna de energie îi făcu părul să se ridice. Se dădu înapoi în grabă.

- Cel de-al șaselea generator, spuse ea. L-ai avut tot timpul.

- Acesta a fost al lui Jenner. Acum, în tunele, doamnă McIntyre. Vreau să fii sigur că mergi cât de departe se poate, ca să nu îți poți găsi drumul înapoi.

- Nu-ți face griji, voi intra în tunele fără prea multe proteste. Se retrase spre intrarea strălucitoare. Dar te avertizez, Fontana mă va găsi.

- Nimeni nu scapă din catacombe fără chihlimbar, doamnă McIntyre. Nu vei reuși să îți găsești drumul fără el și Fontana nu va putea să te localizeze, pentru că nu ai chihlimbare asupra ta. Nu îl folosești.

Ea se îndreptă spre orificiul din cuarț. Ușurarea, o senzație pe care nu se așteptase să o încerce în catacombe, o făcu să se simtă ciudat și nervoasă. Fie Harlan nu văzuse fotografia făcută de Phil în ziua nunții ei, fie ticălosul acesta nu observase un detaliu foarte important din imagine.

Simțindu-se mult mai încrezătoare, îl privi intrând și el. Raza de energie ultravioletă intră prima. Ea se retrase câțiva pași, păstrând cât mai mare distanță între ea și raza periculoasă.

- Începi să mergi, doamnă McIntyre, spuse Harlan.

Ea facu un pas înapoi, apoi un altul, încercând să nu pară prea nerăbdătoare. În fond, Harlan era convins că o trimite la moarte sigură. Nu voia să arate niciun fel de entuziasm.

- Haide, haide, *mișcă*, femeie proastă. Harlan manevră generatorul. Raza deveni mai puternică și mai mare. Gândește-te că mergi pe sârmă.

Ea se retrase mai repede. În tunel, la dreapta ei, era o curbă. Întorcându-se pe călcâie, se întoarse și se îndreptă spre ea.

- Așteaptă, unde îți este inelul? țipă Harlan. Unde este nenorocitul acela de inel pe care îl purtai în fotografia de pe coperta din *Cortină!*

Îi auzi pașii răsunând pe coridorul apropiat.

- Intoarce-te, urlă Harlan.

- O, desigur, ca și cum așa ceva se va întâmpla, șopti ea. Alergă tare, strângând geanta în care avea inelul, ca dătător de viață. Inelul cu sigiliu dat de Fontana la nunta lor avea o bucată mare de chihlimbar care pur și simplu trebuia activat. Niciun bărbat de Breaslă care se respectă nu ar purta un chihlimbar neactivat. Mai mult, niciun șef de Breaslă nu i-ar da soției sale chihlimbar neactivat. Adevărat, nu știa cum să îl folosească pentru a-și găsi ieșirea din tunele, dar, câtă vreme îl avea, Fontana o va putea găsi.

O rețea amețitoare de coridoare boltite se țesea în jurul ei. Alese unul la întâmplare și alergă mai departe. Nu voia să se gândească la pericolele capcanelor iluzorii și la fantomele rătăcite. Pur și simplu continua să alerge. Să se afunde în labirint era singura ei scăpare.

Dar când riscă să se uite în spate peste umăr, văzu lumina săltăreață de energie ultravioletă apărând de după colț. Harlan reușea cumva să o urmărească. Panica îi amenință respirația. Aici nu ar fi trebuit să funcționeze așa. Când ai pierdut contactul vizual, ești pierdut, punct. Cum de reușea să țină pasul cu ea?

Fără să își dea seama, Harlan îi răspunse la această întrebare.

- Nu poți să scapi de mine, strigă el, îndreptându-se spre ea cu raza sa de energie. Jenner a avut grijă ca fiecare bărbat din Breaslă să aibă un monitor, chiar și cei care lucrau în departamentul administrativ.

Cam atât despre strălucitul ei plan de evadare. Singura ei șansă era să continue să fugă. Era mai bătrân decât ea. Poate că va obosi mai repede.

Din nefericire, Harlan părea să aibă o condiție fizică excelentă. Mai trecu vreo câteva cotituri, dar întotdeauna, *întotdeauna* unda ultravioletă era în urma ei, la scurtă distanță.

Aproape că nu văzu umbra slabă din cadrul intrării. Era cu greu perceptibilă. Dar i se activă o alarmă în creier. Ce îi spusese Fontana? *Lumina psi din mediul înconjurător al tunelelor nu creează umbre naturale.*

Se opri, gâfâind și uitându-se spre intrare. Ușoara mișcare a luminii ar fi putut fi cu ușurință o festă jucată de imaginația ei, dar intuiția îi spunea că este altceva. Se uita la o capcană iluzorie.

Avea o singură posibilitate de a-l atrage pe Harlan în capcană. Își aruncă geanta, cu inelul înăuntru, prin intrarea în camera din față. Acum nu mai avea chihlimbarul. Dacă pierdea geanta din vedere, era și ea pierdută.

Fără să își ia privirea de la geanta de piele pentru umăr, se ascunse în deschizătura camerei din spatele acesteia.

Auzi respirația puternică a lui Harlan și loviturile moi ale pantofilor săi. Apoi apăru unda ultravioletă.

- Ticăloaso, gâfâi Harlan. Târfă nebună, băgăreață și proastă.

Îl văzu. Avea generatorul într-o mână și monitorul în cealaltă. Atenția lui era concentrată asupra monitorului. Dacă s-ar fi uitat în sus și la dreapta, ar fi văzut-o în cadrul intrării. Dar dacă urmărea monitorul, se va uita la stânga și îi va vedea geanta pe podea, în interiorul camerei.

Harlan se uită spre stânga.

Nu își dădu seama la ce se gândește el în acea clipă, dar era evident că era agitat și disperat. Nu dădu atenție micilor detalii, cum ar fi umbrele slabe unde nu ar fi trebuit să fie. Oricum, nu rezistă loviturii.

Intră în încăpere, declanșând capcana. Sierra nu văzu nimic; energia eliberată de capcana declanșată era invizibilă ochiului. Dar Harlan înțepeni violent, ca și cum ar fi nimerit într-o capcană.

Știi că sunetul țipătului său îngrozitor o va urma în coșmarurile ei multă vreme de acum încolo, își puse mâinile peste urechi și continuă să se uite la geantă.

Câteva secunde mai târziu, tânguirea ascuțită, pătrunzătoare de durere se opri brusc. Harlan căzu inconștient, pe pământ.

Așteptă câteva clipe tensionate. Se duse înăuntru, scoase inelul negru cu chihlimbar și îl strânse cu putere între degete.

Apoi începu să tremure.

Capitolul 44

Puțină vreme mai târziu, era încă în picioare, mergând tensionată în fața camerei, înainte, înapoi, cu brațele înfășurate în jurul ei și concentrându-se să respire, când Elvis își făcu apariția.

Fugi nebunește spre ea pe coridorul strălucitor, cu mantia albă fluturând. Auzi în urma lui sunetul slab, familiar al motorului unui vehicul. Câteva clipe mai târziu, acesta apărură de după colț. La volan era Fontana. Ray era așezat pe scaunul pasagerului.

- *Elvis*. Îl strânse în brațe și își îngropa fața în blănița lui pufoasă. Am crezut că nu veți mai ajunge niciodată.

Fontana opri vehiculul, sări din el și se apropie de ea cu pași mari, grăbiți.

- Ești în regulă? întrebă el.

Asprimea vocii lui o făcu să zâmbească ușor. Înțelegea. La fel fusese și când fugiseră în pădurea tropicală și el o silise să rămână în picioare până când o dusesse în siguranță. Un șef de Breaslă plin de succes trebuia să știe cum să își pună un pistol la tâmpla emoțiilor, astfel încât să poată stabili prioritățile.

- Da. Clipi pentru a alunga lacrimile de ușurare care îi umpleau ochii. Acum, că ești aici, sunt bine.

- M-ai speriat de moarte, spuse el, Promite-mi că niciodată nu vei mai face așa ceva.

- Nu intenționez să îmi fac un obicei.

El o prinse în brațe și o strânse cu putere lângă el. Elvis, strivit între ei, scânci în semn de protest, se foi pentru a se elibera și sări pe umărul Sierrei. Mulțumit că totul era în regulă, își curăță blănița umflată.

- Mi-a fost atât de frică, spuse Fontana în părul ei.

- Cum l-ai găsit pe Elvis?

- El ne-a găsit pe noi, în tunele. Cu toții ne îndreptam în aceeași direcție. Probabil că are o legătură psihică cu tine.

Ray împinse corpul lui Harlan.

- Ce s-a întâmplat cu Ostendorf?

Ea se întoarse în cercul brațelor lui Fontana și se uită în jos la Harlan.

- Alergam de el. Folosea monitorul pentru a mă localiza. Am văzut umbra în cadrul ușii și mi-am amintit ce mi-a spus Fontana despre capcanele iluzorii. Aveam inelul în geantă.

Mâna lui Fontana se strânse pe umărul ei.

- Ți-ai aruncat geanta în cameră pentru a-l atrage acolo, nu?

- Da.

Maxilarul lui se încordă.

- Ai aruncat singura ta bucată de chihlimbar? La naiba, Sierra, dacă ai fi pierdut-o din ochi...

- Liniștește-te, îi spuse Ray lui Fontana. Este un vechi truc al vânătorilor, și tu știi asta. Desigur, este riscant, dar nu prea avea altă variantă, nu-i așa?

Fontana o strânse și mai tare pe Sierra lângă el.

- Nu, nu avea.

Ray zâmbi răutăcios.

- Mi se pare că Breasla Crystal are o legendă nou-nouță și *Cortina* o nouă poveste de marcă.

Capitolul 120

- Cum te-ai descurcat? întrebă Fontana încet.

Știa ce vrea să întrebe.

- Cu claustrofobia?

- Probabil că a fost dificil.

Erau pe balconul apartamentului ei cu vedere spre taverna Green Gate, având câte un pahar cu vin în mână. Elvis era cocoțat pe grilajul balconului, ronțâind un rest de pizza pe care o mâncaseră mai devreme. Încă mai purta mantia albă și ochelarii de soare.

Sierra bău puțin din vinul ei, gândindu-se la senzația pe care o trăise în timpul experienței de după-amiază.

- Faptul că am alergat din cauza generatorului lui Harlan a reușit cu siguranță să îmi distragă atenția. Dar, mai târziu, după ce a detonat capcana iluzorie, nu mai puteam să mă opresc din tremurat. Așa că am tot mers pe holul din fața camerei. Știam că nu va mai trece mult până când vei veni după mine. Asta continuam să îmi repet. Făcu o pauză. Și așa am reușit să supraviețuiesc.

- A fost vina mea. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme că Ostendorf este implicat.

Ea se întoarse îngrozită spre el.

- Este ridicol. Te-ai mișcat fantastic de repede, anihilând traficul de droguri și prinzându-l pe Patterson în câteva zile de la preluarea conducerii Breslei. Harlan Ostendorf și-a acoperit bine urmele. Este uimitor că ți-ai dat seama că este implicat, fără să mai zic de faptul că ți-ai dat seama că m-a răpit astăzi. Cred că ai avut și tu o intuiție destul de concretă.

- Ar fi trebuit să îmi dau seama imediat că este singurul care putea să știe despre sectorul cartografiat din jurnal.

- Ascultă-mă, domnule Șef al Breslei. Dacă ai intenția să reușești în afaceri, va trebui să înveți să treci repede peste un eșec și când să perseverezi. Ceea ce s-a întâmplat astăzi nu a fost din cauza ta. Revino-ți.

El rămase o clipă nemișcat. Apoi colțurile gurii i se răsuciră.

- Este posibil să ai un viitor într-o carieră de instructor executiv, spuse el.

Ea strâmbă din nas.

- Nu, asta nu ar fi deloc distractiv. Am întâlnit câțiva directori și, dă-mi voie să îți spun, nici unul dintre ei nu se îndrepta în direcția potrivită. Tu ești un exemplu perfect.

- Probabil că ai dreptate. Atunci rămâi la partea cu făcătorul-de-bine. Își sprijini ambele antebrate pe grilajul balconului, având paharul de vin ascuns între palme. Este evident partea ta forte.

- Ce vei face cu cele șase generatoare pe care le-ai recuperat?

- Vor merge direct în seif, pentru laboratorul de cercetări.

Iritarea veche, familiară apăru în interiorul ei.

- Cu alte cuvinte, au devenit un secret oficial, ascuns al Breslei.

- Poți să fii sigură. Mai mult, dacă văd un singur cuvânt despre generatoarele astea pe prima pagină a *Cortinei*, voi fi un șef de Breaslă al naiba de supărat.

- Am două cuvinte pentru tine. Libertatea presei.

- Ai încredere în mine, nu vrei ca vestea existenței acestor arme să ajungă la cunoștința publicului, spuse el încet.

- Ești sigur? Și ce anume, mai exact, vor face oamenii din laborator cu ele?

- Le vor dezactiva.

Ea clipi.

- Sincer?

- Deja s-au ocupat de asta. Am supravegheat procesul în după-amiaza aceasta.

Acest lucru o făcu să înghețe.

- Sfinte Doamne. *Cum?*

- Se pare că energia disonantă este tot energie disonantă, indiferent din ce parte a spectrului este generată.

Asta înseamnă că vechea regulă este încă aplicabilă.

- Ce regulă veche?

- Pentru a distruge o fantomă, ai nevoie de o fantomă.

- Nu înțeleg.

- Îți amintești că am putut face o gaură în raza aceea când am fost atacați de Cavaleri?

- Desigur.

- Mi-a venit ideea că poate un ultragenerator ar putea fi distrus dacă se confruntă cu prea multă lumină fantomatică. Așa că am convocat toți membrii Consiliului drept martori. Am pus generatoarele într-o cameră din subteran, cu pereți de cuarț, și am făcut în așa fel încât razele lor să se lovească între ele. Apoi le-am activat pe toate și totul a funcționat de minune.

- O, Doamne.

- A fost o explozie impresionantă. Fontana zâmbi. Dar pe urmă am rămas cu șase generatoare dezactivate. Din câte au putut stabili tehnicienii din laborator, mecanismele sunt complet și permanent distruse. Fără nicio utilizare.

Ea se gândi puțin.

- Știi, pentru că povestea are un final fericit, ar fi un subiect minunat pentru *Cortină*.

- Nu.

- Fontana, dacă intenționezi să aduci Breasla în paginile presei, va trebui să treci de obsesia asta a ta cu secretele.

- Nu, repetă el.

- Îți dai seama, spuse ea cu răceală, că vor mai apărea și alte artefacte periculoase din pădurea tropicală, pe măsură ce trece timpul?

- Ne vom face griji pentru asta atunci când se va întâmpla.

- Breasla nu le va putea ține secrete pe toate.

- Vom vedea.

- Fontana...

- Știi ce, a fost o zi lungă. Te deranjează foarte mult dacă lăsăm discuțiile legate de secretele Breslei pe altă dată?

- O, în regulă. Dar să nu crezi că voi uita despre asta.

- Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

Pentru o vreme, nu au mai spus nimic. Tăcerea dintre ei creștea, dar nu era tensionată sau ciudată, își spusese Sierra. Era o senzație plăcută, să stea aici cu Fontana, să împartă noaptea cu el. Băură din vin. Elvis sări de pe grilaj și mai luă o bucată de pizza.

După o vreme, Fontana se agită puțin.

- În după amiaza asta, Kay mi-a spus că Ostendorf te-a păcălit spunându-ți că te-am invitat la Amber Club, spuse el.

- Îhm.

- Spunea că era sigură că îți voi propune la prânz Sfânta Căsătorie.

- Kay este un pic cam romantică.

- S-a înșelat cu privire la faptul că intenționez să propun așa ceva la prânz.

Sierra se uită spre firma tavernei Green Gate.

- Știu.

- Nimeni nu propune Sfânta Căsătorie la ora prânzului.

- Asta a spus și Matt.

- Sfânta Căsătorie se propune la cină, îi explică Fontana, foarte serios. Orice tip știe asta.

- Corect. La cină.

- Deci, spuse Fontana, pentru că tocmai am terminat cina, vrei să te *gândești* dacă vrei să închei o Sfântă Căsătorie cu mine?

Ea simți că va cădea de pe balcon. Fără greutate. Amețită. Dezorientată.

- Ce? icni ea.

- Nu este tocmai răspunsul pe care îl așteptam.

- Vorbești serios? întrebă ea.

- Poate că ar trebui să îți mai spun un alt mic secret. Bărbații nu glumesc niciodată în legătură cu Sfânta Căsătorie.

- Nici femeile. Ce se întâmplă aici? Nu ne cunoaștem decât de câteva zile și a fost de la început o înțelegere de afaceri.

- Nu tocmai.

Ea respiră adânc, gândindu-se la pasiunea pe care o împărtășeau.

- Bine, nu tocmai.

- Am știut că te doresc din ziua în care ai intrat în biroul meu. Te-am așteptat toată viața mea.

- O, Fontana, spuse ea încet.

- Dacă ai nevoie de mai mult timp, voi înțelege. Conform tradiției, înaintea unei Sfinte Căsătorii este o lungă logodnă. Dacă vrei, putem face așa. Dar pentru mine nu va schimba nimic.

Senzația ciudată de dezechilibru se evaporă. O înlocui în schimb o senzație minunată de certitudine.

- Am simțit la fel pentru tine în ziua în care am intrat în biroul tău, spuse ea. În momentul în care te-am văzut, intuiția mi-a spus ceva. Am știut că tu ești cel ales.

El lăsă paharele alături și îi strânse fața în palmele lui puternice.

- Te iubesc, Sierra.

Ea zâmbi, sigură, într-un mod glorios.

- Te iubesc.

- Cred că asta înseamnă că va trebui să merg la petrecerea aniversării bunicii tale.

- Cred că asta înseamnă. Crezi că te poți descurca?

- Sunt șef de Breaslă.

- Te poți descurca cu orice.

El râse.

- Atâta vreme cât te am pe tine. Apoi o sărută, pecetluind promisiunea. După o vreme, intrară în apartament și merseară pe hol spre dormitor.

Energia dragostei țâșnea, plutea și strălucea în noapte.

Afară, pe balcon, Elvis se așeză pe masă, alături de cutia goală de pizza. Mantia lui albă strălucea în conul de lumină care se revărsa din camera din spatele lui. Așteptă.

Nu dură mult până când apăru publicul. Pufoșii se materializară din ceață, câteva duzini, aliniați pe grilajul balconului, și îngrămădindu-se pe rândurile din față, pe scaune și pe șezlong.

Elvis își ridică chitara. Este vremea pentru rock'n activare.

Sfârșit